

Evanghelia după Matei

Capitolul 26

26:1-5 – Sfat împotriva lui Isus

Pășim în ultima secțiune a cărții. Este și cea mai importantă. Aici e inima Evangheliei. Această secțiune dă sens tuturor secțiunilor dinaintea ei. Ea dă sens, viață și credibilitate tuturor adevărilor afirmate până acum în Evanghelia după Matei. Vom urmări cu atenție atât pe Isus cât și pe ucenici. Cum va reuși Isus să zbroască sinele ucenicilor pentru ca adevărul despre moartea și învierea Sa să încolțească în inima lor? – iată o mare întrebare a acestei secțiuni.

Porunca pe care a primit-o Fiul de la Tatăl era să își dea viața *de bunăvoie*. Cu alte cuvinte, Tatăl i-a dat Fiului libertatea totală să nu-și dea viața, și i-a poruncit să ia această decizie de bunăvoie. Porunca era deci: doar dacă vrei să îți dai viața, să-ți dai viața. Iată de ce de-abia după ce Isus rostește afirmația din v.2, lumile spirituale se pun în mișcare în v.3 și adună pe mai marii poporului pentru a unelti împotriva lui Isus. Cel rău nu poate face ce vrea pe pământ. El face doar cât îi este permis de sus. Deci mai întâi Isus își reînnoiește decizia de a merge pe drumul crucii și de-abia apoi lumile spirituale primesc permisiunea de a instiga pe mai marii norodului împotriva lui Isus. Răstignirea lui Isus nu a fost un accident și nici o înfrângere. Cel rău nu a speculat o fisură sau un punct slab. Nici nu a fost un haos în planul divin din care el a profitat. Nici nu a avut puterea să riposteze sau să-l surprindă pe Isus. Totul a fost făcut cu aprobare de sus și această aprobare de sus a venit în urma deciziei lui Isus de jos de pe pământ.

Dar nu era important doar actul răstignirii, ci și *vremea răstignirii*. Dumnezeu avea o agendă precisă a evenimentelor. Pe această agendă erau trecute nu doar evenimentele, ci și VREMEA acestora. Împlinirea planului divin nu însemna împlinirea evenimentelor stabilite mai dinainte de El, ci împlinirea acestor evenimente la vremea lor. Doar așa se putea vorbi de o ÎMPLINIRE reală a profețiilor și a evenimentelor de pe agenda divină. În agenda divină nu este haos, nu este hazard, întâmplare, lucruri imprezibile sau scăpate de sub control. Totul este scris în cel mai mic amănunt de Dumnezeu Însuși, de dinainte de întemeierea lumii. Și toate aceste amănunte sunt scrise cu un scop precis: să-L glorifice pe Dumnezeu lucrând spre BINELE celor ce Îl iubesc pe El. Și este trecut cu grijă fiecare eveniment al vieții noastre, dar și VREMEA fiecărui eveniment. Știm din Ecleziastul că El toate le face frumoase la vremea lor. Nu evenimentul în sine, ci evenimentul cu pricina venit *la vremea potrivită* aduce acel BINE desăvârșit în viața noastră prin care Dumnezeu este glorificat. Nu răstignirea lui Isus, ci răstignirea lui Isus în prima zi de PAȘTE însemna o împlinire a profețiilor. Când este vorba de o încercare mare, uneori dorim să aibă loc mai devreme, doar pentru a scăpa mai repede de ea. Ai de dat un examen important. Timpul așteptării e cumplit. Ai dori să dai examenul azi și să scapi de acea presiune, de acele îngrijorări, de acele scenarii. Isus așteaptă VREMEA LUI. Vremea Lui era în prima zi de Paște. Doar în acest mod se ÎMPLINEAU Scripturile și se înălța adevărata semnificație a morții Sale. Scripturile nu profeteau în mod explicit ZIUA și CEASUL când va fi

omorât pe Mesia. Dar ce *zi* mai potrivită din an putea fi decât prima zi de Paște și ce *ceas* mai potrivit putea fi decât acel când se jertfea mielul pascal?

O mică aplicație. Și noi așteptăm diverse izbăviri în viața noastră. Și sunt izbăviri legitime, chiar izbăviri promise de Dumnezeu. Dar izbăvirea are efectul mântuitor deplin și glorifică Numele Domnului peste măsură de mult doar dacă vine la vremea potrivită. Dacă vine MAI DEVREME sau MAI TÂRZIU atunci atât efectul ei mântuitor, cât și înălțarea numelui Domnului sunt mult diminuate. Sunt situații în care dacă izbăvirea ar veni MAI DEVREME, el ar aduce moarte și nu viață în inima celui ce așteaptă izbăvire. El poate să nu fie încă pregătit pentru acea izbăvire. Pentru Iosif a fost o izbăvire reală și minunată înălțarea la curtea lui Faraon. Dar dacă această înălțare venea ÎNAINTE ca inima sa să fie smerită și zdrobită prin multă suferință, e foarte posibil ca înălțarea să fi generat mândrie în inima lui Iosif și acesta să ajungă în mari rătăcirii spirituale. Alteori, dacă izbăvirea dintr-un labirint ar veni mai DEVREME, am pierde cele mai importante lecții de învățat prin acel labirint. Și e de știut că cele mai importante lecții se învață la finalul labirintului. Dacă David ar fi fost înălțat ca Împărat la 28 de ani? Dacă izbăvirea venea cu 2 ani mai devreme? Ei bine, David nu ar mai fi ajuns în acel punct în care, la 28 de ani, și-a simțit limita și a ales să plece din frică de Saul la Filistenii. David a avut nevoie să ajungă în acel punct în care să-și atingă limita. A avut nevoie să ajungă în acel punct al deznădejdiei în care s-a considerat uitat și abandonat de Dumnezeu. David a avut nevoie, de asemenea, de experiența de la Țiclag și a avut nevoie ca izbăvirea să-l surprindă și să-l găsească chiar puțin departe de planurile Domnului. El a avut nevoie ca să fie rușinat de izbăvire, și necredința din inima sa a avut nevoie să fie zdrobită de împlinirea neașteptată a promisiunii. Cele mai importante lecții despre sine și despre Dumnezeu, David le-a putut învăța în acei doi ani de deznădejde și confuzie din țara filistenilor. Dacă izbăvirea venea mai devreme cu doi ani ar fi pierdut acele lecții minunate. Și dacă tot ești în labirint de vreo 8 ani...de ce să pierzi cele mai importante lecții ale labirintului? Dacă tot ai răbdat 8 ani pentru a învăța anumite lecții ce vor fi fundamentale pentru rolul tău în planul divin, de ce să nu mai rabzi un PIC? Și la Iosif au mai fost 2 ani de temniță după discuția cu pitarul și paharnicul. Se pare că e nevoie ca inima noastră bolnavă de neîncredere în Domnul să ajungă în acea stare de disperare în care să creadă că Domnul ne-a uitat. Izbăvirea trebuie să vină ÎNTR-UN ASTFEL de moment pentru ca necredința din noi să rămână rușinată, și să fie profund zdrobită. Căci aceasta este una din curățirile fundamentale pe care Dumnezeu le operează în noi. Ne naștem cu neîncredere luciferică față de Dumnezeu. Dumnezeu vrea să o zdrobească, și astfel este nevoie ca noi să PERCEPEM că El întârzie sau că ne-a uitat, pentru ca izbăvirea să aducă în noi vindecare.

Dar este la fel de adevărat și că dacă izbăvirea ar veni PREA TÂRZIU ea ar putea pierde mult din efectul ei vindecător, mântuitor. Căci fiecare din noi avem limitele noastre. Nu știm cât ar mai fi rezistat Iosif în temniță și nici David în țara Filistenilor. Dar e foarte probabil că dacă perioada s-ar fi prelungit, atunci rănilor din ei ar fi devenit atât de adânci, încât i-ar fi îndepărtat de Domnul, iar sosirea izbăvirii nu ar mai fi adus acea mângâiere, acea izbăvire, acea vindecare a inimii. Domnul face rana și tot El o vindecă. Dar El știe cât de adâncă trebuie să fie rana, și cât

de repede trebuie să vină vindecarea. Ideea este că noi suntem fragili și bolnavi. O rană prea adâncă și o vindecare care întârzie prea mult ne-ar putea distruge credința, sau ne-ar putea îmbolnăvi mai mult. Dar să avem încredere în Cel care cunoaște inima. El nu va veni nici prea devreme, dar nici prea târziu. De obicei, noi ne considerăm pregătiți sau considerăm că am învățat deja toate lecțiile, și dorim ca izbăvirea să vină azi. Dar El ne iubește prea mult ca să vină ÎNAINTE de vremea potrivită. Alteori considerăm că nu mai putem rezista și că dacă izbăvirea ar întârzia, ne-am răci în credință. Dar Dumnezeu știe mai bine decât noi cât putem duce, și activează la momentul potrivit noi resurse și noi încurajări ca să parcurgem labirintul până la capăt. Dar după multe, multe experiențe sunt și situații în care ne sincronizăm cu planul divin. Și astfel îi cerem să întârzie izbăvirea pentru că ne dăm seama că nu suntem pregătiți pentru ea, sau că mai avem lecții de aprofundat. Alteori ne dăm seama că realmente ne-am atins limita și că Domnul trebuie să intervină, și Domnul intervine. Și alteori primim confirmări din partea Duhului Sfânt că am învățat lecțiile, că am parcurs labirintul, că suntem pregătiți să intrăm în următoarea etapă a planului divin, care nu va însemna raiul pe pământ, ci noi și minunate mângâieri și resurse care ne vor împuternici pentru bătălii și mai mari! Să nu ne temem. El ne știe mai bine decât ne știm noi. El nu va greși VREMEA. Nu va veni nici prea târziu, dar nici prea devreme. Nu doar ziua, dar și ceasul izbăvirii este fixat cu precizie astronomică pe agenda divină.

Isus era un actor conștient. El era în perfectă sincronizare cu planul divin. El urma atât șirul de evenimente din agendă, ordinea lor, dar și VREMEA lor: *peste 2 zile Fiului omului va fi dat să fie răstignit!*

Legătura dintre v.2 și v. 3 este fascinantă. Cuvintele lui Isus generează sfatul mai marilor lui Israel împotriva lui. Deciziile noastre au impact în văzduh. Îngerii și demonii se repliază și în funcție de rugăciunile și hotărârile noastre. Deciziile și hotărârile noastre influențează pe ceilalți din jurul nostru, precum și evenimentele viitoare din viața noastră. Ele influențează persoanele cu care ne vom întâlni în viitorul nostru. O decizie rea în care persistăm poate chema în viața noastră un CHINUITOR, un personaj-capcană (NEBUCADNEȚAR) prin care să fim pedepsiți și să culegem ce am semănat. Dar și o decizie bună în care persistăm poate chema în viața noastră persoane-înger prin care să fim binecuvântați, răsplătiți, mângâiați (CIR). Viața noastră nu este statică, deciziile noastre nu sunt fără impact. Persistența în alegerile bune contează enorm. El cheamă binecuvântări divine în viața noastră. Isus luase o decizie bună. Și tocmai această decizie bună a chemat în viața sa prigonitorii. Dar uneori Nebucadnețar și Cir sunt una și aceeași persoană. Atitudinea noastră va face dacă cel de lângă noi să opereze în noi vindecare sau îmbolnăvire. Și adesea avem nevoie să fim modelați prin oameni dificili. Aparentul Nebucadnețar devine un CIR dacă noi ne raportăm cum trebuie la el și la contextul relațional îngăduit de Domnul în viața noastră. Ideea pe care vreau să o subliniez este că toate deciziile noastre, de la cea mai mărunțică până la cea mai complexă, au IMPACT în văzduh, în destinul nostru etern și în destinul celorlalți de lângă noi. Nu există zi banală, căci în fiecare zi luăm decizii. Fiecare decizie luată este dăătoare de viață și de moarte. Nu vedem ce se petrece în

văzduh, de aceea neglijăm și pierdem din vedere importanța fiecărei zile și importanța fiecărei decizii. Dar să trăim nu prin vedere, ci prin credință.

Isus le spune aceste cuvinte ucenicilor. El continuă să-i iubească, să-i pregătească, să-i slujească. ȘTIE că finalul LABIRINTULUI lor este de o importanță copleșitoare. ȘTIE că acum MIZA formării lor este crucială. Următoarele zile aveau să fie fundamentale pentru formarea lor, pentru destinul lor pământesc și etern. Deciziile pe care urma să le ia în următoarele zile avea să le marcheze eternitatea. De aceea consideră că nu au fost suficiente învățăturile din cap.24 și 25. Isus continuă să-i slujească, să-i hrănească. Și Isus abordează un subiect extrem de delicat, era subiectul de care ucenicii se îngrozeau. Dar El îl deschide. Știe că este o mâncare foarte grea pentru ei. Știe că înseamnă activarea unor boli urâte și adânci din ei. Dar Isus nu ocolește subiectul. El insistă pe El. Devine subiectul său central în ultimile Sale discuții cu ucenicii Săi dragi.

Mai marii norodului se adună să uneltească împotriva lui Isus. Dar ei decid să-l prindă pe Isus DUPĂ sărbătoarea Paștelui, după cele 7 zile de sărbătoare, după ce norodul pleca de la Ierusalim. Apare o posibilă nesincronizare cu agenda lui Isus. Și logica lor era foarte bună. Se temeau de norod. Mai puteau răbda 10 zile. Era o nebunie să-l prinzi pe Isus acum în toiul sărbătorii. MAI TÂRZIU, au fost cu TOȚII de acord. Dar Isus spusese peste DOUĂ ZILE. Cum va interveni Dumnezeu pentru a GRĂBI evenimentele, pentru ca acestea să se împlinească la vremea potrivită? Oare cel rău dorea să amâne omorârea lui Isus? Foarte posibil, căci el nu dorea să împlinească Scripturile. Cel rău ar fi dorit ca lucrurile să NU se întâmple la vremea potrivită. Dar Dumnezeu va interveni spunând: *Ai voie să te atingi de El doar acum! Nu mai târziu.* Și cel rău nu putea rata momentul. El spera că Isus va ceda, că prin suferințele și umilințele la care avea să-l supună, El Se va întoarce împotriva Tatălui sau va renunța să fie Miel de Jertfă....În împietrirea, mândria și ura Lui față de Isus, a crezut că îl poate învinge prin suferință. De aceea, a acceptat să lucreze *în vremea* îngăduită de Dumnezeu. Dar cum aveau mai marii norodului să-și schimbe decizia de a se atinge de Isus doar după Paște? Următoarele tablouri ne vor arăta: prin intervenția lui Iuda. Vom observa că totul se petrece ca într-o mare scenă de teatru. Dar actorii sunt inconștienți. Totul se întâmplă în VĂZDUH. Deciziile lui Hristos, intervenția cerului, jocurile lumilor spirituale sunt factorii determinanți. Oamenii pur și simplu urmează rolul din piesă fără să fie conștienți de el. Lumile spirituale sunt în spate orchestrând totul. Și aici nu mă refer doar la demoni, ci și la îngerii. Căci cine a însuflețit-o pe femeia din următorul pasaj să verse mir pe capul lui Isus? Și cine a pus în Iuda gândul ca să meargă la mai marii lui Israel? Cerul insuflă actorii luminii, iar demonii insuflă actorii întunericului în limitele clare trasate de cer. De fapt, CERUL controlează scena răstignirii în cel mai mic detaliu. Totul se întâmplă pentru ca să se împlinească Scripturile. Totul se întâmplă la vremea potrivită. Isus avea să fie răstignit nu după Paște, ci chiar în prima zi de Paște! Dumnezeu care aparent ÎNTÂRZIE să intervină, are puterea să GRĂBEASCĂ desfășurarea evenimentelor!

26:6-13 – Mirul turnat pe capul lui Isus

Era un obicei cultural ca gazda să ungă cu mir pe un oaspete important. Dar se pare că nu femeia era gazda, ci Simon leprosul. De asemenea, gazda turna doar puțin mir pe oaspete. Și când vasul era deschis pentru prima dată, atunci mirul avea mirosul cel mai profund. Apoi, cu cât era deschis de mai multe ori, cu atât mirosul mirului își pierdea din intensitate. Femeia se pare că deschide pentru prima dată vasul. Și apoi face un lucru neobișnuit: toarnă tot mirul pe capul lui Isus. Și mirul era foarte scump. Și vasul se pare că valora mai mult decât venitul mediu al unui evreu pe un an de zile. Pentru a înțelege mai bine risipa, putem estima că vasul ar fi valorat în zilele noastre în jur de 4000 de euro. Cu 4000 de euro s-ar putea într-adevăr cumpăra multe pentru săraci. Gestul femeii era într-adevăr șocant, și în ochii multora a părut o mare risipă ce a făcut ea.

Dar ce a determinat-o pe femeie să facă acest gest șocant, neobișnuit, față de Isus? Puțin probabil ca ea să știe că Isus avea să moară pentru două zile. Ea nu este conștientă nici de semnificația profetică a gestului ei (Împăratul și Marele Preot când intrau în funcție erau unși pe cap cu undelemn...), și nici de încurajarea imensă pe care care a adus-o inimii lui Isus încercată de tulburare și întristare. Nu știm exact de ce a făcut ea acest gest. Ne aducem aminte însă de femeia păcătoasă din Luca 7 și din Ioan 12, unde Maria unge picioarele lui Isus tot cu mir foarte scump. Este răspunsul omului păcătos la iubirea fără margini a lui Isus. Este un gest de recunoștință, de adorare, este un răspuns de iubire la iubirea divină. Femeia din casa lui Simon leprosul primește probabil o iluminare cu privire la ceva din identitatea lui Isus. Ea vedea iubirea Sa, salvarea Sa, iertarea Sa și în mod spontan, natural, simte nevoia să răspundă cu iubire la iubirea lui Hristos. Și pentru că iubirea lui Isus este atât de mare, adorarea este intensă, totală, fără rest. Și atunci răspunsul iubirii femeii îmbracă forma turnării mirului scump pe capul lui Isus. Femeia simte nevoia să se cheltuie, să se risipească, să-i dăruiască tot ce are lui Isus. Și de fapt, ea nu vede nicio risipă în ceea ce face. Pentru ea este răspunsul normal, natural la iubirea lui Isus. Este de fapt singurul răspuns în fața unei iubiri așa de mari. În fața iubirii lui Isus nu poți răspunde decât căzând cu toată ființa în adorare, decât dăruindu-i întreaga ta iubire, pasiune, închinare, decât dăruindu-i toată inima și întreaga viață. Femeia nu se gândește o clipă că ar risipi ceva pentru Isus. Ea se poate gândi doar că gestul ei este prea mic, că a dăruit prea puțin lui Isus. Reciprocitatea pare a fi o normă socială universală. Atunci când ființei umane i se face un bine, ea simte nevoia să compenseze acel bine, să răspundă înapoi cu un bine. Și cu cât binele făcut este mai mare, cu cât această nevoie este mai mare. Dar binele făcut nouă de Isus este ETERN, este INFINIT, este NEMĂRGINIT...Oare ce fel de răspuns sau ce jertfă din partea noastră ar putea compensa ceva din ceea ce am primit de la El? Iubirea lui Isus pentru noi este atât de mare încât oricât de mare ar fi jertfa noastră de dragul lui Isus, ea ar rămâne de fapt un PUȚIN. Nu doar că suntem datori să jertfim tot ce avem de dragul lui Isus... Dar și mai mult decât atât: chiar dacă jertfim tot ce avem și ce nu avem, chiar dacă jertfim mai mult decât toți ceilalți oameni la un loc, chiar dacă jertfim mai mult decât ne cere Isus, tot am jertfit atât de puțin...mult prea puțin...în comparație cu ceea ce noi primim prin jertfa Sa. Și de fapt este o onoare să avem posibilitatea să jertfim ceva pentru Isus, și ca acest lucru să aducă bucurie reală în inima Sa. Ce har ni se dă că putem răspunde cu iubire la iubirea Sa și că răspunsul nostru este semnificativ

pentru Hristos, îl bucură, îl mângâie, îl hrănește! Femeia este copleșită de adorare. Ea dă tot ce are, dar fără să considere că a dat mult. Ea dă tot ce are, fără să aștepte ceva în schimb. Marea ei mulțumire este că Isus nu o refuză, că Isus primește gestul ei, și că acest gest aduce mângâiere și bucurie în inima lui Isus.

Și nouă ni se dă harul să suferim pentru Isus, să suferim pierderi reale și dureroase de dragul Lui. Dar de ce apare în mintea noastră nevoia și dreptul de recompensare, nevoia de a primi CEVA în schimb? De ce în urma jertfirii noastre așteptăm o răsplată și de multe ori o așteptăm aici pe pământ? De ce adesea ni se pare că am dăruit mult lui Isus, dar am primit puțin înapoi? De ce uneori ni se pare o afacere păguboasă că am făcut atâtea alegeri de dragul lui Isus, alegeri pe care cei mai mulți nu le-au făcut? E adevărat că Domnul ne va da înapoi însutit încă de pe acest pământ. E adevărat că din pricina neputinței noastre pământești, a limitei noastre umane, a faptului că nu Îl vedem, avem nevoie de răsplătire pentru a putea merge înainte. Și însuși Pavel ne spune: *Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de El, trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cel care Îl caută.* Nu poți să te apropii de Dumnezeu dacă nu crezi că El **răsplătește** pe cel care îl caută. De ce? Pentru că drumul apropierii de Domnul este un drum al pierderilor repetate, al jertfirii de sine. Pur și simplu, ființa noastră nu poate parcurge acest drum al pierderii fără a primi ceva mai bun în schimb. Moise a putut renunța la slava Egiptului pentru că avea ochii pironiți spre RĂSPLĂTIRE. Deși am fi datori să jertfim Domnului totul fără a primi nimic în schimb, NU PUTEM face acest lucru fără a fi răsplătiți pas cu pas și fără a avea nădejdea unei răsplăți eterne. Privesc spre inima mea, spre neputința firii mele pământești; dacă Domnul nu m-ar fi încurajat pas cu pas cu tot felul de răsplătiri NU AȘ FI PUTUT merge înainte pe drumul pierderii și al apropierii de pe pământ. Însuși Hristos a privit spre bucuria care era pusă înainte pentru a putea accepta crucea. E adevărat că la El era altceva decât la noi. El nu era dator să se jertfească pentru noi și putea să rămână fără noi deplin fericit în relație cu Tatăl pentru eternitate. Noi suntem datori să ne jertfim pentru El, și o facem în cele din urmă spre binele și mîntuirea noastră eternă. La Isus e vorba de o normalitate a ființei dumnezeiești. La noi e vorba de o limită, de o neputință. Și Dumnezeu ține cont de această limită și ne răsplătește pas cu pas, și apoi în eternitate, și ne răsplătește DIFERENȚIAT. Și iată că găsim un posibil răspuns la întrebarea pusă în cap.20: de ce Dumnezeu alege totuși să ne răsplătească diferențiat? Răspunsul NU este: pentru că era dator să o facă, și să dea o răsplată mai mare celui care s-a jertfit mai mult pentru El. El face acest lucru pentru că ține cont de limitele noastre și știe că altfel nu am putea persevera pe drumul pierderii. De asemenea, consideră că acest lucru este drept și frumos. Știe că suferința este o anomalie, că nu am fost creați să suferim, că suntem singurele făpturi care simțim groaznică suferință...și atunci consideră că este drept să răsplătească mai mult pe cei care se jertfesc prin credință mai mult de dragul Lui. Dar, DEȘI El alege să ne răsplătească la fiecare pas, și apoi în mod etern, și diferențiat, în funcție de credințioșia noastră, acest lucru nu înseamnă că El este dator să o facă. Chiar dacă El ne va pune la masă cu El, noi trebuie să spunem despre noi: *noi suntem niște robi netrebnici, am făcut ce eram datori să facem, am făcut atât de puțin pentru tine....și totuși Tu ne pui la masă cu tine? De ce ne și răsplătești? De ce ne răsplătești atât de mult?*

O pildă. Erau doi fii: Iosif și Iacov. Și amândoi au fost vânduți pe nedrept ca sclavi în Egipt de frații lor. Și au suferit atât de mult. Și au ales să ierte și să nu urască. Și amândoi au devenit administratori în casa lui Potifar. Și amândoi au fost ispitiți de soția lui Potifar. Și amândoi au trecut testul. Iar ca drept răsplată au primit întemnițarea. Dar după câțiva ani de temniță urmează ÎNĂLȚAREA. Amândoi sunt înălțați la curtea lui Faraon ca prim miniștri. Și iată ce gândesc cei doi frați în momentul ÎNĂLȚĂRII:

- **Iacov:** Era și timpul...Dumnezeu nu rămâne dator. Iată că el a răsplătit jertfa mea și credințioșia mea. În urma atâtor suferințe și așteptări, se cuvenea să urmeze și o răsplată atât de mare....căci am suferit atât de mult de dragul Domnului. Puteam, ca cei mulți, să nu iert și să nu o refuz pe soția lui Potifar și să-mi meargă bine. Puteam să-mi înec durerea prin ură și dorința de răzbunare, și să evit temnița. Dar m-am jertfit de dragul Lui. El a luat aminte la suferințele mele cele multe și m-a răsplătit cum se cuvine!
- **Iosif:** Stăpâne, Doamne, era și timpul...era vremea ca Tu să lucrezi. Era și timpul ca Tu să încurajezi pe robul Tău cu o răsplată mare. Da, Tu ai răsplătit credința și ascultarea mea. Dar, Doamne, era vremea ca Tu să lucrezi, pentru că robul Tău neputincios și păcătos avea nevoie de mângâiere și încurajare ca să meargă înainte pe calea Ta. Îmi este rușine, dar acesta sunt eu în nimicnicia și neputința mea. Nu pot să Te iubesc fără răsplățile și încurajările Tale. Am nevoie de ele așa de mult ca să te pot iubi până la capăt. Și totuși, când privesc la iubirea Ta și îndurarea ta fără margini pentru mine, păcătosul, nu pot spune decât cât de puțin te-am iubit, cât de puțin am pierdut pentru tine, cât de puțin am iertat, cât de puțin am suferit...mult prea puțin...și dacă aș fi suferit de o sută de ori mai mult...tot prea puțin ar fi fost. Și însuși faptul că am putut suferi de dragul Tău este pentru mine o imensă onoare. Faptul că acest lucru ți-a fost o jertfă de bun miros și a adus mare bucurie în inima Ta...iată răsplata mea...Și totuși, bine ai făcut că ai luat aminte la suferința robului Tău și că ai adus și o răsplătire vizibilă...Căci sunt închis în firea cea păcătoasă, căci nu Te văd, căci nu văd bucuria de pe chipul Tău pentru fiecare pas al credinței, căci simt tăcere din partea Ta, căci cel rău îmi șoptește mereu în ureche că m-ai uitat, că nu mă iubești, că ai uitat promisiunile Tale față de mine....Și chinul e amar și greu....și pur și simplu nu îl mai puteam duce....aveam așa de mare nevoie de răsplătirile și încurajările Tale. Le primesc cu drag și te laud că mă ajuți să Te iubesc, că mă ajuți să fac ceea ce oricum sunt dator să fac...Și aș vrea să Te întreb: de ce mă iubești așa de mult? De ce îmi dai încă de pe pământ însutit înapoi când nici măcar ce eram dator să fac, nu am făcut pentru Tine? Chiar dacă aș fi făcut tot ce eram dator să fac, nu meritam nicio răsplată...și măcar că nu am făcut tot ce eram dator să fac, Tu mă răsplătești atât de mult!

Oare care rugăciune a adus mai multă bucurie în inima Stăpânului? Oare de câte ori am întristat inima Tatălui pentru că am luat ca un lucru de apucat binecuvântările și răsplătirile din viața noastră? Oare modul în care noi răspundem la răsplătirile Domnului nu ne arată ce este în

inima noastră și cât de puțin sau de mult cunoaștem harul și iubirea Sa față de noi? Însăși primirea unei răsplăți din partea Lui este un TEST. Cum vei reacționa când El te va răsplăti?

Ucenicilor le-a fost necaz în fața gestului femeii. Dar ei știau că Isus avea să moară peste două zile. Ei erau apropiații Lui, doar ei puteau cunoaște mai mult decât toți cine este Isus. Oare țineau ucenicii așa de mult la săraci? Mă îndoiesc. Cred că firea lor pământească a fost efectiv deranjată de acest gest de iubire total, de această adorare, dăruire totală, care nu așteaptă nimic în schimb. Gestul femeii scotea la iveală iubirea lor condiționată, plină de așteptări și de mercantilism față de Isus: ***Nouă ce ne iese? Noi am lăsat totul pentru Tine! Tu ce ne vei da? Când ne vei da?*** Gestul femeii scotea la iveală și condamnarea sinele lor păcătoase. Și atunci, acesta a simțit nevoia să se apere, să se protejeze de un asemenea mod de iubire față de Isus periculos și neprofitabil. Și ce bine știe firea pământească să se apere și să se justifice? Este invocată nevoia săracilor, iubirea și mila față de aceștia. Dar de unde? Îi dureau în cot pe ucenici de săraci. Nici ei nu erau foarte conștienți de ce au fost atât de supărați și deranjați de gestul femeii. Dar femeia le arată drumul iubirii autentice față de Isus pe care ei îl ocoleau de atâta vreme. Ei nu doreau acest drum. Ei nu doreau să se jertfească fără să aștepte nimic în schimb. Ei erau încă centrați pe interesul lor din urmarea lui Isus: *Ce i-a ieșit femeii că a făcut acest gest față de Isus? Măcar dacă Isus ar fi înmulțit mirul și i-ar fi dat înapoi 10 vase cu mir? Așa ar mai fi mers. Așa ar mai fi avut o logică...Dar așa? E fără noimă ce a făcut ea.*

Atenție la reacțiile noastre față de manifestarea iubirii pure, totale. Să nu ne speriem de aceste reacții. Ele vor scoate la iveală sinele noastre care trebuie răstignit. Domnul ne va intersecta cu oamenii care fac asemenea gesturi. Și firea va reacționa...Și vom încerca instinctiv să înnegrim gestul și persoana care face gestul...Dar de fapt nu avem nimic cu acea persoană...de fapt ne protejăm pe noi înșine...E prea periculos pentru noi să aflăm că așa trebuie iubit Isus și că Isus chiar poate fi iubit în acest mod....suntem bolnavi, nu vrem să vedem acest lucru, ne speriem și reacționăm urât...Dar să nu ne speriem de reacțiile inimii noastre. Să lăsăm boala să iasă la iveală ca apoi să căutăm harul pentru vindecarea ei.

Isus vine în apărarea femeii. Ucenicii Lui nu sunt pe aceeași lungime cu El. Ei nu înțeleg nici normalitatea gestului femeii, dar nici semnificația sa profetică și nici încurajarea pe care o primește inima tulburată a lui Isus prin acest gest. Acest lucru este trist și descurajant pentru Isus. Iată încă o rană făcută de ucenici lui Isus. Ei, care știau tainele inimii sale, măcar ei ar fi putut să-l încurajeze. Sau măcar ar fi putut să tacă. Dar tocmai ei loveau în paharul de apă pe care Tatăl Îl întindea Fiului însetat prin gestul acelei femei. Tocmai ei, care trebuiau să fie un ajutor potrivit pentru Hrsitos, erau vasul prin care cel rău îl ataca pe Isus și-l descuraja să meargă pe drumul crucii! Dar El nu-i nimicește, nu-i pedepsește, nu-i alungă, nu-și pierde răbdarea și cumpătul, nu se mânie....ci continuă să-i hrănească, să-i slujească, să le trateze boala care tocmai a ieșit la iveală din inima lor. El îi iubește cu adevărat până la capăt. Și ucenicii au fost cel mai greu de iubit tocmai în aceste ultime zile...

Isus ia apărarea femeii. Isus înalță gestul pe care l-a făcut femeia. Și rostește o propoziție fascinantă: ***ea făcut un lucru FRUMOS pentru Mine, un lucru BUN pentru Mine!*** Un lucru numit FRUMOS de FRUMSEȚEA ÎNSĂȘI, un lucru numit BUN de BINELE ÎNSUȘI! Cât de mult cântărește aprecierea care vine din gura lui Isus, Fiul lui Dumnezeu. ***Pentru Mine...*** Isus nu este indiferent față de gestul femeii. El nu răspunde rece că a făcut ceea ce era dator să facă. El apără gestul, îl apreciază, îl laudă, îl înalță, și-l povestește apoi în întreaga lume. Și El nu o face ca Unul care apreciază doar ceva frumos, ci ca Cel care se hrănește efectiv din acel lucru frumos. Isus este în nevoie. El este tulburat, întristat, ostenit, flămând, însetat... Și gestul femeii îl hrănește, îl încurajează, îl îmbărbătează... Când aproapele lui Isus (ucenicii) lucrează descurajare, Dumnezeu aduce departele (femeia necunoscută) pentru a-l îmbărbăta pe Isus. Și de ce acest gest îl îmbărbătează pe Isus? El avea să se jertfească pentru oameni. Pentru a face din ei o mireasă. Răspunsul oamenilor conta... Răspunsul lor însemna acea bucurie care-i era pusă înainte, căci El a văzut rodul suferințelor sale și ***ASTFEL*** S-a înviorat! În iubirea curată și totală a femeii, El vedea rodul suferințelor sale, El vedea mântuirea omului, schimbarea acestuia, viața care învinge moartea din adâncul ființei umane. El vedea în iubirea femeii, iubirea Miresei care avea să se reverse către El întreaga eternitate. El vedea Mireasa pe care Tatăl avea să i-o dăruiască după înviere, Căci Cel se gândea „în zadar mi-am istovit puterea, în zadar am pățimit”... avea să fie încurajat de Tatăl care avea să-i spună: ***Îți voi da Neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire... Iată Mireasa! Iată rodul suferințelor Sale.*** Femeia a făcut prin Duhul un gest frumos. A fost un gest de iubire pură, autentică, totală, necondiționată dacă vreți, fără așteptări. Femeia a făcut un lucru ***de dragul lui Isus***, da, de dragul Lui ***și atât***. Era acea iubire pură, cristică ce putea izvora doar din Dumnezeu. Cel ce este iubire apreciază cel mai mult... iubirea. Iubirea nu poate trece cu vederea iubirea. Iubirea se bucură când vede iubire, o laudă, o înalță. Și această iubire pură se revărsa printr-un om bolnav și decăzut. Cum e posibil ca omul închis păcatul egoismului să poată manifesta o asemenea iubire? Isus știa răspunsul. Acest lucru era posibil doar prin jertfa Sa. Și în fața acestui nestemat, El vede toate nestematele din istoria omenirii și frumusețea Miresei proslăvite și astfel, El este mângâiat și îmbărbătat. Din umbră, Tatăl îi șoptește: ***Mergi înainte, se merită!*** Încurajarea a venit la momentul potrivit, Isus primește puterea de a mai face un pas înainte. Isus este în nevoie, El este flămând și însetat. Gestul femeii este important și semnificativ pentru Isus. Este atât de încurajator acest lucru. Căci este frustrant să relaționezi cu cineva care nu are nevoie, pe care nu-l poți surprinde, nu-l poți sătura, nu-l poți hrăni. Este frustrant ca doar tu să fii cel care are nevoie de celălalt. Dar iată că iubirea oamenilor este o hrană sfântă pentru sufletul lui Isus. Și după înălțare, Isus rămâne flămând și însetat în noi înșine și în frații noștri și așteaptă să-L hrănim. Dar chiar acolo la dreapta Tatălui El se bucură pentru fiecare pas al credinței noastre. Bucuria este reală și atât de mare. Încă mai putem face lucruri frumoase pentru El! Ce lucruri frumoase vei face deci azi pentru El?

Mirul este turnat pe trupul lui Isus în vederea pregătirii Sale pentru îngropare. Dar în ce sens în vederea pregătirii Sale? Sunt mai multe posibilități:

- Îmbărbătarea primită îl pregătește mai bine pentru acceptarea morții.
- Trupul celui mort era uns cu mir, cu undelemn. Trupul Său uns cu mir anticipa moartea Sa.
- Marele Preot și Împăratul erau unși înaintea Domnului înainte să intre în funcție. Ungerea lui Isus anticipa intrarea Sa în funcție ca Mare Preot și Împărat de după înviere.
- Trupul lui Isus mirosea foarte frumos după ungera cu acel mir. El avea să fie Jertfa *de bun miros* adusă înaintea Domnului!

De ce Isus hotărășete ca oriunde va fi vestită Evanghelia în toată lumea să se spună și ce a făcut femeia aceasta spre pomenirea ei? Pe de o parte este o răsplată pentru gestul ei atât de frumos și curat. Dar frumusețea gestului consta tocmai în faptul că nu căuta nicio răsplată. Dar Cel ce este generozitatea însăși nu putea lăsa nerăsplătit acest gest. Și iată că gestul devine parte a Evangheliei și iată că după 2000 de ani în Iași discutăm despre acest gest pomenind femeia cu pricina. Isus nu poate lăsa deci nerăsplătit un asemenea gest. Am discutat mai sus că avem nevoie de aceste răsplătiri și încurajări pentru a merge până la capăt pe drumul iubirii. Gestul femeii a fost total dezinteresat. Dar timpul avea să treacă, nevoile aveau să apară, cel rău avea să ispitească poate: *dacă nu a-i fi vărsat vasul cu albastru...acum a-i fi avut cu ce să-ți hrănești pruncii...* Cel rău, în neobrăzarea sa poate să ne facă să regretăm *mai târziu* jertfele credinței făcute fără ezitare și fără regret. Isus validează gestul femeii și-l înalță. Femeia avea nevoie de această confirmare. Noi avem nevoie de confirmările Sale. Căci adesea alegem drumul crucii și al jertfirii de sine....dar după o vreme apare ÎNDOIALA: oare nu am fost fanatici, oare nu am făcut mai mult decât ne-a cerut Domnul? Și e adevărat că sunt contexte în care putem fi fanatici și să facem în mod greșit mai mult decât ne cere Dumnezeu....Dar nu era cazul în această situație....Și nu e cazul în multe din alegerile noastre....Dar ceilalți oameni (poate lideri religioși ca apostolii) ne vor descuraja...și cel rău va arunca îndoiala. Dar atunci să ne aducem aminte de cuvintele lui Isus: ***De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut un lucru frumos pentru Mine.*** Și chiar dacă am risipit, dacă am risipit de dragul Lui, atunci jertfa e bine primită. Și ori cât de mult am fi risipit, nu poate fi considerat o risipă atunci când este un lucru făcut pentru a-l hrăni pe Hristos!

Revenim la întrebare: de ce integrează Isus gestul femeii în Evanghelia Sa vestită în toată lumea? Deci, pe de o parte ca răsplată, încurajare, confirmare pentru femeie, dar pe de altă parte de dragul nostru și din pricina frumuseții gestului. Gestul a fost atât de frumos și oglindește atât de mult esența iubirii, încât Isus nu poate să nu includă acest gest în Evanghelie. Să nu uităm că suntem în cap.26, adică după cap.25...În cele din urmă slujba noastră este să-L hrănim pe Hristos care flămânzește....Dar ce înseamnă acest lucru? Acest gest ne arată esența hrănirii lui

Hristos....Și am spune că acum Hristos a plecat și au rămas săracii. E adevărat, dar cap.25 ne arată că Hristos a rămas în Biserica Sa. Chemarea este ca să repetăm gestul femeii, dar de această dată față de Biserica Sa. Înseamnă efectiv să ne cheltuim, să ne risipim, să ne dăruim fără rest pentru Biserica Sa și niciodată să nu ni se pară o risipă ce am făcut, sau o pierdere...Și să nu căutăm folos, răsplată sau recompensă (deși știm că ele vor veni și știm și de ce...), ci ca și femeia, să ne dăruim Bisericii. Viața noastră, darurile noastre, timpul nostru, banii noștri să le așezăm pe altarul Bisericii. Să dăruim Bisericii ce avem mai scump, ce avem mai de preț. Să ne dăruim pe noi înșine. Să ne pierdem efectiv viața în această lume de dragul Bisericii! Iată esența iubirii! Iată esența Evangheliei: iubirea, acea iubire totală, fără rest, acea iubire jertfitoare care dăruiește ce are mai scump, acea iubire dezinteresată care nu caută folosul ei, acea iubire deplină care nu cere laude, răsplată, sau recompense, acea iubire a cărei răsplată și onoare este însuși actul dăruirii. E mai ușor să faci acest gest față de Isus Însuși întrupat. E mai greu să-L faci față de Biserica sa. Căci gestul femeii era o hrană și pentru ucenici. Dar ei resping hrana...Adesea când încercăm să hrănim pe Hristosul din frații noștri, frații noștri vociferează ca ucenicii....și fie ca în acele clipe, să auzim prin Duhul glasul lui Hristos din frații noștri care ne va încuraja și care ne va spune: *De ce-i faceți supărare? El a făcut un lucru frumos pentru Mine.* Da, Hristos va fi acolo, și ne va lua apărarea....și va integra actul nostru de slujire în Evanghelia Sa care va fi vestită în toate lumile create și-n toată eternitatea! Deci, se pare că tabloul cu femeia este o explicare a pasajului din Matei 25. Hristos flămânzește în noi și lângă noi, în frații noștri. El este flămând și însetat. El umblă gol și desculț și trupul îi este plin de răni...și așteaptă să-L iubim, să-L slujim, să-L hrănim...așa cum cândva, înainte de cruce, o femeie necunoscută a făcut un lucru frumos pentru El. Ce lucru frumos vei face astăzi pentru frații Tăi? Vei continua să-i hrănești chiar dacă ei îți vor da peste mână și te vor acuza de fanatism din pricina slujirii tale?

26:14-25 – Inițiativa lui Iuda și Descoperirea vânzătorului

Cu 2 zile înainte de Paște mai marii lui Israel hotărâseră să-L prindă pe Isus după încheierea sărbătorii pascale. Dar Isus vestise că va fi răstignit chiar în prima zi de Paște. Cum se va schimba decizia mai marilor lui Israel? Și aici intervine rolul lui Iuda. Iuda, prin inițiativa sa, grăbește momentul prinderii lui Isus. Iuda este cel care ia inițiativa și se duce la mai marii lui Israel. În fața unei asemenea oferte generoase și neașteptate, mai marii lui Israel nu pot sta pe gânduri. Oferta e prea avantajoasă. Și nu se știe cât timp va fi valabilă. Iată că un ucenic al lui Isus le va arăta unde se ascunde Isus și-l vor putea prinde noaptea, și vor evita astfel confruntarea cu mulțimile cărora Isus le predica în timpul zilei. Dorința de a-l omorî pe Isus e foarte mare. Oferta era atât de avantajoasă. Nu putea fi refuzată. Și astfel se gândesc să-L prindă pe Isus chiar la începutul sărbătorii și astfel, se ÎMPLINESC Scripturile și vorbele lui Isus. Dumnezeu este suveran peste istorie, peste fiecare eveniment și peste fiecare detaliu. Nimic nu este la întâmplare în viața copiilor săi. Vrajmașii copiilor Lui, împărații, oamenii în general iau decizii, au putere, au autoritate. Dar ei nu fac decât ceea ce hotărâse mai dinainte Cel ce scrisese un plan desăvârșit înainte de întemeierea lumii. Nu trebuie să ne temem de cei ce ne vor vinde, de împărați, de oameni dificili, de vrajmași, de prigonitori. Ei nu pot face nimic fără aprobare de sus. Și ei nu fac

decât să respecte agenda divină, planul divin alcătuit spre binele nostru încă dinainte de întemeierea lumii!

Nu este întâmplător că Iuda ia decizia să meargă la mai marii lui Israel imediat după gestul femeii. Căci ATUNCI (vezi v.14), imediat după ce Isus apără gestul femeii, Iuda se ridică și pleacă la mai marii lui Israel. De ce tocmai atunci? Știm din alte Evanghelii că Iuda a avut un anume potențial. Nu cred că a fost un drac de la început. Cred că atunci când a fost ales, era sincer și cu mare potențial ca și ceilalți ucenici. Dar pe parcurs, el s-a focalizat pe CÂȘTIGUL său din urmarea lui Isus. Și a făcut lucrul acesta mai mult decât ceilalți ucenici. Și a făcut alegeri ascunse înlăuntrul său...și a ajuns să-L urmeze pe Isus doar pentru un profit personal, egoist. El s-a lepădat de Isus în inima sa și l-a vândut pentru acest profit personal cu mult înainte să se ducă la mai marii lui Israel. El acum nu a făcut decât să manifeste fizic, vizibil ceea ce făcuse de mult în inima sa. Îl vânduse pe Isus, renunțase la relația cu El, de dragul unor interese personale. Întrebarea care era în centrul ființei sale și care ucisese relația sa cu Isus era: mie ce-mi iese dacă-l urmez pe Isus? Și avea slavă din partea mulțimilor, avea și speranța că va deveni unul din liderii țării. Cu abilitate s-a oferit să strângă el banii...și lua din când în când din pungă cu bani...Nu lua tot. Lua ceva pentru el, că de, doar el se ocupa de bani. Să nu legi gura bouului când treieră. Era dreptul lui la urma urmei. Era firesc. Căci trebuia să-i iasă și lui ceva din faptul că-L urma pe Isus. Și acest ceva era dominantă vieții sale, era mai important decât relația însăși cu Isus și era în afara lui Isus. Iată de ce el a pășit pe drumul morții. Și tot harul revărsat prin Isus a produs în el, nu viață și vindecare, ci moarte și împietrire. Și devenise un drac lângă Isus. Și juca perfect la dublu. Nu l-a părăsit pe Isus, a rămas alături de ucenici în ciuda diverselor greutăți. De ce a rămas lângă Isus? Căci era PROFITABIL: slava mulțimii, ceva bani în plus și speranța unui post important în conducerea țării...Dar iată că Isus merge pe un drum în care profitul său este pus în mare pericol. *El chiar vrea să se lase prins și să moară...El chiar ne cere să pierdem...* Iar reacția lui Isus față de gestul femeii a pus capac. Era o validare a iubirii neprofitabile, a iubirii care pierde, care se risipește, care nu caută folos sau recompensă. Era drumul iubirii din care nu îți iese nimic pentru tine. Era drumul iubirii pure a cărei răsplată este iubirea însăși. Iuda era pe un drum opus. Nu a mai suportat. Mai mult inconștient decât conștient, el se ridică și pleacă. Căci împietrirea luciferică și egocentrismul din el, pur și simplu nu au mai suportat Evanghelia harului și a jertfirii de sine. Și Iuda și-a dat seama că nu-i mai poate ieși mare lucru lângă Isus, și atunci s-a ridicat și s-a dus să îl vândă. Într-un fel, s-a simțit trădat de Isus. A fost dezamăgit de Isus. El a făcut atâtea sacrificii pentru Isus în speranța unor recompense. Spera că-i va ieși și lui ceva. Dar Isus chiar se lasă prins...*iar pe ei îi va lăsa de izbeliște. Isus validează rispa...Isus nu este ce am crezut eu că este...E evident că nu-mi mai iese nimic dacă rămân lângă El. M-am înșelat. Mai mult am de pierdut. Dar dacă tot am stat...ce ar putea totuși să-mi iasă? Să-mi iasă ceva? Doar nu am sta lângă El degeaba? Mă duc să-L vând, să câștig ceva din toată această perioadă din viață risipită de dragul Unuia care ne lasă acum la greu...* Iuda pur și simplu NU A SUPTAT PIERDEREA. El era centrat pe câștigul personal. El nu a suportat PIERDEREA, și în fața validării pierderii de dragul lui Isus, el nu mai rezistă și pleacă. Dar nu doar atât. El nu suportă gândul că a pierdut trei ani și jumătate lângă Isus fără să-i iasă nimic. El se simte înșelat,

a făcut o afacere păguboasă cu Isus. A răbdat 3.5 ani, a trudit în zăduful zilei, s-a abținut și nu s-a bucurat de un miel cu prietenii lui...iar acum Isus se lasă prins și ei rămân singuri în gura lupului. Vinderea lui Isus izvorăște din nevoia de compensare. Iuda simte nevoia să acopere din pierderile suferite alături de Isus. Iată ce sugestiv explică Matei acest lucru. Iuda se duce la marii lui Israel și le spune: *Ce vreți să-mi dați și-L voi da în mâinile voastre?* Modul în care este formulată întrebarea spune totul despre Iuda, pune punctul pe I. **Mie ce îmi ieșe?** – iată teologia luciferică a lui Iuda! Este un contrast izbitor între gestul femeii și gestul lui Iuda. Femeia se risipește...femeia risipește de dragul lui Isus în câteva clipe mai mult decât 30 de arginți...ea varsă mirul pe trupul lui Isus fără să aștepte nimic în schimb. Iuda decide să îl vândă pe Isus pentru 30 de arginți...El negociază întâi suma și apoi se gândește la modalitatea trădării. El întâi cere și apoi acționează împotriva lui Isus. Femeia acționează pentru Isus fără să ceară nimic. Nici măcar actul vânzării lui Isus nu era o recompensă pentru Iuda. El nu-l vinde pe Isus din ură. Dacă marii lui Israel i-ar fi dat 30 de arginți pentru a nu-l vinde pe Isus, Iuda nu l-ar fi vândut pe Isus. Dacă i-ar fi dat 30 de arginți ca să plece de lângă Isus, ar fi plecat. Dacă i-ar fi dat 30 de arginți ca să-l slujească pe Isus la masă, el l-ar fi slujit. Isus era un prtext, un mijloc. Iuda era dispus să facă orice pentru Isus, sau împotriva Lui, atâta vreme cât el primea cei 30 de arginți, atâta vreme cât lui îi ieșea ceva...

De ce îl slujești pe Isus? În inima noastră bolnavă este și ceva din curăția femeii dar și ceva din maleficul lui Iuda. De fapt, în inima noastră este o luptă între femeia care se risipește și bărbatul care caută profit. Nu e întâmplător că FEMEIA face risipa, și că BĂRBATUL caută profitul. Femeia este mai dispusă la jertfă, la dăruire. Bărbatul este mai egoist, mai centrat pe sine. Deci în inima noastră este o luptă...Ambele tabere vor la un moment dat să-l urmeze pe Isus...dar una îl urmează din iubire, cealaltă căutând un profit egoist, în afara lui Isus. Cum se produce vindecarea? Isus ne duce pe drumul pierderilor...De dragul Lui vom suferi mari pierderi....și atunci Iuda din noi se va revela, va vocifera, va da înapoi....Și atunci vom face o alegere...vom asculta de Iuda...sau vom ucide pe Sinele-Iuda și vom alege calea frumoasă a „risipei”? Iuda nu poate să se ascundă la nesfârșit nici în noi, nici în Biserică. Drumul lui Isus ne va conduce către jertfă...Iuda din noi se va de gol....dar să nu ne speriem...să-l lăsăm să iasă la iveală...dar apoi să lepădăm acest rău din noi fără milă, fără ezitare. Dar și în Biserică...Iuda se va de gol. Biserica vie, autentică va abunda de gesturi ca ale femeii...Biserica va ierta, va manifesta har, va valida calea pierderii....cei dominați de teologia lui Iuda nu vor suporta și se vor ridica și vor pleca! În mod cert nu vor recunoaște ce este în inima lor. Vor inventa tot felul de motive...vor invoca pe săraci, mila, valorile Împărățieii....știm deja ce argumente vor folosi. Dar de fapt, inima lor rea și bolnavă, centrată pe câștig personal, setată pe merite și răsplată, nu mai suportă HARUL care înseamnă PIERDERE. Și atunci, deodată, ca și Iuda, se vor ridica și vor pleca...Și Domnul să-I aibă în milă și să-I lumineze într-o bună zi și să recunoască că nu au plecat pentru că se gândeau la săraci, ci pentru că erau bolnavi. Căci cel mai grav este când iei decizii greșite și continui să le justifici cu Dumnezeu pe buze. O decizie greșită nu este o tragedie. Harul e mare. Dar e nevoie să recunoști că decizia a fost greșită, pentru ca harul să poată curge în acel loc pentru a-l vindeca. Dar dacă tot căutăm justificări că a fost voia lui

Dumnezeu să luăm acea decizie, că ne-am ridicat și am plecat sub călăuzirea lui Dumnezeu, că am luat decizia gândindu-ne la soarta săracilor...harul va rămâne departe de noi în acel domeniu al vieții noastre. Când ne-am ridicat ca Iuda și am plecat! Care sunt deciziile majore greșite pe care le-ai luat în ultimii 5 ani? Sau tu nu iei decizii greșite...ci TOATE, TOATE au fost după voia lui Dumnezeu și sub călăuzirea LUI? Luăm și decizii greșite în lupta spirituală...Dar Domnul poate să toarne har. E nevoie însă de onestitate, de smerenie. *Da, am greșit că am plecat...sau că am rămas, sau că....*

26:17-25 - Descoperirea vânzătorului

Ziua dintâi a Paștelui. Isus mănâncă Paștele cu ucenicii Săi. E ultima masă împreună, este ultima discuție înainte de marea încercare. Doar câteva ceasuri îi mai despart de momentul dezlănțuirii întunericii. Ucenicii întrebă: *Unde vrei să să mănânci Paștele?* Dar de fapt Isus le pregătise o ultima masă înainte de ceasul întunericii. Isus avea să continue să-i hrănească, să-i iubească până la capăt. Era chiar înainte de începerea încercării. Măcar acum ar fi putut să petreacă mai mult singur și să stea mai departe de ucenicii care-i aduceau atâtea pricini de întristare. Iar vor fi pe altă lungime de undă, iar Îl vor contrazice, iar Îl vor descuraja să meargă pe drumul crucii, iar se vor certa între ei...Isus ar fi putut evita această ultimă slujire a ucenicilor și să-și mențină energiile pentru încercarea ce bătea la ușă. Dar Isus veghea și era gata tocmai slujindu-i pe ucenici, tocmai hrănindu-și Mireasa. Și Isus alege să-i iubească până la capăt. Cu grijă, cu răbdare, cu îngăduință, cu tact, le dăruiește ultimele învățături; acum are loc spălarea picioarelor, descoperirea vânzătorului, cina, minunatele învățături din Ioan 13-16. Matei ne relatează doar trei lucruri de la ultima masă: descoperirea vânzătorului, Cina Domnului și înștiințarea lui Petru. Toate cele trei conțin resurse cheie care să-i ajute pe ucenici să biruiască ceasul cel greu.

Alegerea locului pentru Paște este o primă resursă. Ucenicii se oferă să caute un loc unde să pregătească Paștele. Dar Isus îi trimite la un loc unde Paștele era deja pregătit. Nu ei erau cei care aveau grijă de El, ci invers. El se îngrijise mai dinainte și pregătise masa pentru Paște. Isus avea să îi slujească și să îi hrănească și nu invers. El, Învățătorul și Domnul lor, era slujitorul lor. În câteva ceasuri, lumile demonice aveau să se dezlănțuiască împotriva lui Isus și el avea să fie dat pe mâna oamenilor. Protecția divină care-i păzise de la naștere până acum viața, sănătatea, trupul avea să se ridice de deasupra Lui. Și în astfel de momente, pare că răul domnește și preia

controlul, pare că Domnul a plecat și că prigonitorii dețin controlul. Parcă domnește haosul, și nu există limite în calea suferinței și a răutății. Acesta era mesajul pe care diavolul voia să îl transmită ucenicilor, tocmai pentru ca ei să-și piardă credința în Isus, în faptul că este trimis de Dumnezeu, și că Dumnezeul lui Isus rămâne Domn și Stăpân peste toate evenimentele din timpul lui Isus. Isus vrea să contracareze acest atac. De aceea, la ultima masă El insistă pe faptul că El și Tatăl dețin controlul, că El știe dinainte ce se va întâmpla, că El nu este luat prin surprindere, ci Se duce de bunăvoie la moarte, că acest lucru este în acord cu voia Tatălui și că doar așa se pot împlini Scripturile, că vrăjmașii Lui nu vor face decât să împlinească în amănunt și în limitele clare fixate de Tatăl, ceea ce acesta hotărâse și vestise mai înainte în Sfintele Scripturi. Și primul lucru pe care îl face Isus în acest pasaj, este să îi ia prin surprindere și să-i trimită în casa unui necunoscut, unde Paștele era deja pregătit pentru Isus și ucenicii Săi. Apoi Isus folosește următoarea expresie: ***Vremea Mea este aproape***. O astfel de expresie se folosește în contextul înălțării cuiva, și nu în contextul celei mai grele încercări din viața cuiva. De regulă, în momentele în care suntem dați pe mâna vrăjmașilor noștri, sau când nu ne merg lucrurile, noi spunem: *În mod cert, NU este acum vremea noastră*. Dar Isus vede altfel lucrurile. Înainte de răstignire, El spune că VREMEA LUI este aproape. Cu alte cuvinte, El pornește biruitor ca să biruiască. El știe că drumul crucii este drumul biruinței. El nu rămâne cantonat cu privirea spre suferință, ci pe rodul ei, spre slava și înălțarea care aveau să urmeze. Astfel, nu e întâmplător că Profetia celebră din Isaia 53 are un prolog care sună astfel:

13. „Iată, Robul Meu ***va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus***.

14. După cum pentru mulți a fost o pricină de groază – atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor –

15. tot așa, pentru multe popoare va fi o pricină de bucurie; înaintea Lui împărații vor închide gura, căci vor vedea ce nu li se mai istorisise și vor auzi ce nu mai auziseră.”

(Isaia 52:13-15)

Vremea crucii e vremea lui Hristos. Vremea crucii e vremea biruinței, căci doar prin cruce se aduce victoria și gloria. Hristos nu se vedea un înfrânt, un om lepădat și uitat. Hristos se vedea un biruitor. Nu era ceasul înfrângerii Sale, ci era ceasul biruinței Sale! Acum înnoia toate lucrurile!

Un al doilea lucru pe care-l face Isus, pentru a le arăta că totul este sub controlul Său și al Tatălui și decurge după planul divin, este descoperirea vânzătorului. Isus vrea ca ucenicii Săi să afle că El știa mai dinainte cine Îl va vinde. El nu este luat prin surprindere de trădarea lui Iuda. El știe și-l lasă pe Iuda să îl vândă. El știe, și totuși îl primește pe Iuda cu ei la masă. Isus vrea să atenueze șocul produs de trădarea lui Iuda. Îi pregătește pe ucenici. Le spune mai dinainte. Dar cum o face? Modul în care Isus îl demască pe Iuda este unic. Mai întâi îi anunță că unul din ei Îl va vinde. El introduce ideea trădării. Oferă timp psihicului fragil al ucenicilor să proceseze această informație. Ei nici nu se gândeau la posibilitatea ca unul din ei să devină

trădător. Iuda își juca bine rolul. Nimeni nu bănuia nimic. Dar Isus îi provoacă să ia în calcul și această posibilitate a trădării. Ucenicii înțeleg ideea și se întristează foarte mult. Nu era o veste ușoară. Iuda nu L-a trădat pe Isus, ci i-a trădat și pe ei. Iuda nu L-a mințit pe Isus, ci și pe ceilalți ucenici. El, de fapt, i-a vândut pe toți. Iuda nu a fost onest în relație. El a jucat la dublu. Nu a fost un prieten adevărat, nu le-a făcut loc în inima lui, nu i-a iubit cu adevărat. Și tocmai de aceea se descotorosește de ei așa de repede. Dar a jucat teatru. A simulat prietenia, părtașia, iubirea, loialitatea. Dar inima sa era departe de inima lor. Gândurile sale erau orientate doar spre câștigul său personal. Comoara sa nu era relația cu ceilalți, ci slava, banii, numele și confortul său în această lume. Și Iuda a simulat atât de bine. Ucenicii sunt luați prin surprindere de vestea trădării. Ar fi putut să își dea seama? Poate da, poate nu. Ideea este că până la o vreme, actul iubirii poate fi imitat. Dar doar până la o vreme. Isus însă nu a putut fi înșelat de Iuda. Deci, cu cât creștem în iubirea cristică, cu atât ne crește discernământul în a recunoaște iubirea cristică, și cu atât deosebim iubirea cristică de imitațiile ieftine. Creșterea în iubirea cristică înseamnă și duce implicit și la o creștere în discernământ. Oamenii nu ne mai înșală așa ușor. Deosebim cu ușurință falsitatea, dualitatea, lipsa iubirii pure, care nu caută folosul ei.

În mod surprinzător, ucenicii au început să zică unul după altul: *Nu cumva sunt eu, Doamne? Îmi este greu să înțeleg întrebarea lor.* Căci doar Iuda avea în gând să îl vândă. De ce se întreabă dacă nu cumva sunt ei? Este un act de smerenie, de recunoaștere a inimii bolnave din ei care poate oricând să comită un act de trădare? Din păcate nu...căci doar peste puțin timp, în frunte cu Petru, Îl contrazic pe Isus care-i înștiințează că toți vor găsi o pricină de poticnire în El. Ei neagă acest lucru și-L încredințează pe Isus că vor merge cu El până la moarte. Cum se explică acest paradox? Cei care erau încă plini de sine, care se certau care să fie mai mare, care nu-și recunoșteau nici lipsa de merite, nici lipsa de putere, care Îl contraziceau pe Isus cu îndrăzneală, cei al căror sine doar ieșise la iveală, dar încă nu murise, cum de se simt atât de cercetați la spusele lui Isus despre existența unui trădător între ei? Oare șocul veștii i-a tulburat atât de mult încât pentru o clipă și-au pierdut încrederea în sine și au pus în calcul orice variantă? Posibil și acest lucru. Însă poate fi și o altă legitate. Ucenicii se simt vinovați și slabi acolo unde nu era cazul (existența unui trădător), dar nu se simt slabi acolo unde chiar era cazul (vor găsi o pricină de poticnire în Isus și se vor lepăda de El). Sinele lor încă nu era zdrobit. Dar când sinele nu este zdrobit, ești vulnerabil nu doar în fața mândriei (26:33-35), dar și în fața autoculpabilizării excesive, exagerate (26:22). Deci cel care încă nu are sinele zdrobit și nu se deprinde să trăiască prin har este vulnerabil atât în fața glasului lui Rabșache, cât și în fața scrisorii din Babilon. Cel care trăiește prin lege își construiește o imagine de sine pozitivă pe baza așa-ziselor merite și realizări personale. Dar acestea sunt de fapt paie. Și paietele pot fi ușor dărâmate. Deci, în funcție de situație, cel rău fie face paiete să pară aur și ne ispitește cu mândrie și încredere exagerată în noi înșine, fie arată adevărul despre paie, și chiar le face să pară și mai slabe decât sunt și ne ispitește cu lipsa exagerată de încredere în sine, cu vinovăție obsesivă, cu întristare și deznădăjde de sine. Când trăim prin lege (cum încă trăiau destul ucenicii), suntem de fapt un mic șoricel cu care pisica (cel rău) se joacă cu noi cum vrea. Când are chef, ne face să ne simțim cei mai grozavi din lume, ca după câteva clipe doar să ne facă să ne simțim cei mai

mizerabili din lume. Pur și simplu își bate joc de noi, ne chinuie cu plăcere. Iar noi, deși glisăm mereu între momente plăcute de preamărire de sine și între momente groaznice de deznădejde de sine, nu vedem că ceva nu este în ordine. Ori prinț, ori cerșetor! Ori puternic, ori slab! Dar noi trăim într-o schizofrenie evidentă cu privire la imaginea de sine. Dar nu ne trezیم. Trec ani buni, și nu ne dăm seama că suntem extrem de bolnavi, că ceva este putred în Danemarca, că suntem pe un drum greșit, că temelia imaginii noastre de sine este greșită. Dar dacă înveți să trăiești prin har, atunci imaginea de sine este construită prin neprihănirea lui Hristos. Și atunci poți birui și ispita mândriei, dar și ispita deznădejdiei de sine. Smerenia nu înseamnă un eu slab, fragil, paralizat de acuze și ușor manipulabil. Cel care este smerit are un eu puternic, căci este ascuns în Dumnezeu și păzit de Dumnezeu însuși. El este foarte greu de manipulat căci nici tehnicile bazate pe seducerea eului (aprecieri, complimente, lingușiri..), și nici cele bazate pe amenințarea eului (acuze, inducerea vinovăției, amintirea greșelilor din trecut), nu dau rezultat. Ambele tehnici de manipulare sunt zdrobite când se izbesc de scutul harului. Ce anume protejează eul tău? Harul sau Legea? Sau mai bine întrebăm: cât de mult este protejat de Har și cât de mult de Lege? Care sunt zonele eului tău care mai sunt încă protejate de Lege?

Poate ucenicii au ales să întrebe pe rând dacă sunt ei trădătorii tocmai pentru a afla cât mai repede cine este trădătorul. Dar Isus încă nu le spune. Mai întâi el citează din v.23 din Scripturi. Iată că și actul trădării fusese anunțat mai dinainte de Tatăl în Scripturi. Ucenicii sunt luați prin surprindere. Dar pentru că nu cunoșteau Scripturile. Ps 41 și Ps.109 vorbeau despre Iuda. Aici Isus citează din Ps.41. La fel cum David fusese trădat de Absalom, de Ahitofel (vezi comentariul pe 2 Samuel cu detronarea lui Iuda și rolul lui Ahitofel...) și de apropiații săi, la fel avea să fie trădat și Mesia de unul din ucenicii Săi.

Psalmul 41

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

1. Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește;
2. Domnul îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pământ, și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui.
3. Domnul îl sprijină, când este pe patul de suferință: îi ușurezi durerile în toate bolile lui.
4. Eu zic: „Doamne, ai milă de mine! Vindecă-mi sufletul! Căci am păcătuit împotriva Ta.”
5. Vrăjmașii mei zic cu răutate despre mine: „Când va muri? Când îi va pieri numele?”
6. Dacă vine cineva să mă vadă, vorbește neadevăruri, strânge temeuri ca să mă vorbească de rău; și, când pleacă, mă vorbește de rău pe afară.
7. Toți vrăjmașii mei șoptesc între ei împotriva mea și cred că nenorocirea mea îmi va aduce pieirea.

8. „Este atins rău de tot – zic ei – iată-l culcat, n-are să se mai scoale!”

9. *Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.*

10. Dar Tu, Doamne, ai milă de mine și ridică-mă, ca să le răsplătesc cum li se cuvine.

11. Prin aceasta voi cunoaște că mă iubești, dacă nu mă va birui vrăjmașul meu.

12. Tu m-ai sprijinit, din pricina neprihănirii mele, și m-ai așezat pe vecie înaintea Ta.

13. Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Israel, din veșnicie în veșnicie! Amin! Amin!

Ucenicii aveau nevoie să vadă și cum L-a confruntat Isus pe Iuda. V.24 este pentru Iuda, este pentru trezirea lui. Dar Iuda continuă să se împietrească. Ucenicii aveau nevoie să vadă iubirea fără rest a lui Isus față de Iuda. Și deși Isus îi răspunde clar în v.25: ***Da, tu ești!*** În Evanghelia după Ioan ni se spune că ucenicii nu au înțeles că Iuda era trădătorul. Și explicația este legată de **MODUL** în care Isus i-a zis: *Tu ești! Ceea ce faci să faci repede!* Confruntarea a fost reală. Isus a fost ferm și vertical față de Iuda. Dar în același timp a fost plin de iubire și compasiune față de el. La fel ca la alungarea vânzătorilor din Templu. Aici e ceva divin. Noi fie suntem prea fermi și ajungem să fim agresivi, fie suntem prea buni, prea blânzi și pierdem din verticalitate. Și în cele din urmă, noi învățăm mersul către echilibrul cristic printr-un balans normal între prea multă fermitate și prea multă bunătate. Putem să tindem spre echilibru doar prin explorarea extremelor. Cei care sunt prea blânzi, prea buni, vor avea nevoie să viziteze agresivitatea pentru a învăța verticalitatea. Cei care sunt prea fermi, vor avea nevoie să viziteze extrema prea multei bunătați pentru a învăța blândețea verticalității. Să nu credem cumva că ne va ieși din prima, sau că ne va ieși vreodată perfect. Vom acționa pe drumul vindecării noastre având libertatea să greșim și să învățăm din greșeli. Căci altfel ar însemna să nu mai confruntăm niciodată pe nimeni, căci oricum nu vom reuși să confruntăm ca Isus. Dar nu te complac în extrema în care ești. Nu îți fie teamă să explorezi extrema de care ai nevoie pentru a atinge echilibrul. Dar nu înceta niciodată să tinzi spre echilibru. Recunoaște restul care rămâne mereu, dar fără a înceta să alergi spre idealul de neatins.

26:26-29 – Cina cea de taină

În prima zi de Paște, evreii trebuiau să mănânce din mielul jertfit, și apoi timp de 7 zile trebuiau să mănânce doar azimi nedospite. Dar jertfa de Paște prefigura jertfa lui Hristos. Când Isus le spune să mănânce și să bea căci acestea sunt trupul și sângele Lui, El Se identifică cu jertfa Pascală. Vremea hrănirii din umbrele profetice trecuse. Sosise vremea ca ei să se hrănească din însăși realitatea Hristosului care sosise și era în mijlocul lor. Nu vom dezvolta din acest pasaj scurt o teologie despre Cina Domnului. Acest pasaj insistă pe faptul că Isus Se identifică cu jertfa Pascală. Trupul Său avea să fie frânt și sângele Său vărsat spre iertarea păcatelor, singura care

face posibilă eliberarea din Egiptul păcatului și întunericului acestei lumi. Acesta era sângele unui legământ nou, așezat pe făgăduințe mai bune. La fel cum mirul din vasul femeii a fost vărsat pe trupul lui Isus, la fel și sângele lui Isus avea să curgă spre iertarea păcatului. Gestul femeii prefigura marea „risipă” dela cruce. Sângele avea să se verse pentru mulți și totuși atât de puțini aveau să răspundă chemării. Dar Isus, asemenea femeii, Se dăruiește total, fără regrete și fără să aștepte ceva în schimb. El iubește și Se jertfește în nădejdea mântuirii *întregii* lumi, căci focul cel veșnic a fost pregătit de Dumnezeu diavolului și îngerilor lui (nu oamenilor!). Acest lucru arată că El a închis pe toți oamenii în neascultare ca să se îndure de **TOȚI!** Planul conceput de Domnul a vizat mântuirea *tuturor* oamenilor. Și totuși atât de puțini au răspuns. Și vai de cei care nu răspund chemării divine. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu se fi născut. Și totuși s-au născut. Iată o mare întrebare la care nu am răspuns. Într-adevăr, Fiul omului Se duce după cum este scris, dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! ***Mai bine ar fi fost pentru El să nu se fi născut!*** Și totuși de ce s-a născut? Da. Domnul a dorit, a vrut și a făcut posibilă mântuirea întregii lumi. El a adus oamenii în existență cu speranța de a-I aduce pe toți la slavă. El a închis pe toți în neascultare pentru a Se îndura de toți. Dar El știa mai dinainte că atât de mulți nu vor răspunde chemării...Și totuși i-a adus în existență. Și sunt atât de mulți cei care vor suferi în mod etern în iad. Nu că mie mi-ar păsa atât de mult de omenire...dar știu că Lui îi pasă. În cele din urmă, David a plâns pentru Absalom. Toți cei din tabăra sa și tot norodul s-a bucurat când Absalom fost omorât. Dar David a plâns. Era totuși ***fiul lui***. Iuda se duce la pierzare. Noi nu îl cunoaștem, ucenicii s-au detașat repede de el. Dar pentru Isus, Iuda era fiul său, cel adus în existență din El și prin El! Isus nu putea fi rece, nepăsător față de destinul lui Iuda. Evanghelia lui Ioan ne arată că Isus era tulburat și întristat de soarta lui Iuda. Ce înseamnă pentru inima Domnului iubirii pierderea eternă a unuia din copiii Săi? Nu vom înțelege niciodată durerea din inima Lui. El a iubit atât de mult lumea încât a dat pe singurul lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Da, ca să nu piară...Și totuși atât de mulți vor pieri. Măcar dacă puțini erau cei ce mergeau la pierzare, dar sunt cei mai mulți...miliarde și miliarde de suflete purtătoare a ceva unic din Dumnezeu. Personal, dacă aș ști că acel copil care ar ieși din mine ar deveni un Iuda, aș alege să nu am niciodată niciun copil. De ce să aduc un vas al răului pe lume? De ce să sufere acest vas pentru eternitate? De ce să îmi frângă inima pentru întreaga viață? Și totuși Cel atotștiutor aduce în existență miliarde de suflete care vor pieri. Nu contesta dreapta sa judecată. Cine calcă în picioare oferta nemărginită a harului Său e vrednic de pedeapsa eternă! Dar de ce să aduci în existență atât de mulți oameni care vor alege ca și Iuda calea pierzării? Faptul că sângele se varsă pentru toți arată dragostea fără rest, totală a Domnului pentru toți. Faptul că știe mai dinainte cine va respinge chemarea, nu-l face pe Isus să moară doar pentru cei aleși. El moare pentru toți. El nu face economie. El se risipește pentru toți! Dumnezeu nu se oprește la nimic în procesul recuperării celui pierdut. El jertfește până și pe singurul Său Fiu! Dar putea să facă un lucru MAI UȘOR pentru a evita peirderea celor iubiți de El, și anume să nu-I mai aducă niciodată în existență! Știu că logica mea e limitată, și că mintea mea nu are acces la tainele aducerii în existență a sufletelor...este posibil să existe acolo niște legități, principii care să explice aducerea în ființă și a celor care vor pieri...Nu am acces la această taină,

la modul în care Dumnezeu hotărăște să aducă pe cineva în existență... Dacă acest proces este reversibil sau nu? Dacă lui Dumnezeu îi vine ideea să creeze *pe cineva*, atunci acel cineva nu poate să nu intre în existență. Gândurile noastre pot rămâne neîmplinite, pot rămâne doar la stadiul de gânduri... Dar oare gândurile Creatorului pot rămâne doar la acest stadiu? După câțiva anișori de explorare a Evangheliei dragostei Lui, mi-a rămas această întrebare? Ea nu mă face să mă îndoiesc de iubirea Lui, dar mă provoacă să o explorez mai mult... Cine ești Tu, Doamne? Cine ești Tu care ești din veșnicie în veșnicie, care nu ai nici început, nici sfârșit? Cine ești Tu, Cel care toate le faci după buna plăcere a voii Tale? Cine ești Tu care toate le faci după sfatul voii Tale? Cine îți poate spune: ce faci? Sau: de ce faci ceea ce faci? Cine poate înțelege măcar puțin din cine ești? Cine ți-a dat ceva ca să aibă apoi de primit înapoi?

Revenim la Cina Domnului. Isus a lăsat Bisericii porunca să ia din pâine și din vin spre pomenirea Lui până la venirea Sa. Nu vom vorbi acum despre Cina Domnului, ci vom medita la ideea de a mânca și de a bea din trupul și sângele Domnului. Suntem după capitoul 25, când am văzut că verbul a mânca sau a hrăni este cheia înțelegerii vegherii. Hrănirea Hristosului care flămânzește e marea taină a cap.25. Cap.26 dezvoltă această taină. Marea întrebare este: cu ce îl poți hrăni pe Hristos? Gestul femeii ne oferă un prim răspuns? Hristosul poate fi hrănit doar cu o iubire asemenea Lui! Cu alte cuvinte, Hristosul poate fi hrănit doar cu Hristos! Deci Hristosul din noi și din frații noștri poate fi hrănit doar cu Hristos. Isus le cere ucenicilor să mănânce toți din El. Pâinea care se frânge și vinul care se varsă sunt sortite pieirii, dispariției, stingerii, morții, durerii, zdrobirii... dar acestea, prin zdrobire și moarte, produc VIAȚĂ, SĂNĂTATE, BUCURIE, PLĂCERE în trupul celui care mănâncă din pâine și bea din vin. Și aici e marea taină: zdrobirea și stingerea pâinii și vinului întreține viața din noi. Iată o moarte care generează viață. Și altfel nu se poate, Pâinea nu poate rămâne în viață dacă vrea să dăruiască viață trupului înfometat. Vinul nu poate rămâne vin dacă vrea să potolească setea celui însetat. E neapărată nevoie ca pâinea să se frângă și vinul să se stingă. Noi ne hrănim cu viața lui Hristos. Dar putem face acest lucru doar din pricina frângerii și morții Lui. Moartea Sa a generat VIAȚA care ne poartă către eternitate. Ce taină! Ce paradox! Ce mister! Moartea care generează viață! Cina este un simbol. Dar mesajul cinei se leagă de necesitatea hrănirii noastre zilnice cu viața care a izvorât din moartea Sa. A te hrăni cu Hristos înseamnă a te hrăni cu trupul și sângele Lui, înseamnă a te hrăni cu esențele iubirii Sale, înseamnă a te cufunda în taina crucii. A te hrăni cu Hristos înseamnă a cunoaște iubirea Sa și a te lăsa preschimbat de ea. Înseamnă a te cufunda cu întreg sufletul în tainele nemărginite ale crucii... și a te cufunda tot mai mult. Înseamnă să lași frumusețea crucii să-ți invadeze ființa și fiecare cotlon al sufletului. Căci pâinea și vinul se descompun și apoi prin sânge se duce către tot trupul devenind una cu el. Ce se întâmplă cu viața din pâinea pe care o mâncăm? Este trimisă către tot trupul întreținând viața din el și contopindu-se astfel cu El. Așa trebuie să se întâmple și cu iubirea lui Isus revelată la cruce. Ea nu este doar un prilej de meditație. Ea este o hrană a sufletului, a personalității. Ea trebuie primită ca hrană a inimii noastre și să se contopească cu adâncimile ființei noastre. Dar iubirea lui Isus poate crește în noi doar în măsura în care îi urmăm pilda. Căci iată ce ne spune Pavel:

1. De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală.
2. Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.
3. Și, dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării,
4. a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.
5. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus.
6. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.
7. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.
8. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți;
9. prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți.
10. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, **omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.**
11. Căci noi, cei vii, **totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus**, pentru ca **și viața lui Isus** să se arate în trupul nostru muritor.
12. Astfel că, **în noi lucrează moartea, iar în voi viața.**

(2 Cor.4:1-12)

În Pavel lucra moartea, iar în ei viața. Pavel era încolțit de mari suferințe și încercări din pricina Evangheliei. Dar tocmai aceste încercări îl ducea în acea slăbiciune în care harul putea fi desăvârșit și să se reverse cu putere către ceilalți. Dar tocmai aceste încercări îl cufundau în acele zone în care putea explora noi taine ale Evangheliei pe care apoi le putea vesti celorlalți. Dar tocmai aceste încercări de moarte făceau posibile noi vindecări, noi biruințe, noi înălțări prin care apoi putea încuraja, îmbărbăta, hrăni sufletele fraților săi. Viața lui Hristos din noi cu care putem hrăni pe frații noștri se poate naște doar din moartea noastră. Dacă vrei să hrănești pe Hristosul din tine și din frații tăi trebuie să pășești constant pe drumul crucii, al piederilor și al morții. Înălțarea izvorăște doar din smerire, vindecarea doar din zdrobire, viața doar din moarte, și

biruința doar din cruce- aceasta este marea taină a Evangheliei. Vrei să hrănești pe Hristosul care flămânzește? Nu e ușor! Căci Hristosul din tine poate fi hrănit doar cu viața lui Hristos! Iar viața lui Hristos are o caracteristică unică și indispensabilă: izvorăște doar din moarte! Viața lui Hristos nu este ca viața care izvorăște din voința lui Dumnezeu de a crea. A spus și s-a făcut, și totul pământul s-a umplut de VIAȚĂ, de VIAȚĂ din Dumnezeu. Dar această viață nu-L poate hrăni pe Hristos. Viața care îl poate hrăni pe Hristos nu e cea care izvorășete din VIAȚĂ, ci doar aceea care izvorăște din moarte! Dumnezeu nu ne poate hrăni fără să ne dea încercări. Căci tocmai aceste binecuvântate încercări aduc moartea din care poate izvorî hrana! Hrana care Îl hrănește pe Hristosul care flămânzește lângă noi, se prepară în cuptorul cu foc, în groapa cu lei, în strâmtorări, în clipele în care:

- ***Suntem încolțiți în toate chipurile***, (dar nu la strâmtorare);
- ***în grea cumpănă***, (dar nu deznădăjduiți);
- ***prigoniți***, (dar nu părăsiți);
- ***trântiți jos***, (dar nu omorâți).

Dumnezeu nu ne poate iubi, nu ne poate sluji, nu ne poate hrăni, nu poate întreține viața din noi fără să ne dăruiască multe frângeri, multe și nenumărate frângeri ale sinelui nostru. Căci doar viața care izvorăște din frângere poate hrăni pe Hristosul din noi. Și dacă El moare de foame în noi și Se stinge, noi nu vom intra în Împărăția sa cerească. Și Hristosul din noi crește, și creștea și foamea Sa...Frângerile vor fi deci mai mari, mai profunde, mai adânci...Dumnezeu nu ne poate da harul slujirii Bisericii Sale dacă nu ne zdrobește adânc, profund și foarte des. Pâinea cea vie care hrănește cu adevărat Biserica sa poate izvorî doar din zdrobirile tale. În ceilalți lucrează viața, doar dacă în tine lucrează moartea. Dar dacă în tine lucrează viața, oare ce se va lucra în ceilalți decât moartea? Dacă tu refuzi drumul crucii și frângerile pe care Dumnezeu le-a rânduit în viața ta, atunci nu doar că nu vei mai putea hrăni pe Hristosul care flămânzește în frații tăi, dar le vei dăruia o hrană înșelătoare, îi vei hrăni cu moarte. Nu poți sluji în mod autentic Biserica decât prin suferință și prin frângeri. Visezi la o viață fără frângeri, fără necazuri, fără pierderi? Ești un mare nebun! Căci visezi la o viață fără cruce. Adică o viață fără viață, fără hrană, la o viață în care Hristosul din tine să moară de foame și să pierzi marea onoare să hrănești pe Hristosul care flămânzește în frații tăi! Și dacă nu-l hrănești pe Hristosul care flămânzește lângă tine, soarta ta va fi în focul cel veșnic pregătit pentru diavol și îngerii lui....Poți hrăni în mod profund și autentic Biserica lui Hristos doar prin mângâierile pe care tu le primești de sus în mijlocul necazurilor tale. De aceea, orice nou necaz va fi un prilej de bucurie...căci un nou necaz nu înseamnă decât o vizită în bucătăria cerului, unde Duhul Sfânt ne va prepara o nouă hrană vie pe care o vom putea dăruia mai departe întregului Trup! Visezi la o viață fără de necazuri? Nebun ce ești! Vrei foamete? Vrei să pierzi harul slujirii lui Hristos? Vrei să mori? Da. Nu vor fi doar necazuri. Da, nu necazurile în sine sunt hrana. Nu necazul, ci hrana ce izvorăște din el, iată nădejdea și bucuria noastră. Și necazul, ca să poată aduce viață și nu moarte, nu va fi nici prea

greu, nici prea îndelungat. Va fi atât cât putem duce...dar cu cât el va fi mai adânc, cu atât mai bună și hrânitoare va fi mâncarea ce va izvorî din el. În Împărăția lui Dumnezeu se poate intra doar *prin* multe necazuri. Iată marea taină a hrânirii lui Hristos. Iată taina crucii. Dacă Hristos nu murea, noi rămâneam departe de viață. Dacă noi nu murim în multe necazuri, nu va fi hrană nici pentru noi, nici pentru ceilalți. Nu te speria de necaz, de încercare. El nu este altceva decât o bucătărie ciudată în care se prepară cele mai alese bucate.

Cât de adevărat este ce spune Pavel în 2 Corinteni. Toate descoperirile pe care le-am primit și prin care am putut hrăni Hristosul din mine și din frații mei nu au izvorât din exegeza biblică, ci din răstignirea eului meu prin cruce. Fiecare descoperire, fiecare adevăr scris, fiecare predică, fiecare pagină de comentariu are în spate o rană, o frângere, un necaz, o moarte...Cele mai profunde descoperiri au izvorât din cele mai adânci răni, și cele mai hrânitoare pagini din cele mai cumplite morți. Și cât sânge a curs...dar și câtă viață a izvorât! Și chiar paginile de față izvorăsc dintr-o altă moarte a sufletului...căci taina crucii se poate înțelege doar de pe cruce...De aceea, îngerii doresc să privească în Evanghelie, privesc dar nu prea înțeleg. Căci ei nu sunt și nu pot fi pe cruce. Vrei să înțelegi mai bine crucea? Vrei să cunoști mai profund iubirea cristică? Vrei să crești în iubirea cristică? Este o singură cale, o singură potecă, un singur drum...Lasă-L pe Cel care a jertfit pe singurul Său Fiu din iubire să Te ia și să te înalțe pe cruce...Lasă-L să te dea pe mâna vrăjmașilor tăi, lasă-L să te dea pe mâna Prigonitorului, lasă-L să aducă în viața ta ceasul întunericii, lasă-L să te părăsească, lasă-L să-și întoarcă Fața de la Tine, lasă-L să te pironească pe o cruce...Da, lasă-L și nu te zbate...Lasă mâna dreaptă să fie legată...lasă și mâna stângă...lasă și picioarele... Și apoi dă-I voie să ia cuiele și să fie bătute adânc în tine...Lasă cuiul necazului să intre în mâna stângă, lasă cuiul pierderii să intre în mâna dreaptă, lasă cuiul incertitudinii să intre în piciorul stâng și lasă cuiul dezamăgirii să se înfingă în piciorul drept...și apoi lasă-L să străpungă coasta cu sulița întunericii care ne face să simțim mai puțin prezența Sa...Da, lasă-L să se îndepărteze puțin, lasă-L să-și întoarcă o clipă privirea, lasă-L să te părăsească (măcar că rămâne cu tine...). Da, lasă-L să moară din nou în Tine...Și atunci tot sufletul tău va striga fără să îl poți opri: *Eli, Eli Lama Sabactani!* Și va striga și ziua și noaptea fără să-I poți opri strigătul...Și doar atunci, de pe cruce, vei putea pătrunde în taina crucii...și vor trece trei zile, trei săptămâni, trei ani sau treizeci de ani...și apoi va veni Lumina, apoi va urma învierea, mângâierea, învierea...Și porunca Sa este să îi dai de bunăvoie viața...să urci de bunăvoie pe cruce...Și crucile *cele mai înalte* sunt doar pentru cei care nu sunt loviți de un necaz implacabil și ireversibil, ci de cei care aleg să rămână în cuptorul de foc, aleg să rămână în groapa cu lei, aleg singuri să urce pe cruce...Nu toți credincioșii vor urca pe aceste cruci înalte...cei mai mulți credincioși se luptă să accepte crucile care cumva le sunt impuse, le sunt un dat...dar unii vor părăsi câmpia pentru a urca pe munte...Unii vor experimenta o altă dimensiune a crucificării. Tatăl le va pune în față o cruce grea și înaltă. Ar putea să o refuze, sau să o accepte. Dacă o refuză nici nu păcătuiesc și nici nu-și pierd credința...Tatăl le dă toată libertatea să NU SE SUIE pe acea cruce. Porunca Sa este de fapt să suie *de bunăvoie* pe acea cruce. Și nu este o cruce ușoară. Ci una grea, mai grea decât toate cele de pe până acum. Ce vor face? Ce vei face? Doar cei care vor urca de bunăvoie pe cruce se vor putea face una cu moartea

Lui. Dar nu mai e timp de scris...crucea ne așteaptă, acum și aici...să ne urcăm pe ea cu drag...căci DOAR AȘA putem să-L hrănim pe Hristosul care flămânzește lângă noi. Noi să murim ca El să trăiască! Noi să fim răniți ca El să fie vindecat! Noi să fim zdrobiți ca El să fie protejat! Nouă să ni se ia pacea ca El să aibă pace! Noi să pierdem ca El să câștige! Noi să ne sărăcim ca El să se îmbogățească! Noi să vărsăm lacrimi ca El să fie bucuros! Ce mai aștepți? Hristosul flămânzește în tine și lângă tine! Îmbrățișează-ți crucea cu drag!

26:30-35 – Înștiințarea ucenicilor

După ce au cântat cântarea... Cum poți cânta înainte de cruce? Cum poți cânta în drum spre cruce? Cum poți lauda pe Domnul care te lasă în mâinile vrăjmașilor tăi? Nu doar că este un act de mare de credință, dar laudarea Domnului în astfel de moment devine o imensă resursă, după cum spune psalmistul: *Strig: laudat să fie Domnul! și sunt izbăvit de vrăjmașii mei.* Laudarea Numelui Domnului este o armă spirituală. Laudarea Numelui Său prin cântec, cu voce tare este o resursă minunată. Au existat în viața mea angoase ale sufletului pe care le-am putut învinge doar laudându-L pe Domnul cu voce tare.

Isus îi înștiințează mai dinainte pe ucenici nu doar că va fi o mare încercare, ci că *toți* vor găsi o pricină de poticnire în El. De fapt aceasta era marea încercare. De fapt aici se dădea bătălia, și anume asupra credinței lor în Isus. Isus avea să-și asume drumul crucii, iar acest lucru avea să-i tulbure, căci nu corespunde defel cu convingerile lor despre Mesia și lucrarea Sa. Nu presiunea oamenilor, nu amenințarea cu suferința și moarte, ci ÎNSUȘI ISUS avea să genereze pricina de poticnire: Toți veți găsi o pricină de poticnire *în Mine*. Decizia lui Isus de a se lăsa prins, batjocorit și omorât, decizia Sa de a nu-și folosi puterea pentru a Se proteja pe Sine, avea să fie o mare pricină de poticnire pentru ei. Gestul lui Isus avea să fie de neînțeles pentru ei, ba mai mult avea să intre în contradicție cu esența teologiei lor mesianice, cu cele mai adânci credințe ale lor despre ei înșiși, despre viitor, despre lume și viață, despre planurile lui Dumnezeu. Încercarea i-a prins nepregătiți. Ei nu au luat aminte la cuvintele Lui despre moartea Sa. De ce erau ucenicii atât de reticenți față de mesajul care anunța moartea lui Isus? Pentru că moartea lui Isus însemna de fapt moartea lor! Odată cu moartea lui Isus mureau toate visele și speranțele lor, toate așteptările lor de la Mesia și Dumnezeu, toată dorința lor de proslăvire a sinelui, esența concepției lor despre sine, Dumnezeu, lume și viață. Isus de fapt le propunea prin moartea Sa o cu totul altă cale, o cu totul altă concepție despre lume, viață, mântuire, Mesia, Dumnezeu. Moartea lui Hristos valida fără drept de tăgadă calea lepădării de sine. Dar ucenicii erau încă dominați de paradigma afirmării de sine. Era un conflict între două lumi, între două universuri, între două tabere vrăjmașe, între două forțe opuse care nu puteau fi reconciliate. Insist deci că pricina de poticnire nu a fost generată de ura vrăjmașilor lui Isus, ci de Isus însuși care a ales să se lase prins de vrăjmașii Lui și să-i lase singuri în această lume ostilă. *De ce S-a lăsat*

prins? De ce nu a folosit puterea Sa pentru a Se apăra și pentru a-i apăra? Doar a dovedit că are puterea să înnoiască toate lucrurile? Atunci de ce nu a înnoit toate lucrurile? Și de ce a plecat, lăsându-ne ca niște miei în mijlocul lupilor? Nu ne-a învățat oare că El însuși este binele nostru? Și atunci de ce pleacă de lângă noi? Și de ce Dumnezeu, care este Tatăl Lui, Îl părăsește și-L lasă să sufere atât de mult? Și dacă acest lucru i s-a întâmplat Lui, atunci ce ni se va întâmpla nouă? Dacă Dumnezeu L-a lăsat pe El în mâinile vrăjmașilor Lui, atunci oare pe noi nu ne așteată aceeași soartă? Și totuși de ce?

Cuvintele despre învierea Sa nu se lipeau de inima ucenicilor, căci ei nu puteau accepta mesajul morții Sale. Mesajul morții era prea tulburător, prea de neînțeles, ca ei să poată rezona cu mesajul învierii. *Înțeleg că spui că vei învia....dar de ce să nu rămâi în viață? Nu e mai simplu să rămâi în viață? De ce să treci prin moarte pentru a reveni din nou la viață? Rămâi în viață!*

Isus întărește cu autoritatea Scripturii profeția Sa cu privire la criza spirituală prin care aveau să treacă ucenicii: *Voi bate Păstorul și oile turmei vor fi risipite*. Însăși Scriptura profetise că ucenicii lui Mesia aveau să găsească o pricină de poticnire în El. Observăm că acum Isus nu-i anunță dinainte faptul că El va suferi, ci îi anunță dinainte că ei se vor îndoi de El, că ei vor trece printr-o criză spirituală cumplită, că ei își vor pierde (în parte) credința în El. De ce îi anunță Isus pe ucenici mai dinainte de căderea spirituală pe care aveau să o experimenteze? Isus știa că ei erau nepregătiți înaintea ceasului întinericului. Dar mai știa că îndoiala, căderea, criza spirituală nu erau fatale. Dimpotrivă, vindecarea lor avea să încolțească tocmai în urma acestei crize. Da, vindecarea lor avea să fie generată tocmai de căderea lor. Dar cu o condiție: ca după cădere, după criză, să se căiască, să caute și să strige către Domnul, să Se întoarcă la Cel pe care-L lepădaseră. Isus știa că după cădere, glasul batjocoritorului, glasul lui Rabșache, avea să-i acuze, să-i chinuie, să le spună că nu mai este nici o șansă pentru ei, că nu mai are rost să caute, să strige, să se întoarcă, pentru că au greșit mai mult, și nu mai este pentru ei speranță, har, iertare, vindecare....că Totul e pierdut pentru ei. Dar Isus le dă o minunată resursă. El le vorbește despre viitoarea lor cădere **plin de iubire și de dragoste**. Isus știa de la început că ei vor pica testul final...și totuși i-a iubit până la capăt. Dacă picarea testului final însemna un eșec iremediabil, atunci de ce nu a renunțat Isus la ei de la început? De ce i-a ținut lângă ei, de ce le-a vorbit de lucrarea în care ei vor intra după plecarea Lui? Isus vrea să le arate că de fapt căderea lor nu-L poate face să-i iubească mai puțin, să investească în ei mai puțin, să-i împrumutească mai puțin, să renunțe la ei sau să anuleze toată investiția Lui în ei. Isus vorbește liniștit de viitoare lor cădere. Nu **căderea** este problema, ci **ce vor face ei după cădere**. Vor lăsa dezamăgirea de sine și dezamăgirea produsă de Isus să-i facă să se sinucidă, sau să se răzvrătească, sau să nu se mai căiască și să se mai întoarcă la Domnul? Vor distruge cele două credința lor în Isus, în promisiunile Sale, și în iubirea Sa? Isus știa mai dinainte despre căderea lor. Isus știa de la început de căderea lor. Căderea lor fusese anunțată de mult în Scripturi. Acest lucru este liniștitor, căci căderea lor este o surpriză doar pentru ei înșiși. Isus nu e surprins însă. El nu este nici măcar dezamăgit de căderea lor. Căderea lor nu e de dorit. Dar în mod paradoxal ea împlinește Scripturile, ea va genera vindecarea de paradigma afirmării de sine pe care Isus

încerca să o demonteze din inima lor de 3, 5 ani. Vindecarea lor de mândria sinelui a avut loc tocmai prin căderea lor rușinoasă. Se putea altfel? Se pare că nu. Nu că nu ar fi existat resursele necesare pentru a birui ispita, ci din pricina împietririi, încăpățânării, adâncimii bolii sinelui care nu-i lăsa să acceseze resursele nelimitate ale harului.

Moartea lui Isus avea să-i tulbure suficient de mult ca ei să își poată pierde credința. Dar această tulburare avea să se unească cu tulburarea izvorâtă din propria lor cădere spirituală. Dezamăgiți de Dumnezeu și dezamăgiți și de ei înșiși. Cum nu se poate mai rău. Terenul perfect pentru moartea sufletului și moartea credinței. Dar Isus le spune *mai dinainte*. Isus le arată că Scriptura anunțase acest lucru *mai dinainte*. Iată o mare resursă. *Căci sunt tulburat, sunt în întuneric, sunt în moarte, sunt dezamăgit de Dumnezeu și de mine, și nu văd nici o speranță...., dar Dumnezeu a spus mai dinainte că voi trece pe aici. Deci chiar faptul că mă îndoiesc de Dumnezeu devine o dovadă a faptului că Dumnezeu este Adevăr, că El nu minte, că El are dreptate. Eu nu mai am acum încredere în El. Dar El mi-a spus că va fi o perioadă în care îmi va slăbi mult credința în El. Deci chiar faptul că mă îndoiesc de faptul că Isus este Adevărul devine o confirmare a faptului că El a vorbit Adevărul.* Este absolut minunat cum Isus, prin faptul că îi anunța mai dinainte prin ce vor trece, face ca însăși îndoiala lor cu privire la El, să devină o resursă pentru a-și păstra credința lor în El. Și aceasta cu atât mai mult cu cât ei au negat viitoarea criză spirituală. Petru se vede mai sus decât ceilalți ucenici. Poate ei se vor îndoii de Tine, dar eu nu. Iubirea lui Isus este pentru Petru o performanță spirituală, o reușită a sinelui care îl înalță mai presus de ceilalți. *Ei poate se vor lepăda, dar eu nu...Eu te iubesc mai mult ca ceilalți. Eu sunt deci cineva. Eu sunt deci mai bun, mai puternic. Eu te voi umra până la moarte.*

Cât de perfid, subtil și ascuns este sinele. Iată că el pervertește însăși iubirea față de Isus, însăși loialitatea față de Fiul lui Dumnezeu. Petru își exprima iubirea și devotamentul față de Isus și era sincer.... Dar nu era conștient că el spunea cuvinte de iubire lui Isus dominat de paradigma afirmării de sine. Noi vedem acțiunea sinelui în noi atunci când comitem un păcat rușinos, vizibil. Dar prin Petru se manifesta firea pământească atunci când el își exprima sincer iubirea față de Isus. Tocmai de aceea este atât de dificilă lupta cu sinele. Căci în primul rând e greu să DEOSEBEȘTI manifestarea sinelui. Te poți lupta până la sânge cu păcatul și totuși să fii mânat de firea pământească! Exprimarea iubirii lui Isus și lupta până la sânge împotriva unor păcate NU CONFIRMĂ faptul că suntem pe drumul crucii, pe drumul cel bun. Doar răstignirea profundă a sinelui confirmă drumul crucii. Dar ce înseamnă răstignirea sinelui?

Ucenii, în frunte cu Petru îl contrazic pe Isus. Acum nu-L mai contrazic cu privire la ideea morții Sale. Au văzut că Isus este hotărât pe acest drum și că prin mustarea lui Petru le-a trasat o limită clară, și anume, nu le-a mai dat voie să-L sfătuiască să renunțe la ideea răstignirii. Dar acum Îl contrazic cu privire la adevărul despre ei înșiși rostit de Isus. Ei nu sunt de acord cu adevărul despre viitorul lui Isus, dar resping și adevărul despre propriul lor viitor. Isus nu ar trebui să moară, iar ei nu se vor lepăda de El, ei nu vor fi ca Iuda! Dar oare, nu este o legătură foarte strânsă între respingerea acelor adevăruri? Oare, nu tocmai în adevărul despre ei înșiși se ascundea cheia înțelegerii adevărului despre moartea lui Isus? Oare, Isus nu alegea să moară

tocmai din pricina faptului că ei erau atât de bolnavi și păcătoși, încât doar ispășirea păcatului prin moartea Sa și modelul iubirii Sale pe cruce puteau aduce mântuirea lor, puteau aduce iertarea păcatelor lor și vindecarea lor de egosim și afirmare de sine? Dar ei negau adevărul despre ei înșiși. Iată de ce moartea Lui rămânea fără de înțeles. Iată de ce găseau o pricină de poticnire în cruce. Ei nu se considerau atât de păcătoși, atât de bolnavi. Ei diminuau gravitatea păcatului și aveau o părere destul de bună despre ei înșiși. Desigur, recunoșteau că nu sunt perfecți, că sunt și ei păcătoși...dar cât de păcătoși sunt, dar cât de departe de perfecțiune? Legea și experiențele cu Dumnezeu le ofereau suficiente dovezi ca să exploreze adâncimile și grozăviile păcatului și să înțeleagă că păcatul nu poate fi aruncat pur și simplu sub preș și că nu infectează doar puțin personalitatea umană. Păcatul omului poate fi ispășit doar prin moartea Fiului lui Dumnezeu, iar vindecarea omului de bolile cumplite ale păcatului poate avea loc doar prin manifestarea puterii învierii Fiului lui Dumnezeu. Dar ucenicii se credeau destul de buni, destul de sănătoși, destul de puternici ca să facă binele. Iată de ce Îl contrazic pe Isus. Iată de ce resping categoric profeția că ei vor găsi o pricină de poticnire în El. Isus nu insistă pe dimensiunea ispășitoare a morții Sale. O menționează, dar nu insistă. E delicat cu ucenicii. Nu vrea să îi umilească și să îi omoare cu adevărul. Iată de ce Isus le explică în detaliu de ce întârzie să aducă înnoirea tuturor lucrurilor, de ce alege mai întâi să moară. Răspunul este: din pricina lor! Din pricina păcatelor lor urâcioase, din pricina vinovăției lor atât de mari, din pricina bolilor lor întunecate care au umplut întreaga lor personalitate! Din pricina răutății, necredinței, curviei și perversității sufletului lor! Iată de ce izbăvirea așteptată de ei întârzie, iată de ce Isus trebuie să moară!!!!

Ucenicii așteptau izbăvirea promisă de Domnul în Vechiul Testament. Așteptau izbăvirea pe care o va aduce Mesia. Și Mesia a venit. Ei L-au recunoscut, L-au urmat. Au lăsat totul și L-au urmat. Au intrat în conflict cu autoritățile vremii, au mers împotriva curentului, au fost denigrați și bârfiți.... Și-au pus viața în pericol din pricina lui Isus. Nu a fost ușor să Îl urmeze pe Isus...dar sperau că va veni odată izbăvirea promisă. Merita să suferi puțin acum pentru ca apoi să fii înălțat. Izbăvirea trebuia adusă de Mesia. Mesia venise, Izbăvirea era aproape. Nu mai putea dura mult. Și 3, 5 ani au stat lângă Isus, au răbdat, au fost alături de El în necazurile Lui, dar izbăvirea nu venea. Vedeau ca Ioan Botezătorul, că Isus are puterea să aducă izbăvirea, dar nu o aducea. De ce? Ce mai aștepta? De ce întârzia? Știau că este El, știau că El are puterea restaurării. De ce mai aștepta? Să curme odată răul și suferința și să aducă epoca de pace și de bucurie și de dreptate? Oare El iubește răul, suferința și nedreptatea din lume? Atunci de ce nu curmă răul? Căci are puterea...am văzut. De ce nu aduce odată izbăvirea? Și timpul trecea...și ucenicii își pierdeau răbdarea...Dar în loc să vină izbăvirea...a venit ceasul întunericii, și a venit deodată și fără milă. Șocul a fost atât de puternic încât toți S-au lepădat de El și au găsit o pricină de poticnire în El. Da, se lepădaseră de Cel pe care-l iubeau, de Cel căruia îi juraseră credință...dacă ar fi venit mai devreme. Dacă ar fi adus izbăvirea în cei 3,5 ani...nu ar fi mai fi ajuns să se lepede, să cadă atât de rușinos. Dar de ce nu a adus izbăvirea mai repede? De ce a așteptat atât de mult? De ce le-a împins capacitatea de a răbda dincolo de limitele suportabilității? Iată că El întârziase, iar ei au căzut atât de rușinos...izbăvirea venise prea târziu.

Căci ei cedaseră, ei muriseră. Ce rost mai avea să vină izbăvirea DUPĂ CE ei căzuseră, după ce ei se lepădaseră?

Doamne, te-am așteptat, am răbdat atât de mult, dar Tu nu ai venit. Tu ai întârziat. Presiunea a fost prea mare și până la urmă am cedat. Puterea întunericului m-a tăvălit și trântit jos și m-am lepădat de Tine, Cel PreaÎnalt. De ce nu ai venit când eram în nevoie? De ce nu ai venit mai devreme, căci atunci nu aș mai fi căzut, nu m-aș mai fi lepădat de tine...nu aș mai fi murit. Și acum când sunt căzut, rănit, și înfrânt...ce rost mai are să vii? Am tot așteptat izbăvirea, dar nu am făcut ce trebuia să fac pentru a avea parte de izbăvirea Ta, adică să-ți rămân credincios. Eram credincios și Te așteptam, dar acum sunt înfrânt de necredință... Ce rost mai are să vii? Ce rost mai are izbăvirea când eu sunt înfrânt, căzut și învins de necredință? Căci izbăvirea avea sens când Își eram credincios, căci izbăvirea e promisă celor ce cred. Dar acum sunt doborât de necredință. Ce rost are să mai vii? Nu mai veni, căci nu ai venit când aveam nevoie, nu ai venit când mă puteai încă izbăvi. Ai venit prea târziu, deci nu mai veni deloc. Eu am murit deja, eu nu mai sunt. Venirea Ta nu mai poate schimba nimic, nu mai poate aduce salvarea pe care ar fi adus-o dacă ar fi venit mai devreme. De ce ai întârziat așa de mult? De ce nu ai venit când încă mă mai puteam opune presiunii de a renunța la Tine? Ce frumos ar fi fost...Tu ai fi venit la vremea potrivită, eu m-aș fi bucurat, și nu m-aș mai fi lepădat de Tine în fața slujnicei, nu aș mai fi jurat în fața unor necunoscuți că nu Te cunosc.... Dar acum m-am lepădat de Tine, am rupt legământul... De ce să mai vii?

După înviere....

Acum știu, acum văd, acum cred. Știu de ce ai întârziat...știu de ce nu ai venit la vremea potrivită, știu de ce m-ai lăsat să cad și să cedez presiunii Ispititorului. Spuneam că te iubeam, dar iubirea de Tine era împletită cu iubirea de mine. Spuneam că trăiesc pentru Tine, dar trăiam în ascuns pentru mine. Spuneam că trăiesc prin Tine, dar trăiam în taină încrezându-mă în mine. Credeam că îți eram credincios, dar în fiecare zi mă lepădat de Tine prin iubirea de sine fără să îmi dau seama, fără să îți cer iertare măcar. Dacă ai fi venit, m-ai fi găsit de fapt necredincios. De aceea nu ai fi venit, de aceea ai întârziat... Luptam cu ispita în Numele Tău, dar fără să știu luptam prin mine și nu prin puterea Ta. De aceea am cedat, de aceea nu am putut suporta presiunea ceasului întunericului, căci eul meu încă trăia. Și Tu ai întârziat și nu ai venit la vremea potrivită ca eu să cad, ca eu să fiu frânt, ca eu să mor...și am murit, și toate visele mele au murit odată cu mine, și toate speranțele au murit, și toate credințele mele despre mine au murit și ele....am murit, am fost îngropat de viu...am simțit cum tot sângele sufletului meu se varsă fără încetare și curge până când nu mai rămâne strop de viață în mine. Și am simțit cum sufletul meu a fost pogorât în adâncimea pământului... am simțit pământul rece al deznădejdiei cum acoperă întreaga ființă a mea...Da, am murit...Mi-ai frânt puterea în drum. M-ai zdrobit de tot și nimic din mine nu a mai rămas viu....Iată de ce ai întârziat, iată de ce nu ai venit la vremea potrivită...ca eu să mor, să mor de tot....ca eul meu să moară, ca sinele meu urâcios și perfid să fie demascat și să fie răstignit fără milă, ca de-abia apoi să pot învia cu Tine, în Tine, ca de-abia apoi Tu să poți trăi în Mine, ca de-abia apoi să pot lupta cu puterea Ta și să îți fiu cu adevărat

credincios...Și am murit...și au trecut 3 zile și trei nopți...și atunci când toate speranțele mele cu privire la mine au murit am simțit o adiere de viață, o adiere de speranță...Speranță!? Dar toate speranțele au murit. Nu mai este nici o nădejde pentru mine....Da, speranță...dar e altfel de speranță, una străină, și totuși care-mi pare atât de cunoscută...Când speranțele mele cu privire la mine au murit, atunci au înviat speranțele Tale cu privire la mine. Speranță, da! Dar o altfel de speranță. E o nouă viață. E cu totul altceva.... Da, acum izbăvirea poate veni....căci am murit. Da, acum izbăvirea are sens....căci am fost frânt. Da, acum izbăvirea poate aduce viață, căci am fost zdrobit. Îți mulțumesc, Domne, că ai întârziat așa de mult...Îți mulțumesc că nu ai venit la vremea potrivită! Îți mulțumesc că nu ai venit pe când încă trăiam...îți mulțumesc că nu ai venit pe când încă mai puteam să lupt! Îți mulțumesc că m-ai părăsit, îți mulțumesc că mai lăsat în mâinile vrăjmașilor, a unor vrăjmași mult mai puternici decât mine...Îți mulțumesc că m-ai lăsat să mor, îți mulțumesc că ai întârziat așa de mult! Îți mulțumesc că nu ai venit când sângele mi se scurgea din trup, îți mulțumesc că nu ai venit când trupul mi-a fost pus în mormânt, îți mulțumesc că nu m-ai izbăvit când doar jumătate din trup îmi era acoperit cu țărână, îți mulțumesc că nu ai venit când mai rămăsese un strop de viață în mine, îți mulțumesc că nu ai venit înainte ca puterea să fie zdrobită de tot, de tot. Tu ai întârziat ca eu să mor...dar fără moartea mea ce sens ar mai fi avut venirea Ta?

Deja intuim marele mesaj al finalului Evangheliei după Matei. Finalul cărții nu este doar despre moartea și învierea lui Isus, **ci și despre moartea și învierea ucenicilor!** Nu doar Isus a murit, ci ei înșiși eu murit odată cu El...nu doar El a înviat, ci și ei au înviat odată cu El. Aici e secretul vindecării de boala sinelui. Până acum am văzut cum Isus a scos la iveală această boală din ucenici, cum a demascat-o, cum a pus-o în contrast cu drumul crucii. Dar cum au fost vindecați efectiv ucenici? Cum a fost înlocuită paradigma afirmării de sine care le domina gândirea, cu paradigma lepădării de sine? Cum se produce vindecarea de robia eului? Răspunsul este cât se poate de tulburător: doar prin moarte. Dacă ispășirea păcatului se putea face doar prin moartea lui Isus, vindecarea lor se putea face doar prin moartea lor! Învierea lui Isus i-a găsit morți, iată de ce a putut să le dăruiască viață! Căci învierea are sens doar după moarte. Cel viu nu poate învia. Realitatea învierii îi găsește morți, cu sinele zdrobit, iată de ce le poate dărui viața. Puterea învierii îi găsește cu vasul dezgolit de sine, iată de ce îi poate umple. Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția! Ferice de cei cu vasul gol, căci a lor este puterea învierii!

Isus nu a adus Izbăvirea așteptată de ucenici pentru că ei nu erau pregătiți pentru ea. Isus trebuia să moară pentru ca izbăvirea să poată exista cu adevărat. Isus trebuia să moară pentru ca ei înșiși să moară. Moartea lui Isus a făcut posibilă izbăvirea, iar moartea lor a făcut posibilă intrarea lor în această izbăvire. Căci Isus îi izbăvea tocmai de robia omului. Isus îi izbăvea de ne iubire chemându-i la iubire. Dar fără moartea lor ei nu putea înțelege natura izbăvirii aduse de Isus. Izbăvirea ar fi stat lângă ei, dar ei nu ar fi știut să intre în ea, căci de fapt nici nu știau ce este izbăvirea pe care o așteptau. Ce paradox! Ei așteptau o izbăvire pe care nici nu o înțelegeau. Dar acum Isus a venit și a ispășit păcatul omenirii. El a „întârziat” să aducă izbăvirea spre binele

nostru. Cum rămâne cu a doua Sa venire? Acum păcatul e ispășit. De ce încă mai întârzie, și încă așa de mult? Petru ne oferă o explicație:

- *Dumnezeu nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru VOI, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. (2 Petru 3:9)*

E interesant că Petru nu spune că Domnul are o îndelungă răbdare pentru EI (cei necredincioși), ci pentru VOI, cei credincioși! Răbdarea Sa este în primul rând pentru cei credincioși....Căci judecata începe de la Casa Lui. Știm noi ce înseamnă venirea Sa ca să judece lumea? Suntem noi pregătiți să stăm în picioare în ziua Sa? Știm noi ce IZBĂVIRE așteptăm? Dacă El „întârzie”, o face doar din dragoste, din dragoste pentru noi cei credincioși care încă nu suntem pregătiți pentru ziua Sa! La fel ca și în cazul ucenicilor, adevărul despre “întârzierea” Sa se ascunde în noi, în dualitatea noastră, în bolile noastre nevindecate, în trăirea noastră prin Lege și nu prin har. Dar cât va mai răbda? Cât va mai zăbovi?

26:36-46 – Ghetsimani

Observăm în acest pasaj că ucenicii sunt mai tot timpul pe altă lungime de undă decât Isus. Ceasul întinericului i-a prins nepregătiți și sunt efectiv o pradă ușoară în fața vânturilor demonice. Și în loc să fie, ca femeia cu vasul de alabastru, vase prin care Tatăl să-L încurajeze pe Hristos, ei sunt vase prin care cel rău lovește fără conținere în Hristos. Și astfel sub influența vânturilor demonice de care nici ei nu erau conștienți ei sunt mereu în dizarmonie cu Hristos. Hristos le spune de moartea Lui. Ei nu vor să o accepte. Isus este tulburat. Ei se ceartă cine este cel mai mare. Isus este încurajat de gestul femeii. Ei denigreză gestul femeii. Isus vrea să-l demaște pe Iuda. Ei se simt vinovați deși nu este vorba de ei. Dar când Isus îi înștiințează că vor găsi o pricină de poticnire în El, Îl contrazic toți cu tărie. Isus le cere apoi să vegheze cu ei, dar ei adorm. Isus le cere apoi să doarmă și să se odihnească, dar Petru pune mâna pe sabie să Îl apare. Isus le cere să Îl aștepte în Galileea. Dar Petru se încăpățânează și-L urmează în curtea mareului preot. Acolo, cel care ridicase sabia împotriva ostașilor înarmați se leapădă în fața unei slujnice. Comportamentul ucenicilor este plin de contradicții și paradoxuri. Este aproape de neînțeles. Practic ei fac totul pe dos. Când trebuie să se cerceteze neagă, și când nu trebuie să se simtă certați se simt vinovați. Când trebuie să vegheze dorm, dar când trebuie să stea deoparte sunt prea treji și acționează. Practic prin ei cel rău încearcă să Îl descurajeze în mod constant pe Isus. Prin ucenicii Săi, chiar înainte de cruce, pumnalul nemilos al celui rău nu mai conținește să facă rană după rană în sufletul tulburat al Mântuitorului. I-ar fi fost mult mai ușor lui Isus dacă măcar în ultima săptămână i-ar fi trimis pe ucenici într-o vacanță. Măcar dacă nu ar fi făcut nimic. Nu să-l încurajeze, dar măcar să nu-L descurajeze. Dar poate exista neutralitate când războiul spiritual se întetește? Nicidecum! Și totuși Isus în loc să-și conserve energiile doar pentru cruce, consumă o parte din ele înainte de cruce în slujirea unor ucenici bolnavi și încăpățânați. Aceasta înseamnă că i-a iubit PÂNĂ la CAPĂT. Și nu a fost DELOC ușor! Și măcar după Cina cea de taină ar fi putut să stea singur în Ghetsimani. Dar El îi cheamă să vegheze împreună cu El și-i

îndeamnă la veghere. Ucenicii aveau nevoie să Îl vadă pe Isus în aceste ultime zile. Erau vitale pentru vindecarea lor. De dragul lor, Isus îi ține aproape de El în pofida loviturilor pe care le primește de la cel rău prin ei.

Isus a început să se mâhnească și să se întristeze foarte tare. Lupta era reală. Alegerea era grea, atât de grea! Nu suferința fizică și batjocura oamenilor era principala sursă a tulburării Sale ci paharul fărădelegilor omenirii ce trebuia sorbit...Cei trei, Petru, Iacov și Ioan sunt chemați mai aproape de El. Cei trei fuseseră pe muntele Schimbării la Față. Acum sunt chemați în Grădina Ghetsimani. Cei care au primit privilegiul să Îl vadă pe Isus în slavă, sunt chemați să Îl vadă pe Isus tulburat și întristat. Nu e ușor să îți vezi Mentorul, Regele, Tatăl, Stăpânul și în cele din urmă Dumnezeu cuprins de teamă și de neputință...Iată că Cel care S-a numit pe Sine Fiul lui Dumnezeu, care a potolit furia mării, Cel în fața căruia tremură cei mai de temut demoni, este cuprins de tremur, de spaimă, de tulburare. Isus mai trecuse prin momente grele. Și nu S-a ferit să ascundă aceste lucruri de ucenicii Săi. Unul din aceste momente a fost când a primit vestea morții lui Ioan Botezătorul. Apoi Isus a plâns la mormântul lui Lazăr. El plânge apoi pentru cetate. Dar acum tulburarea și zbaterea sufletului Său este mult mai mare. Și nici de această dată nu ascunde acest lucru ucenicilor Săi: *Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine.*

Ne aducem aminte de îndemnul la veghere din cap.24-25. Erau înainte de ceasul întunericului. Trebuie să vegheze și ceasul să îi prindă în veghere. Acest ceas era un ceas care prefigura încercările Bisericii din jurul anului 70 d.H și încercările Bisericii din perioada lui Anticrist. Și soarta tristă a ucenicilor ne arată ce înseamnă ca ceasul întunericului să te prindă în neveghere, fără suficient undelemn în candelă, fără să fii focalizat pe slujba primită. Isus îi îndeamnă la veghere. Și-I îndeamnă la veghere împreună cu El. Dacă ucenicii ar fi fost focalizați pe iubire și slujire, dacă ar fi fost frământați nu de cine va fi mai mare, ci de cum să-L sprijine pe Hristos și cum să se sprijine unii pe alții înaintea ceasului întunericului, atunci altfel ar fi trecut prin cuptorul de foc. Ei erau invitați să se roage pentru ei înșiși, dar și pentru Hristos. Ce onoarea imensă au primit! Să vegheze împreună cu Hristos, să-I fie alături, Să se roage pentru El înainte de cruce! Dacă ucenicii ar fi fost în veghere ce lucruri frumoase ar fi putut face pentru Hristos în acele momente. Ar fi putut să-I dea apă, să-I dea pâine, să-L mângâie și să-L încurajeze. Ar fi putut să asculte de El, să meargă pe mâna Lui, chiar dacă nu înțelegea rațiunea planurilor Domnului. Ar fi putut să mijlocească cu El în Ghetsimani, ar fi putut fi pe aceeași lungime de undă. În loc să-I fie un prilej de descurajare, ar fi putut să-I fie un prilej de îmbărbătare, ar fi putut să facă și ei ce a făcut femeia cu vasul de alabastru. Mireasa ar fi putut să-I fie în sfârșit un ajutor potrivit lui Hristos. Petru s-ar fi putut apropia de El și să-I spună: *Doamne dacă Tu spui că ne vom lepăda de Tine, așa este. Învață-ne deci ce să facem ca să nu ne lepădăm, arată-ne unde este fisura, unde sunt punctele vulnerabile în care cel rău va lovi fără millă! Nu ne lăsa, Doamne, ci învață-ne să luptăm nu prin noi înșine, ci prin puterea lui Dumnezeu!*

Iar în Ghetsimani, Ioan I-ar fi putut spune: *Doamne, sufletul Îți este tulburat și întristat. Spune-ne...cu ce Te putem ajuta? Ce putem face pentru Tine? Ce anume să ne rugăm pentru Tine?*

Iar Iacov ar fi putut continua: *Doamne, nu înțelegem de ce trebuie să treci pe aici, de ce alegi acest drum. Dar știm că Tu ești Adevărul și că Tu toate le faci pentru binele nostru și al celor din jur. Fără să înțelegem de ce, totuși Te încurajăm să mergi înainte. Și dacă, Doamne, e cu puțință ca noi să murim în locul Tău, spune-ne și dă-ne puterea să mergem pe acest drum.... Dar dacă nu e cu puțință, nu putem decât plângând să își șoptim cu lacrimi în ochi: Mergi înainte, mergi pe mâna Tatălui până la capăt! După cum noi mergem pe mâna Ta, mergi și Tu pe mâna Lui. Tatăl Te iubește, Tatăl este cu Tine, Tatăl va împlini toate promisiunile pe care Ți le-a făcut. Ce este scris trebuie să se îplinească. Este scris că Mesia va suferi....nu știm de ce, dar așa stă scris. Mergi pe mâna Tatălui, dar nu uita că tot scris stă faptul că Mesia va fi înălțat, va fi mângâiat, va lua prada cu cei mari, va fi numit Mare Preot la dreapta mării, va primi de moștenire marginile pământului, va pedepsi pe vrăjmașii Domnului și va aduce binele și pacea pe pământ! Privește spre promisiunile Tatălui. El va împlini ce a promis. El nu Te va uita. El a împlinit ce a promis lui Avraam, lui Iosif și lui David. El Și-a împlinit toate promisiunile față de Israel. El este credincios. El nu este om ca să mintă și nici fiu al omului ca să-I pară rău...Oare ce a promis lui David nu va împlini? Da, va împlini toate promisiunile față de robul Său, David! Nădăjduiește în Domnul și El te va izbăvi. Nu e sfârșitul aici. Căci vei învia. Scriptura o spune, Tu însuși o spui. Te așteptăm peste trei zile în Galileea. Nu e sfârșitul, nu e finalul poveștii, sorta nu se încheie pe cruce...Învierea e finalul, slava e ținta!*

O, dacă ucenicii ar fi fost goi și smeriți și s-ar fi lăsat umpluți de Duhul ca să-L încuraje pe Isus! O cât de mult ar fi însemnat aceste trei căni cu apă de mai sus pentru sufletul lui Isus. Bătălia ar fi fost crâncenă. Dar i-ar fi fost ceva mai ușor. Ajutorul Său potrivit l-ar fi ajutat. Dar ca și primul Adam, El trebuie să ducă bătălia cu ajutorul Său potrivit aflat sub influența vrăjmașului. Primul Adam a primit un ajutor potrivit care trebuia să Îl ajute în confruntarea cu Lucifer. Dar Eva se aliază cu Lucifer, și prin ea Lucifer Îl ademenește pe Adam pe calea neascultării. Istoria din grădina Edenului se repetă în grădina Ghetsimani...Ultimul Adam are și El un ajutor potrivit, pe cei 12 ucenici. Dar și ei sunt ademeniți în tabăra vrăjmașă, în tabăra afirmării de sine... Prin ei cel rău îl ispitește pe Hristos să renunțe la calea crucii... Dar Isus trebuia să ridice și această ocară a primului Adam...În cele 40 de zile de ispitire se luptă singur, fără ajutor potrivit... Pentru ca apoi în Grădina Ghestimani să lupte cu un ajutor potrivit care mai mult Îl descurajează... Dar, spre deosebire de primul Adam, câștigă bătălia și când ajutorul potrivit este sub influența vrăjmașului.

Mă gândesc la ucenici... Cum au derulat ei în mintea lor imaginile din Ghetsimani după înviere, când Și-au dat seama că în cele mai grele momente ale Mântuitorului nu au fost alături de El... El mergea înainte de dragul lor și din pricina păcatelor lor, iar ei se aliau cu Satana pentru a-l descuraja. Plini de sine, au ratat momentul de a-L hrăni pe Hristosul care flămânzea lângă ei...nu a fost ușor. Toată imaginea și părerea lor bună de sine a murit... Ei au derulat apoi

toți cei 3,5 ani cât au stat lângă Isus și și-au dat seama câte râni i-au produs, și cât de mult I-a răbdat Isus... Ei nu s-au lepdat de El doar în ziua răstignirii, ei se lepădaseră de El ori de câte ori au ales în acei 3,5 ani să rămână în paradigma afirmării de sine... Toate meritele lor, toată așa-zisa lor putere, toată neprihănirea lor efectiv a murit... Toată idenitatea lor religioasă a fost efectiv zdrobită, dar doar așa s-a putut produce vindecarea... *Eu pot!, Eu Știu!, Eu merit!* au murit! Și golul creat a fost umplut de Isus, de harul Său, de iertarea Sa, de iubirea Sa necondiționată, de noua identitate primită în Hristos. Identitatea construită pe performanțe morale și spirituale a fost înlocuită cu o nouă indentitate construită prin har... Lupta a continuat până la capăt... Dar acolo la cruce și la înviere a avut loc un profund moment de vindecare care le-a marcat destinul, care a împărțit viața lor în două: înainte și după cruce sau înainte și după moartea eului.

Și apoi au înțeles că deși au ratat marea șansă din Ghetsimani, li se dă o a doua șansă și anume aceea de a-L hrăni pe Hristosul flămând și însetat din ei înșiși și din Biserica Domnului. Și și-au dedicat întreaga viață acestei slujbe cerești.

Ghetsimani ne arată că suferința, moartea nu sunt ceva de dorit. Ele sunt o anomalie, o consecință a păcatului. Suferința și moartea sunt vrăjmași ai Domnului. Și amândoi, acești doi vrăjmași vor fi nimicivi într-o zi. Suferința nu are nimic frumos în sine. Iubirea jertfitoare strălucește, acceptarea suferinței de dragul altuia e plină de glorie, dar suferința în sine este lipsită de orice glorie. *Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta!* Hristos nu a venit să facă pe eroul în fața suferinței, să arate cât de puternic este El și cât de mult poate să sufere. El nu a venit să arate că și Dumnezeu poate suferi... *Dacă e cu puțință, depărtează paharul suferinței de la Mine...* Hristos a venit să mântuiască, să vindece, să aducă viață, să înnoiască toate lucrurile. Și dacă se putea FĂRĂ suferință o făcea fără nici un strop de suferință! Dar nu era cu puțință... Nu era cu puțință ca Dumnezeu pur și simplu să ierte pe cel vinovat. Cel vinovat trebuia să moară, și cel vinovat moare în Hristos. La fel este și în viața noastră suferința, necazurile nu au nimic frumos. Dumnezeu nu se bucură să întristeze pe fii oamenilor, ci el Însuși suferă cu noi când trecem prin suferință. El care este un singur duh cu noi simte cu noi suferința și poartă de fapt greul suferinței. Dacă ar fi cu puțință să fim mântuiți și proslăviți fără de suferință, Dumnezeu ar face-o... Dar ca și în cazul lui Hristos, e cu neputință să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu fără multe necazuri. Pur și simplu nu se poate altfel. Nu e calea cea mai bună, ci e singura cale. Dacă S-ar fi putut altfel, El ne-ar fi spus, El ne-ar fi arătat... Dar Tatăl nu a putut găsi o altă cale pentru Fiul, și nici Fiul nu are altă cale pentru noi. Lui Hristos i-a dat putere să meargă înainte tocmai conștientizarea răspunsului din partea Tatălui: este SINGURA cale... Nu este cu puțință să fie depărtat acel pahar. Cel căruia toate lucrurile îi erau cu puțință, nu a putut depărta paharul dinaintea lui Hristos! Isus Se roagă prima dată: *Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta...* Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu! Dar a doua oară, ***după ce îi găsește pe ucenici dormind***, el Se roagă: *Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, făcă-Se voia Ta!* Se observă o schimbare a rugăciunii. A doua oară Isus este mai conștient de faptul că paharul nu se poate depărta, și astfel

este mai dispus să accepte voia Tatălui. Se vede un progres evident în lupta dintre voia Sa și voia Tatălui. Acum voia Tatălui este mai înălțată, și voia Sa coborâtă mai mult...De unde această schimbare în bine, spre voia Tatălui? Pe de o parte, timpul petrecut în rugăciune poate fi un răspuns. Sunt situații dificile în care o decizie nu poate fi luată într-o secundă. Implicațiile sunt mari, iar presiunea insuportabilă. Efectiv voia noastră nu este dispusă să accepte voia lui Dumnezeu. Dar dacă petrecem mult timp în rugăciune legat de acea decizie...ceva se schimbă înlăuntrul nostru...ceva se schimbă... Prin rugăciune fierbinte și sinceră voia noastră începe să slăbească, începe să se încline în fața voci lui Dumnezeu. Ce Se întâmplă de fapt în acele momente? Dumnezeu intervine cu puterea Sa pentru a ne ajuta să facem voia Lui. Alegerea este a noastră dar puterea vine de sus. Perseverența noastră în rugăciune arată Domnului dorința noastră de a face voia Lui, chiar dacă încă nu putem să o facem. Nu ne resemnăm prin faptul că nu putem face voia Sa. Stăm înaintea Domnului, în neputință, slăbiciune și zbatere; lacrimile noastre fierbinți îi arată Domnului loialitatea și onestitatea noastră. Am dori să VREM voia lui Dumnezeu. Am dori să o putem face. De aceea, nu ne ridicăm de pe genunchi până când Domnul nu ne dă această putere. Este o conlucrare misterioasă între puterea Lui și credința noastră. Fiecare minut de zbatere în rugăciune înseamnă un nou pas al credinței, și acest nou pas al credinței aduce în noi mai multă putere divină. Și așa a fost și la Isus, căci este scris:

7. El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui,

8. măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.

(Evrei 5:7-8)

Alegerea era a lui Isus. Era o alegere a credinței. Dar puterea de a face voia Tatălui a venit de sus prin Duhul Sfânt. Durerea nu era doar de partea Fiului, ci și de partea Tatălui. Ruptura dintre Fiu și Tată a însemnat o suferință reciprocă. Fiul era frânt sub povara păcatelor, iar inima Tatălui era frântă văzându-Și singurul Său fiu zdrobit de durere. Fiul trebuie să-și dea viața de bunăvoie. În Ghetsimani petrece 3 ore în rugăciune pentru a arăta Tatălui că vrea să meargă pe drumul crucii. Dar nu era de-ajuns, trebuia ca Tatăl să-I dea puterea de sus să urmeze drumul crucii. Nu doar Fiul putea da înapoi, ci și Tatăl! Ne amintim de Avraam și Isaac. Sunt comentarii (rabinice cred..) care comentează că în Gen.22 Isaac nu ar fi fost un copilăș, ci un bărbat în toată regula...Cu alte cuvinte porunca primită de sus putea fi împlinită nu doar prin credința lui Avraam, ci și prin credința lui Isaac. Porunca putea fi împlinită doar prin acordul ambelor părți. Isaac trebuia să accepte să fie jertfit. Dar nu era de-ajuns. Avraam trebuia să ridice cuțitul și să-l jertfească. Avraam nu putea face nimic fără acordul lui Isaac. Dar nici Isaac nu se putea aduce singur jertfă. Tatăl său trebuia să-și ducă până la capăt decizia. În Ghetsimani, nu ne este prezentată doar decizia lui Isus, ci și decizia Tatălui. Tatăl putea să nu-I dea puterea de a merge mai departe. Putea întrerupe oricând scena răstignirii. Dar amândoi aleg calea crucii. Isus

alege de bunăvoie... Tatăl alege de bunăvoie... Și într-un fel sau altul... decizia unuia Își găsește sprijin în celălalt... și astfel decizia poate fi luată doar împreună...

Mă gândesc la Isaac și Avraam... Au ajuns pe muntele Moria. Avraam nu mai ascunde secretul legat de jertfă, Avraam îi spune fiului său că Dumnezeu a poruncit ca el să fie jertfa. Isaac are încredere în Avraam și are încredere în Dumnezeu. El mai știe că s-a născut printr-o minune, printr-o promisiune. El mai știe că CREDINȚA tatălui său a generat acea minune, că tatăl său a fost efectiv un erou al răbdării și credinței... Dar oare a înțeles bine Avraam voia lui Dumnezeu? E și el om... a greșit odată cu Agar, se poate înșela din nou... Dar Isaac are încredere în tatăl său. Merge pe mâna lui. Nu se opune. Dar e atât de greu. E atât de greu pentru amândoi. Lui Isaac îi vine greu să se lase omorât... frica de moarte, promisiunile făcute de Domnul tatălui său, îndoiala: dacă tata nu a înțeles bine și face o nebunie? Dacă sorb un pahar care de fapt nu trebuie sorbit? Lui Avraam parcă îi vine și mai greu... Promisiunile lui Dumnezeu, îndoiala... și totuși e fiul său... Dacă Domnul îl lovea cu o boală, dacă trebuia să îl lase singur, dar să ridice el însuși mâna împotriva singurului său fiu? E greu să omori un animal. E greu să omori un om, e și mai greu să omori un om nevinovat, dar să omori pe singurul tău fiu nevinovat? O cât de greu trebuie să fie! Iar disponibilitatea lui Isaac de a fi jertfit face și mai grea alegerea. Avraam conștientizează acum mai bine ca niciodată cât de mult îl iubește Isaac, câtă încredere are în el ca tată, cât de mult îl respectă. Nu-l face nebun, nu râde de vedenia avută, ci merge ca un nebun pe mâna altui nebun. Iubirea lui Isaac față de Avraam și față de Dumnezeu strălucește acum mai mult ca oricând. Cum să omori un așa fiu, cum să ridici mâna împotriva lui? E greu pentru Isaac, dar parcă mai greu e pentru Avraam... Dar decizia poate fi luată doar împreună... Nu doar că trebuie să fie acordul ambelor părți, ci fiecare să se sprijine unul pe altul în decizia luată... Cel care face primul pas este Isaac... Se apropie de altar... un pas... atât a putut face. Dar acest pas îl ajută pe Avraam să facă și el un pas... și Avraam ia frânghia în mână, dar se oprește... nu poate mai mult... Pasul lui Avraam îi mai dă un imbold lui Isaac... și acesta se suie pe altar, dar acest pas îi dă un nou imbold lui Avraam și acesta îl leagă cu frânghia, dar se oprește... nu mai poate continua, dar Isaac capătă o nouă putere și mai face un pas... Îl privește aprobator în ochi pe tatăl său și apoi închide ochii liniștiți, și atunci Avraam capătă puterea să ia cuțitul și să ridice mâna în sus... Dar nu mai este nevoie... Căci Tatăl din ceruri nu se mai poate abține... Intervine, întrerupe sacrificiul și explodează în binecuvântări și promisiuni pentru Avraam...

În Ghetsimani Fiul și Tatăl deci împreună pe calea crucii. Nu doar că amândoi trebuie să spună DA! până la capăt, dar pare să se ajute unul pe altul să spună DA! până la capăt. Aici e o taină... Fiul face un pas, Tatăl face un pas, apoi Fiul un alt pas... și tot așa... până la capăt... Mântuirea noastră nu este operată doar de Fiul, sau doar de Tatăl. Tatăl *împreună* cu Fiul au făcut posibilă mântuirea noastră. Nu există individualism nici în actul jertfei. Nu doar Fiul, ci și Tatăl. Relația dintre cei doi a făcut posibilă nașterea Universului, căci din Tatăl prin Fiul s-au făcut toate... Relația dintre cei doi face posibilă răscumpărarea Universului...

Când înaintea noastră stă o cruce pe care nu o înțelegem sau un pahar ce trebuie sorbit... prea mult vedem că noi suntem cei care ducem greul. Noi avem impresia că Dumnezeu

stă sus, rece și distant, spunându-ne răspicat: aceasta este calea! Dar oare doar nouă ne este greu să acceptăm? Oare nu îi este greu și Tatălui să aprobe acea suferință din viața noastră? Oare doar noi ne frângem, ne tulburăm și ezităm... Oare în Ghetsimani era zbatere doar în inima Fiului? Nu era și în inima Tatălui? Și oare nu pentru Avraam a fost mai greu decât pentru Isaac, căci Isaac trebuia să accepte să fie ucis, dar Avraam trebuia să accepte să-lucidă el pe Isaac? Ai prefera să fii în pielea lui Isaac sau în pielea lui Avraam? Iată ce este în inima lui Dumnezeu înaintea revărsării judecății Sale drepte peste un popor încăpățânat și infidel care i-a omorât trimișii:

7. Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Preaînalt, niciunul din ei nu caută să se ridice.

8. Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!

(Osea 11:7-8)

Dacă acest lucru este în inima Sa când e vorba să pedepsească pe vrăjmașii Săi, oare ce este în inima Sa când este vorba să toarne paharul suferinței peste copiii Săi pe care-I iubește!? Dar dacă o face... înseamnă că, la fel ca în Ghetsimani, nu este altă cale. Nu este cu puțință altfel. Noi nu înțelegem de ce nu este cu puțință altfel. Noi vedem și alte căi. Dar noi nu vedem nici bolile din noi, nici planurile viitoare ale Domnului cu noi, nici războiul spiritual și nici alte multe lucruri pe care nu le vom putea afla pe acest pământ... Și de aici vine ezitarea, zbaterea noastră înainte crucii... Nu o vedem ca pe singura cale. Noi vedem și alte căi, și nu înțelegem de ce Dumnezeu tot alege calea cea grea... Dar El e ULTIMUL care ar alege pentru noi o cale grea și un pahar de sorbit... Mai mult decât noi nu vrea să suferim, sau să fim întristați... El ne iubește mai mult decât ne iubim noi înșine... Și totuși El NU ne ia paharul din drum... înseamnă că e UNICUL drum, că altfel nu se poate, că nu e cu puțință să fie îndepărat paharul. Și când crucea devine singura variantă, de-abia atunci putem să ne suim pe ia. Aceasta a fost și marea bătălie din Ghetsimani... Nu este și altă variantă? Dar Tatăl care-l iubea pe Fiul a spus NU!.. deci era singura! Și Tatăl care ne iubește ne spune: Nu! Deci e singura! Și dacă e singura, atunci nu putem decât să mergem înainte. Și noi facem un pas, și El face un pas, și tot așa... și doar ÎMPREUNĂ putem pași din nou pe cruce. Noi spunem un DA! El ne mai dă o mângâiere, noi încă un DA! El ne mai dă un imbold și tot așa... Drumul răstignirii noastre nu este greu doar pentru noi, ci și pentru El. El nu e nici sadic, nici cinic, nici absent, nici indiferent, nici vrăjmaș, nici neutru. El este aproapele nostru pășind cu noi pe cruce.

Observăm că schimbarea în rugăciunea lui Isus survine și după ce-I vede pe ucenici dormind. Ucenicii încă nu știau să acceseze bogățiile puterii lui Dumnezeu. Ei erau sinceri, dar încercau să lupte prin ei înșiși. Intraseră într-un război prea mare pentru ei, într-o bătălie care-I depășea de departe. Cuvântul care-I caracterizează cel mai bine în aceste momente este NEPUTINȚA. Ei nu pot să meargă pe mâna lui Isus, nu pot primi adevărurile Sale, nu pot să fie pe aceeași lungime de undă, nu pot să îl încurajeze, nu pot să nu-L descurajeze, nu pot să îl

asculte, nu pot să vegheze un ceas împreună cu El...este un tabloul tragic al neputinței omenești, este un tablou nemilos al adevărului despre ființa umană. Ucenicii adorm în ceasul cel mai greu al prietenului lor...În fața acestui tablou tragic, parcă devine mai clar înaintea sufletului tulburat al lui Isus că nu este altă cale, că nu este altă soluție pentru vindecarea ucenicilor...Păcatul e prea hidos, prea urât, prea adânc...El poate fi învins doar prin cruce...În mod paradoxal, descurajările și rănilor primite de Isus prin ucenici Îl ajută acum, în ceasul cel greu, să meargă înainte. Dumnezeu, în înțelepciunea Lui transformă răul în bine. Toate rănilor primite prin ucenici arată adevărul tragic despre om și efectele păcatului în el. Acest adevăr arată cu claritate că paharul nu trebuie îndepărtat...

Revenim la Ghetsimaniul nostru, la crucea noastră... Nu este altă cale nici pentru noi, dar nici pentru cei de lângă noi...Nu doar piatra din noi, dar nici piatra de pe inima celorlalți nu se poate da la o parte decât prin suferința noastră de pe cruce, decât prin moartea care izvorăște prin viață...Noi împlinim în trupul nostru ce lipsește suferințelor lui Hristos. Suferințele lui Hristos sunt incomplete, suferințele noastre împlinesc un gol real. Golul e real și nu poate fi împlinit decât prin jertfa noastră. Pe drumul crucii cel rău va încerca să ne descurajeze prin rănilor făcute prin ignoranța și împietrirea celorlalți...și va fi greu, dar vor veni momente în care, tocmai aceste descurajări ne vor ajuta să ne asumăm drumul crucii. Căci, prin ele, Dumnezeu ne va vorbi: *Vezi, piatra de pe inima semenilor tăi e prea mare... Doar prin jertfa ta vor putea fi mișcată... Nu se poate altfel...e singura cale....dacă ar fi fost altfel, ți-aș fi spus!*

Vegheați și rugați-vă să nu cădeți în ispită! Să nu cazi tu și să nu cadă nici celălalt de lângă tine. Te rogi insistent să nu cazi în ispită când recunoști cât de slab și vulnerabil ești și cât de mare e ispita. Dar ucenicii se credeau puternici și subestimau forța întunericului...de aceea nu vegheau, nu insistau în rugăciune. Și care era ispita? În Luca Isus îi spune lui Petru: *și m-am rugat ca să nu se piardă credința ta ...Ispita era să își piardă de tot credința în Isus, să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și lui Isus, care i-au dus cu zăhărelul și i-au păcălit trei ani de zile, să își piardă total credința într-un Dumnezeu al iubirii și binelui care deține desăvârșit controlul, să își piardă credința în faptul că pot fi iertați, să se împietrească de tot...Și vom vedea că credința lor a tremurat, a cedat, dar nu s-a pierdut de tot...învierea i-a găsit morți, dar și un picur de credință. Da, vom vedea...Credința lor nu a murit de tot...*

Versetul 45 e foarte interesant: ***Duceți-vă de acum și odihniți-vă!*** Isus le spune clar că nu este lupta lor. Ei trebuiau să se retragă și să aștepte trei zile. Era lupta Lui. Lupta lor era să aștepte cu răbdare, trei zile, să aștepte finalul poveștii. Să vadă măcar dacă promisiunea învierii se va împlini sau nu...Să-I dea această ultimă șansă lui Isus. Și dacă nu se va împlini, da, atunci au dreptul să se îndoiască de El...dar mai așteaptă puțin. Încă trei zile...de ce e așa de greu?

26:47-56 – Prinderea lui Isus

În Ghetsimani Isus a dus o mare bătălie, a depășit un prag emoțional și o împotrivire puternică a propriei voinței. El nu a mers spre cruce ca la o plimbare. Esența crucii este că evidențiază o opoziție puternică între voința omului și cea a lui Dumnezeu. Dacă cineva merge spre cruce ca la plimbare, atunci acea cruce fie este mică, fie nu este cruce. Crucea nu este un loc plăcut. Crucea înseamnă moarte și durere profundă. Crucea stârnește împotrivirea ființei noastre. Voința noastră NU VREA să se suie pe cruce. Aceasta este normalitatea. Și cu cât crucea este mai înaltă și mai grea cu atât voința se opune mai mult. Vor apărea mari bătălii interioare. Vom petrece și noi mult timp în rugăciune spunând: Nu voia mea, ci voia Ta! Și la fel ca și Isus vom depăși și noi anumite praguri emoționale, anumite limite ale voinței noastre. Nu va fi mereu la fel de greu. După ce ia testul din Ghetsimani, Isus pășește hotărât spre cruce. Bătălia nu s-a încheiat în Ghetsimani, dar acolo fusese câștigată o bună parte din biruință. Și noi în anumite încercări de lungă durată vom avea momente cheie ale bătăliei, pe care le vom câștiga pe genunchi și care ne vor ajuta să mergem mai liniștiți, mai hotărâți înainte. Cu alte cuvinte încercările noastre nu vor fi un Ghetsimani continuu dar vor include și astfel de momente. E mare lucru să nu te sperii de faptul că nu vrei să urmezi voia lui Dumnezeu în viața ta. Isus nu s-a speriat de acest lucru, nici nu l-a negat. El l-a vărsat înaintea Domnului adăugând prin credință minunata formulare: Voia Ta, nu voia Mea! Aici e esența crucii, a jertfirii de sine: nu voia mea, ci voia Ta! Noi am dori ca mereu voința noastră să urmeze cu ușurință voința divină... Dar dacă ar fi așa, unde ar mai fi crucea, unde ar mai fi lepădarea de sine, unde ar mai fi moartea care generează adevărata viață? Da, voința noastră nu se va opune mereu cu aceeași intensitate voinței lui Dumnezeu. Uneori se va opune mai mult, alteori mai puțin. Este frumos că după Ghetsimani voința umană este slăbită, este subordonată voinței divine. Nu înseamnă că bătălia s-a încheiat. Decizia trebuie reînnoită mereu, și mereu. Isus nu purta prima bătălie de a accepta crucea acum în Ghetsimani. Aici era un apogeu al luptei. Dar astfel de momente au abundat în viața sa pământească. Isus S-a întrupat pentru a putea muri pe cruce. De când S-a născut știa acest lucru. Dar putea oricând să renunțe la cruce. Porunca era să-și dea viața de bunăvoie. Și aici intervine greutatea bătăliei Sale. Dacă ești închis într-un cuptor de foc nu poți decât să fii înțelept și să accepți încercarea. Dar când ești închis într-un cuptor de foc și ți se dă și cheia și dreptul de a folosi cheia pentru a ieși oricând dorești, atunci lucrurile sunt mult mai complicate. Dacă nu ai avea cheia ar fi mult mai ușor. Dar tu ai cheia. Și poți pleca oricând. Și nimeni nu te va condamna, și nimeni nu te va judeca. Dar de ce să mai rămâi acolo? Și focul arde din ce în ce mai tare? De ce să mai rămâi? Isus a avut cheia plecării din această lume, cheia de a chema legiunile de îngeri să Îl protejeze și să Îl ducă din nou la cer în fiecare secundă a vieții Sale de la naștere până la moarte. Cu alte cuvinte, decizia de urma drumul crucii a trebuit luată și reînnoită în fiecare zi. Fiecare zi începea de fapt cu un Ghetsimani.... nu toate zilele au fost la fel de grele, și Ghetsimaniul din prima zi de Paște a însemnat un poge al luptei...DAR nici o zi nu a fost ușoară. În cele mai multe din încercările noastre nu prea putem evada. Dar sunt și încercări din care putem evada. Și acelea sunt cele mai grele. Căci, alături de decizia de a accepta situația trebuie să luăm și decizia de a rămâne în acea situație dificilă. Și această decizie luată odată nu se permanentizează. Luăm decizia să rămânem

în acel context dificil și ne liniștim o vreme. Dar apoi, sub noi presiuni, sub noi dureri apare din nou întrebarea: dar de ce să nu plec? Bătălia e mai ușoară când voința noastră nu se poate materializa. Când o boală dă peste tine, ai vrea să fii sănătos, dar voința ta nu te poate face sănătos. E mai ușor să spui Nu voia mea, ci voia Ta!....În cele din urmă e înțelept, căci oricum voia ta nu se poate realiza... măcar accepti situația și mergi pe mâna lui Dumnezeu. Dar când voința noastră se poate materializa, atunci bătălia devine mult mai complicată. Și cu cât posibilitatea de a ieși din cuptorul de foc e mai ușoară, cu atât intensitatea bătăliei crește. Cât e până la ușă? Cât de ușor se poate deschide ușa? Dacă între noi și ușa cuptorului e totuși o distanță mare și mai sunt și niște mici obstacole atunci e ceva mai ușor. Dar când suntem exact lângă ușă, când ușa nici măcar nu este încuiată, când trebuie doar să împingem puțin ușa și ea se va deschide este cumplit de greu! Cât de departe era ușa de Isus?

- Crezi că nu aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de 12 legiuni de îngeri?

Și dacă S-ar fi rugat, Tatăl L-ar fi ascultat! Cu siguranță DA! Deci Isus era doar la o rugăciune distanță de ELIBERARE, de poarta de ieșire din cuptor. Nu trebuia să meargă undeva, să facă o cerere și să aștepte câteva zile. Trebuia ca doar într-o fracțiune de secundă să spună în gând: Tată, du-Mă acasă! Și Tatăl L-ar fi dus acasă în slavă. Isus avea această cheie de ieșire din cuptorul suferinței de la naștere. Porunca era să-și dea viața de bunăvoie. De aceea, a strălucit iubirea Sa. Iubirea Sa nu a însemnat o decizie spectaculoasă de a vărsa vasul de alabastru. Isus a luat decizia de a merge către cruce de mai multe ori în fiecare zi a vieții Sale. Și când apărea orice durere sau orice încercare, apărea și gândul: de ce să rămân? De ce să nu plec înapoi la Tatăl în slavă? Cel rău știa acest lucru și miza că Isus va ceda. De aceea prin Petru i-a spus: Să te ferească Dumnezeu de așa ceva! Cel rău miza că Isus va ceda, spera că fie va păcătui pe drumul crucii, fie va renunța la el. Cel rău nu L-a dus pe Isus pe cruce pentru a împlini Scripturile, ci cu speranța că Isus fie va păcătui prin răzvrătire sau reacții păcătoase, fie va renunța la cruce. Și în ura sa față de Dumnezeu a crezut că va câștiga războiul împotriva lui Isus. Mare i-a fost surpriza și mânia când Isus a dus fără pată lupta până la capăt!

Ce mult strălucește iubirea lui Isus față de noi! Nu cred că a fost ceas din viața Lui în care decizia Sa de a continua pe drumul crucii, de dragul nostru, să nu fi fost reînnoită în mod profund și în urma unei bătălii interioare reale: 33 de ani x 360 de zile x 24 de ore...de 285.120 ori a spus DA! crucii. Iubirea Sa pentru noi a însemnat un moment, o clipă de entuziasm, o reacție de milă în fața neputinței noastre... Iubirea Sa pentru noi a însemnat o decizie dificilă pe care a luat-o de sute de mii de ori pe parcursul a 33 de ani de viață. Când am studiat cartea Isaia și decizia repetată a lui Ezechia de a nu face alianțe, și am comparat-o apoi cu viața lui David...și apoi cu viața lui Avraam am observat că limita umană de a reînnoi o decizie dificilă se situează undeva între 8-10 ani. După această perioadă apare un moment de cedare și în viața lui David, și în viața lui Ezechia și chiar în viața lui Avraam. Doar timpul scoate la iveală ascunzișurile sufletului și probează devotamentul, loialitatea. Isus a reînnoit decizia de ne iubi prin cruce 33 de ani!!! Nu 10 ani, nu 20 de ani....ci 30 de ani. Omul face promisiuni în anumite contexte, dar apoi timpul

trece, contextul se schimbă, apar noi variabile, presiunea crește... Omul regretă ce a promis...apoi încalcă promisiunea...da, omul e schimbător...e nevoie de TIMP, și de perioade lungi de presiune pentru a se proba alegerea omului pentru a se vedea tot ce este în inima sa...Privind la Isus nu putem pune la îndoială autenticitatea deciziei sale de a muri pentru noi....33 de ani a putut să renunțe...și a mers până la capăt. Dragostea sa pentru noi nu este o joacă, nu este o poveste, nu este ceva care se poate schimba, nu este ceva care se poate retrage înapoi, nu este ceva pe care El îl poate regreta...În iubirea Sa nu este loc de schimbare, de regrete, de revenire asupra făgăduințelor făcute. El nu este om ca să mintă și nici fiu al omului ca să-I pară rău. El va împlini tot ce a promis lui David. Pământul și cerul vor trece, dar făgăduințele iubirii Sale nu! Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile dar iubirea Sa nu se va schimba. Ea va rămâne mereu la fel de puternică, de vie. Noi putem să ne pierdem credința în iubirea Sa, putem să nu ne mai dorim iubirea Sa, putem să nu ne mai iubim pe noi înșine, dar iubirea Sa va rămâne aceeași pentru noi. Noi putem uita făgăduințele Sale sau să nu le mai dorim deloc împlinirea. Dar ele se vor împlini. Căci iubirea Sa nu este o joacă. Iubirea Sa pentru noi nu constă într-un moment singular, în care Dumnezeu, sub imboldul unei emoții contextuale și pasagere, ne-a promis că ne va mântui, și de vreme ce a promis trebuie să se țină de cuvânt. El ne iubește cu o iubire veșnică. Dumnezeu nu poate spune un DA! cu jumătate de gură. Cel ce se cheamă *Eu sunt!* poate rosti doar un DA! total, etern, desăvârșit. La fel este și Da-ul iubirii Sale. Iar viața pământească a lui Isus nu face decât să întrupeze acest DA! al iubirii divine rostit către noi din eternitate. Nu face decât să-l înalțe și să-i dovedească în ochii noștri autenticitatea.

Isus a reînnoit acest Da! când S-a rugat în Ghetsimani, și apoi L-a reînnoit când a fost prins în Grădină. Inițiativa lui Petru a fost din nou o ispită pentru Isus. Se putea mânia pe Petru. Sau încurajat de gestul lui Petru putea cere El Însuși de la Tatăl izbăvirea...Din nou Satana lucra prin Petru...Din nou ajutorul potrivit al ultimului Adam se alia cu cel rău ca să lupte împotriva Lui... Dar Isus reînnoiește decizia și merge spre cruce....și să avem acest lucru în vedere când citim următoarele capitole... În fața fiecărui strop de suferință, în momentul fiecărei lovituri, scuișături, batjocori...Satana îi șoptea în ureche: Vezi ce greu este...de ce nu renunți? Vezi pentru cine vrei să te jertfești...de ce nu strigi la Tatăl să Te izbăvească? Iar Isus își reînnoia mereu decizia de a ne iubi până la capăt....Dar până când a reînnoit El această decizie?... A fost vreun moment în care ușa cuptorului a fost în sfârșit închisă? Oare, pe cruce când El purta păcatele noastre în trupul Său pe lemn ușa cuptorului a fost în sfârșit închisă sau liberul arbitru al lui Isus a rămas operant, și la fel cum a trebuie să reînnoiască Da-ul iubirii în fața fiecărei lovituri de nuia, la fel a trebuie să reînnoiască această decizie în fața fiecărui păcat uman care se alipea de El? Când aveam 21 de ani mi-am pus pentru prima dată această întrebare, am avut pentru prima dată această reflecție asupra crucii... Până atunci credeam că atunci când Isus a purtat păcatele noastre ușa cuptorului era închisă... Decizia trebuia luată până în acel moment....apoi ușa cuptorului se închidea definitiv și se revărsa judecata...Dar atunci am văzut pentru prima dată și această variantă: liberul arbitru al lui Isus a rămas ACTIV în toată perioada (eternitatea condensată în timpul petrecut pe cruce) în care a purtat povara păcatelor noastre... Și recunosc că această perspectivă m-a tulburat, m-a speriat.... Mi s-a părut prea mult, prea de tot...Și m-am temut să

privesc mai departe. M-a temut să caut posibile argumente în favoarea ei... Jertfa era prea mare, prețul plătit pentru mine prea mare, iubirea Sa prea mare, inima mea nu era pregătită atunci să primească o asemenea perspectivă... Dar au trecut 10 ani de atunci și revin din nou la acea mare întrebare care m-a tulburat... Acum inima mea este mai pregătită să exploreze această perspectivă și tot ce am învățat în acești ani îmi arată că liberul arbitru al lui Isus a rămas activ în toată perioada în care a purtat povara păcatului nostru... El a purtat păcatele noastre nu în cele trei zile cât a stat în locuința morților... Petru ne spune că a purtat păcatele în trupul Lui pe lemn și că, după ce a murit în trup, a înviat în duh... Oare, nu S-a întrupat tocmai pentru a putea purta păcatul oamenilor? Isus nu putea purta păcatele oamenilor decât ÎN TRUPUL SĂU pe lemn. Deci ispășirea păcatului a fost realizată și încheiată pe cruce. Expresia: S-a isprăvit! A fost rostită pe cruce. Și dacă adunăm toate detaliile din Evangheliile despre Isus aflat pe cruce, observăm că El nu intră într-o transă, El rămâne CONȘTIENT și continuă să facă alegeri. Vorbește cu Ioan, cu tâlharul, citează din Scriptură, se roagă, împlinește ultimele profeții ce trebuiau împlinite.... Liberul său arbitru rămâne activ.... Porunca era să își dea viața de bunăvoie pentru fiecare din noi. Ce se întâmpla în lăuntru lui Isus pe cruce? Acum pot să îndrăznesc să privesc.... Lăuntru lui Isus trebuia să se identifice cu toate păcatele omenirii. Și rând pe rând erau aduse păcatele tuturor oamenilor începând cu cele ale primului om și încheind cu cele ale ultimului om.... Și au fost aduse milioanele de păcate ale lui Adam. Și cineva a anunțat: au sosit păcatele lui Adam. Vrei să le porți pe tine? Și Isus a răspuns: Da, vreau să port păcatele lui Adam! Și păcatele lui Adam s-au apropiat de inima Sa pe rând în toată hidoșenia lor. Și s-a arătat primul păcat, păcatul originar. Vrei să primești acest păcat în tine? Da, mă jertfesc, a răspuns Isus. Apoi s-a arătat al doilea păcat al lui Adam: Vrei să porți și acest păcat? Da, mă jertfesc, a răspuns Isus.. și tot așa până au fost așezate în El TOATE păcatele lui Adam. Și ce grea era povara unui singur păcat... Dar ce grea era povara păcatelor întregii vieți a lui Adam.... Și apoi s-au anunțat păcatele Evei... Și El a acceptat și păcatele Evei, și apoi pe rând fiecare păcat al Evei, și apoi a urmat în același fel alipirea de El a păcatelor lui Abel, lui Cain, și a tuturor oamenilor care vor fi trăit vreodată pe pământ.... și s-a ajuns în secolul XX, povara creștea, devenea tot mai grea...și oricând ar fi putut spune: Atât! E de ajuns! Nu pot purta povara întregii lumi...E de ajuns cât am purtat! Vreau acasă! Și în această presiune crescândă vocea a continuat să anunțe: Sunt aduse păcatele lui Iulian Ghica. Vrei să porți și păcatele cele multe ale lui Iulian Ghica? Și Isus a răspuns: Da, vreau! Și apoi a fost adus primul păcat al lui Iulian Ghica. Vrei să porți acest prim păcat urâcios înfăptuit de Iulian Ghica? Da, vreau! Și apoi al doilea păcat, apoi al treilea, apoi al patrulea....până la ultimul. Milioane de păcate....nu exista zi sau secundă din viața lui Iulian Ghica care să nu fi generat anumite manifestări păcătoase... Și în dreptul fiecăruia Isus a reînnoit decizia de a suferi, de a se jertfi pentru Iulian.... El a murit de bunăvoie pentru Iulian...

Și acum încep să pricep ce înseamnă că eu Iulian, am fost răstignit împreună cu Hristos...și eu, Iulian, trăiesc, dar nu mai trăiesc eu ci El trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit pe mine Iulian și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine, Iulian. Cel ce a iubit lumea, a iubit până la capăt pe fiecare în parte. Oare nu iubirea Sa ne-a învățat că nu pot iubi nici o mulțime, nici un străin. Poți iubi doar aproapele pe care-l

cunoști... Isus S-a jertfit de bunăvoie pentru mine....și a repetat decizia de a mă iubi la nesfârșit... Putea oricând să plece de pe cruce, să renunțe...să se oprească în dreptul meu și să spună...e de ajuns, sau în dreptul celor mai urâcioase păcate ale mele să spună: e prea mult, e prea de tot, dar El m-a iubit pe mine, Iulian Ghica, până la capăt. Fiecare păcat al meu purta amprenta mea, a personalității mele. El s-a unit cu mine și a coborât în El întreaga mea indentitate păcătoasă... Eu nu pot fi deci pentru El un străin, și nici membrul unei mulțimi... Eu nu pot fi pentru El un simplu cineva, un individ, sau o bucățică din marea umanitate pe care a iubit-o. Eu nu pot fi pentru El un străin, o mulțime sau un departe. Eu pot fi pentru El doar un aproape. Căci El S-a identificat cu mine în cele mai mici detalii și în cele mai adânci ascunzișuri ale sufletului meu... El a ales liber, și nesilit de mine, să poarte povara fiecărei zile, fiecărei secunde din viața mea pe care eu am pângărit-o prin păcat... El a privit atunci la mine, la chipul meu unic și irepetabil ce izvora din Dumnezeu, la amprenta unică a personalității mele...a privit la ceea ce sunt eu în esența ființei mele. M-a cunoscut mai bine decât mă cunosc eu... A privit deci la esența ființei mele, a privit la bucuria unică a Tatălui pentru mine, la locul unic și de neînlocuit pe care-L ocupam în inima Tatălui... A văzut toate zilele vieții mele, toate visele mele, toate alegerile mele, toate durerile și zbaterile sufletului meu, toate bucuriile și toate lacrimile, toate motivațiile, toate atitudinile...Eram gol și descoperit înaintea Lui...Și El a privit fără opreliști spre MINE, explorându-mi adâncurile întunecate ale ființei...Și a privit apoi la visul Tatălui cu privire la viața mea, la ceea ce aș fi putut deveni în planul Său dacă eram răscumpărat, la toate gândurile și visele Tatălui pentru viața mea...mai multe ca boabele de nisip de pe malul mării... A privit la bucuria mea de la nașterea din nou, la toată iubirea mea pentru El care a avea să izvorască din El ...dacă mă iubea până la capăt...a privit la bucuria mea de a-L cunoaște, la ziua când I-am auzit prima dată glasul, la toate lacrimile care se vărsau ca un potop la picioarele Lui, la acele zile când ochii mi-au rămas fizic fără lacrimi din pricina iertării pe care o primeam în dar, la toată fascinația mea de a-L cunoaște din Scripturi, la toată întristarea mea izvorâtă din neputința de a-L iubi așa cum merita... la toate ezitățile mele de pe calea credinței. La toate biruințele, dar și la toate înfrângerile, la cele mai întunecate zile din viața mea, la dorul care-mi sfâșia sufletul când mama a plecat la El, la toate de ce-urile și îndoielile mele, la clipele de disperare....și la toate acestea mă privea în esența ceea ce eram eu și ceea ce putem deveni... Și privind în mod desăvârșit la mine, a ales în mod desăvârșit să moară pentru mine...Acolo pe cruce, eram în gândul Lui. Acolo pe cruce Isus S-a gândit în mod dumnezeisc de profund la Iulian Ghica. Și nu ca la un nume sau ca la un personaj din istorie, ci la esența identității mele pe care eu însuși o cunosc atât, atât de puțin. Nici eu nu mă cunosc, și adesea sunt un străin pentru mine însumi. Dar El mă cunoștea pe deplin. El a murit pentru mine în deplină cunoștință de cauză. De fapt El e singurul care m-a cunoscut cu adevărat, acolo pe cruce. El nu a murit în speranța că într-o zi va afla mai bine cine sunt eu. El a murit știind pe deplin CINE SUNT EU...ce am fost, cine sunt, cine voi deveni, în fiecare detaliu și în esență ființării mele.... Iată de ce iubirea Sa pentru mine nu este o poveste, nu este o posibilitate, nu este o speranță, nu este ceva care se poate schimba, nu este ceva ce poate fi amenințat de trecut, de prezent sau de viitor.... Iată de ce iubirea Sa pentru mine este mai sigură decât iubirea mea pentru mine... Iată de ce iubirea Sa pentru mine

este cel mai sigur lucru din tot ce există! În cele din urmă orice poate fi înșelător... mai puțin un sigur lucru: iubirea Sa pentru mine.

Și Cel care a murit de bunăvoie pentru noi, ne dă harul să Îl iubim și noi de bunăvoie. Și ne așază în fiecare zi în luptă cu firea pământească, ca în fiecare zi să ne putem reînnoi decizia de a-l urma. Nu putem trăi din amintiri. E nevoie ca azi să ne reînnoim alegerea față de El. Nu te mira că în ciuda faptului că săptămâna trecută ai fost pe muntele schimbării la Față, azi inima ta nu-L mai vrea.. Așa e normal, așa e drumul. Cum vrei să strălucească iubirea ta pentru El dacă voia ta e mereu în armonie cu voia Lui? Când voia ta e vrăjmașă voii Lui atunci poți să Îl iubești așa cum te-a iubit și El! Și în marea Sa bunătatea ne creează și contexte speciale în care ne lasă cheia de la ușa cuptorului...ce vom face? Vom rămâne în cuptor de dragul Lui...sau vom pleca de dragul nostru...Uneori vom pleca, la început vom pleca... Dar apoi ne vom da seama ce am pierdut... Și Domnul ne va da din nou harul de a-L iubi de bunăvoie și ne va aduce într-un nou cuptor...Va lăsa ușa întredeschisă...Afară se vede liniște, răcoare, iar înăuntru e chinuitor de cald... Dar e timpul să rămânem, nu va fi ușor, vom reînnoi mereu decizia,ne vom apropia de ușă ca să ieșim...apoi ne vom întoarce, dar în toată această zbatere vom începe să pricem iubirea Lui pe cruce, că nu a fost ușor, că nu a fost o joacă, că nu a fost o decizie singulară sau o clipă de iubire emoțională...Și cei care părăsesc mereu cuptorul vor fi păgubiți de una din cele mai minunate taine, cum că El ne-a iubit de bunăvoie și până la capăt. Să trăiești fără să știi acest lucru e cea mai mare pierdere...Pierderea nu constă în anii în care trupul a fost privat de răcoarea înșelătoare de afară... Adevărata pierdere este să trăiești fără să cunoști tainele crucii... Când vom fi pe cruce vom pierde... Nu există cruci fără pierderi dureroase... Și cel rău va insista pe ce mult am pierdut și pe ce mult am fi câștigat dacă nu am fi ales crucea... Dar lucrurile stau altfel... În afara cuptorului, unde este răcoare și bine, nu poți aprofunda tainele crucii, acolo sunt adevăratele pierderi, acolo e adevărata risipă... Oare, nu e cel mai trist lucru să trăiești fără să știi cât de mult ești iubit? Oare nu e tragic să trăiești fără să te poți bucura de o iubire așa de mare care te înconjoară mereu din toate părțile? Oare, nu e cea mai mare pierdere tocmai aceea să fii orb, străin, sărac de iubirea Lui? În mod paradoxal crucea este cea care te ferește de aceste pierderi adevărate. Nu vrei să pierzi. Nici nu trebuie să pierzi. Deci nu pierde frumusețea priveliștii de pe cruce, alegând să rămâi în câmpia liniștită dar fără de orizont.

Isus repetă de două ori ideea împlinirii Scripturilor:

- *Dar cum se vor împlini Scripturile care zic că așa trebuie să se întâmple? (26:54)*
- *Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească cele scrise în proroci. (26:56)*

Împlinirea Scripturilor este o resursă puternică pentru Isus ca să meargă mai departe pe drumul crucii. Planul făcut de Tatăl și revelat MAI DINAINTE în Scripturi era desăvârșit. El nu mergea de capul Lui spre cruce. Totul era planificat cu grijă și în detaliu de Tatăl. El nu mergea pe mâna Lui, ci pe mâna Tatălui. El nu era un fanatic religios care din exces de zel alegea o cale grea,

alegea să aducă o jertfă ciudată, dar fără noimă și fără de impact. Crucea nu era ideea Lui, ci ideea Tatălui. Și planul Tatălui era descoperit în Sfintele Scripturi, Adevărul suprem. Ne amintim că în ispitirile din pustie Isus a luptat cu atacurile demonice făcând apel doar la Scriptură. Nu păreriile Lui despre Scriptură, nu ceea ce știa din eternitate, contau în acea luptă. Ci doar ce învățase ca om din Sfintele Scripturi. Acum Se îndrepta și ca om spre cruce. Gândurile de a da înapoi, gândurile de genul: La ce folos? E o nebunie! Ajută pe cineva? Vei supraviețui purtării poverii păcatelor întregii omenirii? Oare, ai înțeles bine voia Tatălui? Oare, chiar aceasta este voia Tatălui? Oare, nu este o născocire a imaginației tale? De ce să mori? Cum e posibil să mori pentru păcatul altuia? E nedrept? Cum e posibil să porți păcatele omenirii? Vei muri odată cu ele, nici omenirea nu o vei salva, și nici pe Tine...totul se va duce de râpă. E efectiv o nebunie să accepți să bei paharul păcatelor altora în speranța că astfel vei ispăși păcatul întregii omeniri și că apoi vei învia. Înviere? Crezi că vei mai putea fi adus la viață după ce vei muri împreună cu păcatele întregii omeniri? – se adunau cu miile în mintea lui Isus. Într-adevăr crucea este o nebunie. Noi nu înțelegem cât de mare este această nebunie, căci privim înapoi spre moartea precedată de înviere. Dar Isus privea spre cruce dinapoi, de dinaintea ei. El nu putea fi sigur că va fi posibil să poarte povara păcatelor întregii lumi. Nu mai făcuse niciodată acest lucru. Nu putea ști sigur că prin identificarea cu păcatele întregii omeniri acestea vor fi cu adevărat ispășite. Nu putea fi sigur că va mai putea fi readus la viață după ce se va fi unit cu păcatul omenirii. Totul părea o mare nebunie: cum cineva nevinovat să poarte vinovăția păcătoșilor? Cum va împăca acest lucru omenirea cu Sine? Cum e posibil ca după această identificare să fii readus la viață? Pe ce bază? Odată ce te indentifici cu păcatul omenirii MORI de drept și de fapt? Ce garanție ai că nu vei rămâne în moarte? Ce garanție ai că moartea nu te va distruge complet și că va intra în tine în mod ireversibil? Ce garanție ai că identificarea cu păcatul nu te va împietri complet și ireversibil? Cum poți să te faci păcat și totuși să fii apoi înviat ca neprihănit și fără pată? Dacă atunci când porți povara păcatului vei da înapoi, atunci ai suferit până aici degeaba? Dacă atunci când vei purta povara păcatelor, ea va fi prea mare și te va face să te răzvrătești împotriva Celui care a conceput acest plan? După înviere crucea strălucește plină de glorie și este marea înțelepciune a lui Dumnezeu care ne duce la o închinare eternă. Dar înainte de înviere, înainte de cruce, aceasta pare cea mai mare nebunie. Iosif, David, Avraam, Moise, Ilie mai sorbiseră în trecut paharul suferinței care i-a adus apoi la slavă și la bucuria de a-i mântui prin această slavă și pe ceilalți. Dar aici era un altfel de pahar, pe care nimeni nu-L mai sorbise vreodată. Nu mai exista nici un precedent care să aducă încurajare. Nu se putea spune: Cineva a mai făcut acest lucru și a reușit! Era un test nou pentru Isus Însuși. Nici Dumnezeu nu mai trecuse pe acolo! Și Isus era om, și la fel ca în pustie, trebuia să ia testul încrederii în Dumnezeu ca om, apelând la resursele dăruite de Dumnezeu oamenilor. Și aceste resurse se regăseau în primul rând în Scripturi. Isus face referință la Scripturi nu doar pentru a-i încuraja pe ucenici, ci și pentru a Se încuraja pe Sine. Crucea părea o mare nebunie. Toată rațiunea și logica sa umană îi spunea că e o mare nebunie, că va suferi în zadar, că nu se va rezolva nimic prin moartea Sa. Și parcă nimic nu este mai greu decât să accepți o suferință extremă fără sens, fără noimă, degeaba, fără un țel sau o cauză...și această suferință să te distrugă pe tine și nici să nu genereze nimic în

jurul tău. Dumnezeu nu ne-a creat să suferim. Suferința este o anomalie. Ideea de a suferi este o nebunie ce trebuie respinsă. Suferința fără scop, fără țel nu este aprobată nici de Dumnezeu și nici de rațiunea umană. Și rațiunea umană striga cu toată ființa ei că suferința adusă de cruce este acel tip de suferință extremă fără sens, fără țel, fără rod. Să accepți o suferință care să te distrugă pe tine și să nu aducă nimic bun celor din jurul tău este o mare nebunie. Sadomasochismul nu are ce căuta în cărțile divine. Cel ce nu fuge de suferință este un nebun. Sunt sute de pasaje în Scriptură care ne îndeamnă să fugim de suferință! Doar suferința pentru Hristos acceptată de Domnul în planul Său divin trebuie acceptată. Și nu trebuie acceptată, decât în vederea RODULUI ce va izvorî din ea spre slava lui Dumnezeu. Crucea fără înviere, jertfa fără rod, sunt într-adevăr mari nebulii care trebuie respinse. De aceea, cele mai grele jertfe sunt acelea în care nu se întrezărește rodul, sensul, noima. În întunericul din Ghetsimani, nici Isus nu mai întrezărea capătul labirintului, sensul, rodul... Crucea era cea mai mare nebunie care existase vreodată. Și Isus a trebuit efectiv să CREADĂ în Dumnezeu. A trebuit să se încreadă în lucrurile care nu se vedeau, să nădăjduiască, împotriva oricărei nădejdi, în făgăduințele divine. Sentimentele nu Îl ajutau. Nici rațiunea nu îl ajuta prea mult. Doar ce era SCRIS. Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Trebuia să creadă nebunește, împotriva oricărei nădejdi și chiar dincolo de limitele rațiunii umane, în ce este scris, în promisiunile din Scripturi legate de învierea Sa, de rodul Jertfei Sale, de slava care urma, de bucuria care-i era pusă înainte. Iubirea se risipește fără să aștepte nimic, necondiționat. Dar iubirea se risipește cu un scop, cu un sens. Iubirea se sacrifică pentru binele real al celor din jur. Iubirea respinge orice sacrificiu care nu generează un bine către celălalt. Celălalt poate primi sau nu acel bine, dar oferta acelui bine este cât se poate de reală. Ideea (neaprobată încă de nimeni) că jertfa lui Hristos va ispăși păcatul întregii lumi și va fi urmată de înviere, de slavă, de înnoirea tuturor lucrurilor, de nunta Mielului, părea cea mai mare nebunie. Isus NU PUTEA SĂ VADĂ dinainte CUM se va realiza acest lucru și CUM va avea loc învierea. Isus VEDEA suferința și păcatele hidoase ale omenirii cum se apropiau de El. Doar prin nebunia CREDINȚEI putea să vadă, dincolo de realitatea respingătoare și izbitoare a suferinței, gloria învierii. Cel mai greu lucru de crezut pentru Isus a fost tocmai acesta: să creadă că jertfa Sa va reuși să ispășească păcatele omenirii, că va mai putea exista înviere după această jertfă, că va supraviețui calvarului și că labirintul are un final, că povestea are un final fericit, atât de fericit încât El să poată spună: A meritat! A meritat! A meritat! Nu am mers degeaba pe mâna Domnului. Nu am rămas de rușine că am acceptau un drum fără final.... sau cu un final puțin glorios. Isus trebuia să creadă în finalul glorios al labirintului. El trebuia să creadă că ființa și personalitatea Sa vor putea fi reabilite. El trebuie să creadă că suferința prea mare nu-L va face să fie dezamăgit de Dumnezeu pentru eternitate. Cu alte cuvinte El trebuia să creadă într-un final al cărei glorie să fie MULT MAI MARE decât SUFERINȚA pe care o accepta. Căci, am spus că nu există sado-masochism în cărțile divine. Suferința e o urâciune ce trebuie respinsă. Ea trebuie acceptată doar dacă are o cauză. Dar dacă suferința e prea mare, iar cauza prea mică, rodul mic și nesemnificativ, atunci rămâi profund dezamăgit. Cu alte cuvinte, Isus nu trebuia să creadă doar că jertfa va produce ispășirea păcatelor, că El va supraviețui și va fi înviat, ci și că RODUL generat de jertfă va fi suficient de mare ca El să spună: a meritat!, ca El să poate fi reabilitat, ca

să nu rămână plin de rușinea că a urmat o cale înșelătoare, să nu rămână plin de dezamăgirea că Tatăl L-a chemat pe un drum al suferinței inutile....Apare o nevoie legitimă de compensare a suferinței. Suferința era infinită însă. Cum va putea ea fi compensată? Ce va face Tatăl din această jertfă încât Fiul să poată spune din toată inima: a meritat! Iată de unde știm că acestea erau frământări reale în inima lui Isus:

- *Și Eu mă gândeam: Degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea. Dar dreptul Meu este la Domnul și răsplata Mea este la Dumnezeu. (Isaia 49:4)*

Și Isus nu era un om păcătos mântuit prin har care în cele din urmă era dator să slujească Domnului care l-a izbăvit de iad. Nu, Isus era Omul fără de păcat, Fiul co-teren cu Tatăl care acceptase de bunăvoie acest drum. El avea nevoie de o răsplată pentru a putea pași pe drumul suferinței. În Isaia 53 profetul continuă:

- *Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. (Isaia 53:11)*

Doar vederea rodului jertfei L-a putut înviora pe Isus. Mulți psalmi davidici (care sunt plini de ecouri și dimensiuni mesianice) ni-L înfățișează pe Unsul strigând ca Domnul să-L izbăvească de vrăjmașii Lui și să nu-L lase de ocară vrăjmașilor Lui. David acceptase și el calea crucii, calea de a fi prigonit pe nedrept. Nu s-a apărat, nu a fugit, nu a ripostat față de Saul. Dar el era unso, cel căruia Dumnezeu îi promisese că va fi împărat peste Israel. Dar iată ce fel de viață avea. Și David se ruga să nu fie lăsat în mâna vrăjmașilor săi, se ruga ca Domnul să-i facă dreptate, să-l izbăvească, să-și îplinească promisiunea și să-l înalțe înaintea batjocoritorilor. Trebuia să creadă că nu va fi dat de rușine. Căci erau mulți ca Nabal care-l ocărau spunând: Iată un rob care fuge de la stăpânul lui. Iată pe cel care se laudă că are promisiunea că va fi împărat. Iată pe cel care s-a încrezut în Domnul. Iată ce s-a ales de el!!! Și glasul din umbră al batjocoritorului a răsunat atîția ani în urechile lui David: Unde sunt promisiunile Domnului față de tine? De ce ai suferit așa de mult? Ce s-a ales cu tine că ai mers pe mâna Domnului? Oare, ai înțeles bine promisiunile Lui? În cele din urmă mesajul a venit prin Samuel... Samuel este și el un om și poate greși... Și Samuel a murit...Până la urmă Saul te va prinde, și te va omorî...da, iată sfârșitul, răsplata celor care se încred în Domnul. Vei sfârși rușinat că ai crezut o asemenea prostie, vei sfârși chinuit de regrete că ai ales un drum greu care s-a sfârșit atât de prost. Vei roși când vei vedea că finalul frumos la care sperai va fi unul dezamăgitor. Și atunci toți vor râde de tine și-ți vor spune: Ha! Ha! Iată soarta celui care se încrede în Domnul...

David nu a ocolit lupta. El a răspuns prin actul credinței. El a răspuns declarându-și încrederea în Dumnezeu, în împlinirea promisiunilor Lui, în finalul glorios al poveștii. Să citim Psalmul 27:

Un psalm al lui David.

1. Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?

2. *Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei – prigonitorii și vrăjmașii mei – se clatină și cad.*
3. *Chiar o oștire de ar tăbări împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aș fi.*
4. *Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de templul Lui.*
5. *Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui și mă va înălța pe o stâncă.*
6. *Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei, care mă înconjoară: voi aduce jertfe în cortul Lui, în sunetul trâmbiței, voi cânta și voi lăuda pe Domnul.*
7. *Ascultă-mi, Doamne, glasul când Te chem: ai milă de mine și ascultă-mă!*
8. *Inima îmi zice din partea Ta: „Caută fața Mea!” Și fața Ta, Doamne, o caut!*
9. *Nu-mi ascunde fața Ta, nu depărta cu mânie pe robul Tău! Tu ești ajutorul meu, nu mă lăsa, nu mă părăsi, Dumnezeul mântuirii mele!*
10. *Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește.*
11. *Învață-mă, Doamne, calea Ta și povățuiește-mă pe cărarea cea dreaptă, din pricina vrăjmașilor mei.*
12. *Nu mă lăsa la bunul plac al potrivnicilor mei! Căci împotriva mea se ridică niște martori mincinoși și niște oameni care nu suflă decât asuprire.*
13. *O! dacă n-aș fi încredințat că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii!...*
14. *Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!*

David și-a exprimat încrederea că va vedea pe pământul celor vii bunătatea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte el a ales să onoreze și să creadă promisiunea lui Dumnezeu că el va fi împărat peste Israel. Cu alte cuvinte, a ales să creadă că va fi reabilitat, că vrăjmașii lui vor roși, că glasul batjocoritorului va amuți. E adevărat că pe la 28 de ani și-a cam pierdut nădejdea și ales nu să se răzvrătească împotriva Domnului, ci să plece la Filistenii... Dar și nădejdea lui David a trebuit să fie aproape de moarte pentru ca învierea împlinirii promisiunii divine să îi dea din nou viață! În cele din urmă și nădejdea lui Isus a fost aproape de moarte: *Și Eu mă gândeam: Degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea...*

Glasul batjocoritorului a lovit fără milă și în Isus, urmașul lui David. Și acest glas a lovit neconținut în toată perioada în care Isus era pe cruce. Deci, când purta păcatele, chiar în acele clipe Isus mai era încă ispitit de cel rău. Pe când purta păcatele noastre în trupul Său pe lemn,

atunci când simțea povara crescândă și cumplită a păcatelor, batjocoritorul râdea de El și-i spunea: Vezi cât de grea e povara...Crezi că merită? Crezi că poate exista ceva care să te poată reabilita? Nu vezi că suferi în zadar? Nu vezi că te stingi, că anii Tăi trec, că nu vei reuși, că izbăvirea nu mai vine! Nu vezi că ai crezut într-o iluzie? Nu vezi că Tatăl te-a părăsit? Nu vezi că suferi în zadar? Nu vezi că ai crezut o mare minciună și că vei sfârși în ocară!

Răspunsul Mântuitorului îl găsim tot în cartea Isaia:

4. „Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea să ascult cum ascultă niște ucenici.

5. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi.

6. Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obrajii, înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări.

7. Dar Domnul Dumnezeu M-a ajutat; de aceea nu M-am rușinat, de aceea Mi-am făcut fața ca o cremene, știind că nu voi fi dat de rușine.

8. Cel ce Mă îndreptățește este aproape: „Cine va vorbi împotriva Mea? Să ne înfățișăm împreună! Cine este potrivnicul Meu? Să înainteze spre Mine!”

9. Iată, Domnul Dumnezeu Mă ajută: cine Mă va osândi? Într-adevăr se prefac cu toții în zdrențe ca o haină: molia îi va mânca.

(Isaia 50:4-9)

Isus nu își ascunde Fața de ocări. El lasă ocările vrăjmașului să Îl lovească, Își face fața ca o cremene, trece prin valea umilinței pentru că știe, pentru că El CREDE că NU VA fi dat de rușine. Dar de unde știe? Care este garanția că Domnul nu-L va da de rușine? În acest pasaj garanția este punctată de două ori: în v.7 și în v.9: Dumnezeu m-a ajutat...Dumnezeu mă ajută....Isus Hristos vede ajutorul divin care Îl ajută să pășească pe calea crucii. El este conștient că fără acest ajutor divin NU POATE păși pe calea crucii. Și văzând că Dumnezeu Îl ajută să pășească mai departe, El știe că finalul drumului pe care pășește nu poate fi decât unul infinit de glorios! Căci Dumnezeu este Cel care Îl ajută! El l-a ajutat în cele 40 de zile de ispitire, El l-a ajutat în cei 3 ani și jumătate de lucrare, El a trimis în Ghetsimani un înger ca să-L întărească...Prin acest ajutor divin și care nu poate veni de pe pământ, primește confirmare că este pe drumul lui Dumnezeu, și dacă este pe drumul lui Dumnezeu, nu poate fi decât drumul cel bun, decât drumul cu final fericit.

Nu toate suferințele vin de la Domnul. Dar când ne asumăm o suferință, o cruce, de unde știm că este de la Domnul și că nu este din fanatismul nostru și proasta înțelegere a voii Lui? Iată câteva semne: atunci când e o suferință care este aprobată de El, El Te ajută să pășești înainte. El te

încurajează să pășești înainte, El îți dă o putere divină să pășești înainte. Apoi, suferința care vine de la El lucrează în timp în noi și în ceilalți chipul Lui. Suferințele ce vin de la El sunt însoțite de mângâierile Sale care ne înviorează sufletul nostru și al fraților noștri. Suferințele care vin de la El devin prilejuri ca să cunoaștem mai bine crucea, sunt urmate de revelații dumnezeiești, de ospățuri de slavă. Cel care a trecut prin multe încercări începe să deosebească din ce în ce mai clar ce înseamnă acest: Mă ajută...

Isus a fost CAMPIONUL credinței. Am încercat în câteva cuvinte să explicăm cât de mare a fost TESTUL credinței la care a fost supus Isus. Pavel Îl numește campion al credinței:

1. Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte.

2. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. (Evrei 11:1-2)

Atunci când ceasul întunericului a venit, când sentimentele și rațiunea îi erau împotrivă, Isus S-a ancorat în CE ESTE SCRIS, în planul revelat de Tatăl. Dar ce este scris despre El ne privește și pe noi. Căci, Trupul trebuie să urmeze drumul suferinței Capului. Când NU MAI ÎNȚELEGEM ce se întâmplă cu viața noastră, și de ce suntem abandonați pe mâna chinuitorilor, când rațiunea și sentimentele nu ne vor mai ajuta, atunci să ne găsim alinarea și nădejdea în CE ESTE SCRIS, în planul desăvârșit conceput de Dumnezeu pentru noi înainte de întemeierea lumii. Atunci să ne aducem aminte de promisiunile Sale pentru viața noastră, dar și de ce este scris pentru noi în Sfintele Sale Scripturi (1 Petru):

6. În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări,

7. pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere, și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos.

19. Căci este un lucru plăcut dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare și suferă pe nedrept. (1:6-7)

20. În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dar, dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.

21. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. (2:20-21)

12. Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi;

13. dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă înveseliți și la arătarea slavei Lui. (4.12-13)

26:57-68 – Isus înaintea Sinedriului

Isus ne impresionează prin modelul demnității Sale. El este însoțit de puterea nermăginită a lui Dumnezeu. El este eliberat de frica de oameni. El este eliberat și de ura de oameni. Replicile Sale sunt dumnezeiești și pline de putere. Ele închid gura vrăjmașilor Său și chiar umplu de groază pe aceștia. În Ioan ni se spune că în grădina Ghetsmani la răspunsul Lui toți au căzut cu fața la pământ și astfel ucenicii au putut scăpa. Puterea lui Dumnezeu nu L-a părăsit. El vindecă urechea ostașului. E o dovadă vie că puterea Tatălui era cu El. Dar El a ales să nu folosească această putere pentru a fi izbăvit. El însă a folosit această putere pentru a mărturisi despre adevăr înaintea dușmanilor Săi. Puterea lui Dumnezeu îl eliberează deci de teama de oameni și de ura de oameni. El astfel nici nu este paralizat de frică dar nici nu reacționează în mod agresiv. El rostește cu autoritate și demnitate dumnezeiască prin Duhul Sfânt replica potrivită la momentul potrivit. El este deasupra situației, Domn și Stăpân peste ea. Vrăjmașii Lui sunt confuzi, plini de contradicții, blocați adesea de replicile Lui. Toate acestea ne arată că frământarea din Ghestimani atât de intensă viza în primul rând purtarea păcatelor omenirii și nu confruntarea cu dușmanii Lui. Îmbrăcat cu puterea Tatălui, Isus este deasupra oricărui conflict sau oricărei confruntări. Lui nu Îi era teamă de confruntări cu oameni dificili, de a sta față în față cu dușmanii Lui plini de ură.

Această putere din Isus stârnește în noi o gelozie sfântă. Trăim în conflicte fie sub imperiul fricii, fie sub imperiul urii și reacției. Dar Isus ne promite că poate activa în noi puterea Lui. El le spune celor credincioși să nu se îngrijoreze înaintea unei confruntări cu prigonitorii și să nu se gândească ce să spună și ce nu, ci să se încreadă în Domnul căci Duhul Sfânt le va da chiar în acea clipă cuvinte care vor închide gura vrăjmașilor și-i vor face de rușine. Dar aceasta nu înseamnă că trebuie să fie o prigoană pentru a accesa această putere. Suntem chemați să-L mărturisim pe Domnul direct sau indirect, prin fapte sau prin vorbe în toate conflictele pe care Prigonitorul le stârnește în viața noastră. Un conflict, o confruntare nu este decât un prilej de a mărturisi despre Domnul și valorile Împărăției Sale: demnitatea, iubirea, sfințenia, verticalitatea, blândețea. Este de asemenea un prilej prin care să activăm această putere nemaipomenită a lui Dumnezeu care ne este promisă în astfel de situații. Dar ca ea să devină activă trebuie să trăiești prin credință și desigur să exersezi activarea ei. Puterea care-L însoțea pe Isus în confruntări, în conflicte, se activează în noi în măsura în care ne punem nădejdea în El și nu în noi, în context sau în ceilalți oameni. Cu alte cuvinte să recunoști neputința ta de a trece biruitor printr-un astfel de context. Noi nu avem de luptat împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva legiunilor demonice care sunt în spatele oamenilor cu care ne confruntăm. Vrăjmașul e de temut, e mai puternic decât noi și are un aliat perfect în noi: firea pământescă și toate slăbiciunile ei. Dar noi putem birui această alianță nefăcând nici o alinață cu Egiptul, adică cu lumea vizibilă. Vom alege să nu ne

încredem în noi înșine, în înțelepciunea noastră, în replicile prefabricate, în context, în oamenii de lângă noi. Vom alege să ne încredem doar într-o putere din afara noastră, pe care nu o vedem chiar nu o simțim dar care se va activa chiar la momentul potrivit. Vom crede promisiunea divină că chiar în clipa aceea, acea putere va învinge în noi emoțiile de ură sau de teamă și ne va da replica potrivită, atitudinea potrivită. În mod evident nu vom putea mărturisi ca Hristos. Mărturia lui Hristos este un model, un ideal spre care vom crește dar pe care nu-L vom atinge niciodată. Astfel după fiecare confruntare vom mulțumi Domnului pentru ce a lucrat în noi dar vom și învăța să activăm mai mult din această putere pentru a mărturisi mai bine data viitoare. Și tot așa. Vom fi în creștere și în acest domeniu. Marea bucurie este că nu suntem singuri într-un conflict, într-o confruntare. Cel rău vrea să ne vedem singuri. Dar Dumnezeu cel veșnic este cu noi. El deține controlul situației, El este stăpân peste toate lucrurile și nimic nu se poate întâmpla fără voia Sa. Și tot ce îngăduie să se întâmple este doar spre binele nostru. Noi nu suntem lăsați la voia vrăjmașilor noștri. Dumnezeu le pune limite clare și intervine adesea pentru a arunca groaza în ei, pentru a-i pedepsi, pentru a-i face de rușine. Nimeni nu se poate atinge de unșii Lui! Nimeni nu poate face ceva rău unșilor Lui. Prigonitorul nu este decât o unealtă în mâna Creatorului prin care acesta lucrează cu precizie un bine adânc în noi. Unealta nu poate face nici mai mult, nici mai puțin decât îi este îngăduit de sus. În astfel de momente de prigoană teama cea mai mare izvorăște din minciuna că prigonitorul deține controlul și ar putea face ce vrea cu tine. Fals! Prigonitorul nu deține niciodată controlul. Dumnezeu este cel care domnește peste toate lucrurile și nimeni nu poate face un rău real copiilor Lui, după cum este scris: Nu vă atingeți de unșii Mei, a zis El, și nu faceți rău proorocilor Mei! (Ps.105:15).

În procesul lui Isus, fără ca Isus să se apere, martorii s-au făcut singuri de răs. Cum e posibil ca fără ca cineva să se apere să câștige un proces organizat de vrăjmașii Lui și susținut de martori mincinoși? Isus e pe cale să câștige procesul doar TĂCÂND. Martorii săi se contrazic singuri, se fac singuri de răs. Cine deține controlul? Dumnezeul lui Isus sau dușmanii acestuia? De ce tace Isus? Am comentat acest lucru cu alte ocazii. Doar amintim puțin...Isus nu era un martir. Isus era Mielul lui Dumnezeu care se ducea de bunăvoie să fie jertfit. Din această pricină El alege să nu se apere. Dacă doar prin tăcerea Lui era pe cale să câștige procesul, oare dacă ar fi vrut să se apere nu ar fi câștigat procesul și ar fi scăpat cu viață? Desigur! Și un credincios prigonit ca Pavel trebuie să se apere și să facă tot ce ține de el să mărturisească și să rămână cât mai mult în viață. De aceea în contrast cu tăcerea lui Isus, Pavel nu contenește să vorbească și să se apere când este judecat de vrăjmașii Lui. Dar Pavel era un martor prigonit. Isus era Mielul din Isaia 53 despre care era scris: Când a fost chinuit și asuprit, nu a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura...(Is.53:7) Dacă privim cu atenție, prin răspunsul Lui Isus îi ajută pe vrăjmașii Lui să Îl condamne. Lui Iuda i-a spus: ce ai de făcut, fă! Toate aceste detalii oferite de Matei ne arată că Isus știa dinainte ce se va întâmpla și mai ales că Și-a dat viața de bunăvoie alegând să nu folosească puterea Tatălui pentru a Se izbăvi pe Sine. Fariseii au vrut să Îl omoare de la începutul lucrării Sale (vezi Luca 4). Dar Isus a accesat puterea Tatălui și vrăjmașii Lui nu i-au putut face absolut nimic. Nu i-au putut

smulge nici un fir din cap. Isus era protejat de Tatăl Însuși. Nimeni nu se putea atinge de Fiul Lui. Dar acum Isus alegea să se lase prins și omorât.

Nu este întâmplător că acuzația pentru care este condamnat este direct legată de identitatea Lui. Isus era omorât din pricina identității Sale. Vina Sa era că era Fiul lui Dumnezeu, reprezentantul Proprietarului care-și revendica dreptul de stăpânire asupra Creației. Iată adevărata Sa „vină” și adevăratul motiv pentru care era omorât. Vina Sa consta în faptul că era Dumnezeu. În acel proces era judecat Dumnezeu Însuși și se activa ura istorică a creaturii împotriva Creatorului Său.

26:69-75 – Petru se leapădă

Am comentat deja acest tablou în diferite ocazii atât în gândurile scrise pe Evanghelia după Matei cât și în cele scrise pe 2 Corinteni. Nu vom mai relua cele deja scrise, ci vom încerca doar să surprindem noi nuanțe.

Atât Petru cât și ucenicii au fost prinși în neveghere, fără undelemn suficient în candelă, de ceasul încercării. Ei Îl iubeau sincer pe Isus, doreau sincer să facă voia Lui, doreau să nu se lepede de El. Dar se luptau nu cu două slujnice ci cu forțe ale întunericului MULT mai mari decât ei. Și aceste forțe au aveau suficienți aliați în firea pământească nerăstignită a lui Petru astfel încât să genereze în ființa sa o teamă și o slăbiciune care să-l facă să se lepede. Cum se explică faptul că Petru care a scos sabia în fața ostașilor acum se rușinează de Isus în fața unei slujnice? Observ că cel rău se joacă cu ucenicii ca pisica cu un șoarece rănit. Cel rău le insulfă ucenicilor atitudinea și comportamentul prin care să fie mereu în defazaj cu Isus. Când trebuie să vegheze, ei dorm. Când trebuie să stea deoparte și să vegheze ei ripostează. Când trebuie să riposteze ispitei, ei se leapădă. Pur și simplu sunt ca niște frunze în fața uraganului. Nu au nici o șansă. Sunt purtați de colo colo după cum vrea cel rău. Acesta efectiv își bate joc de ei, îi umilește, îi face să fie mereu pe altă lungime de undă decât Isus. Mândria lor, eul lor răstignit, reafirmarea cu tărie înaintea lui Isus a lui Eu știu!, Eu pot!, Eu sunt! au fost fisurile prin care forțele întunericului le-au invadat lăuntrul și apoi i-au împins către rușinoasa lepădare. Ucenicii sunt derutați de însuși comportamentul lui Isus care nu aprobă riposta lor, care Se lasă prins, care nu-și folosește puterea pentru a Se izbăvi. Ei au o teologie mesianică greșită, ei au așteptări false, ei luptă mai mult prin ei înșiși și nu prin har și prin puterea lui Dumnezeu, ei subestimează forța vrăjmașului, ei intră în bătălii care nu sunt ale lor. Ei sunt prinși atât de nepregătiți de ceasul întunericului.

Observ această greșală de a intra în bătălii în care Domnul nu te cheamă. De ce S-a dus Petru după Isus? Mântuitorul le-a spus să doarmă și să se odihnească. Nu mai era războiul lor. Isus le-a cerut să rămân cu El până la prinderea Lui. După prinderea Sa în grădină, ucenicii trebuiau să asculte de Isus, adică să meargă într-un loc ascuns și să aștepte învierea. De ce se încăpățânează Petru să intre în curte Marelui Petru? Ceasul întunericului care i-a umilit pe ucenici se manifestă imediat după ce Isus le vorbește despre ceasul întunericului care va veni peste Iudeea în jurul

anului 70 și care prefigurează ceasul întunericului din perioada lui anticrist. Atât în încercarea ucenicilor cât și în încercarea Bisericii din Iudeea, există bătălii false, bătălii care nu sunt ale celor credincioși și pe care cei credincioși trebuie să le evite cu orice preț. Ucenicii trebuiau să evite eroismul de a-l slava pe Isus, iar evreii creștini din Iudeea trebuiau să evite eroismul de a se opune romanilor sau de a rămâne ca martori în Ierusalim. Ucenicii trebuiau să se ascundă și să fugă spre Galileea, iar creștinii evrei trebuiau să fugă și să se ascundă în munții Iudeii. Porunca lui Dumnezeu pentru ei era să fugă de anumite suferințe, de anumite contexte dificile în care NU ERAU chemați să rămână. Puterea lui Dumnezeu este operantă în noi doar dacă suntem în bătăliile în care El ne cheamă. Moartea tragică a lui Iosia ne arată cel mai bine ce se întâmplă dacă intrăm în Numele Domnului în bătălii care nu sunt ale noastre. Dar ceasul întunericului de peste ucenici și cel din Iudeea prefigurează perioada lui anticrist. Deci și în această perioadă o mare capcană va fi reprezentată de acele bătălii false, de acele bătălii în care Domnul nu cheamă. Cred că una din cele mai ispititoare bătălii pentru Biserică va fi aceea de a face un război direct, frontal cu anticrist. Dar oare este bătălia în care Domnul ne cheamă? Epistolele NU ne arată că Biserica are o strategie specială pentru perioada lui anticrist. Strategia discretă a Bisericii revelată în epistolele Noului Testament rămâne valabilă și în perioada lui anticrist. Pavel nu face o campanie de denigrarea a Romei sau a lui Nero. Pavel este foarte prudent și discret în epistolele sale. El nu luptă împotriva sistemului și nici nu-și propune să-l schimbe. Și era enorm de schimbat în Roma antică. Desfrâul pe față al Romei, și mulțimea păcatelor aflate sub aprobarea legii (abuzul asupra sclavilor, homosexualitatea, avortul, infanticidul etc.) nu sunt mult peste anomaliile din societatea modernă. Unul din împărații Romei avea un harem de peste 70 de băieți, și acest lucru pe față, în văzul tuturor. Astăzi aceste lucruri dacă există în dreptul liderilor mondiali, pot exista doar pe ascuns. Și totuși Pavel nu vorbește în mod direct nici împotriva sclaviei, nici împotriva infanticidului, și evită chiar să vorbească foarte direct împotriva homosexualității. El preferă anumite formulări mai generale în ce privește necurățiile sexuale. El este înțelept ca șerpii și prudent. Cât despre Roma, le cere creștinilor din Roma (cei care puteau să se implice în mașinațiile politice de răsturnare a puterii) să se supună stăpânirilor, să nu se revolte, să lase pe Domnul să schimbe pe alte căi (nu prin implicarea directă a Bisericii!) stăpânirile. Lupta lor nu era împotriva sistemului, împotriva prigonitorilor., împotriva împăraților ca Nero care cumva îl prefigurau pe anticrist. Lupta lor era în interior, împotriva firii pământești, în sfințire și creștere în iubire, în mărturisire Evangheliei cu înțelepciune acolo unde Dumnezeu deschidea porți pentru cuvânt și erau oameni dorinici să asculte mesajul. Din ceea ce înțeleg din evanghelii și epistole, această strategie discretă a mielului rămâne valabilă și în perioada lui anticrist. Denigarea, demascarea lui anticrist, răzvrătirea în sine față de imperiul său este o mare defocalizare, o bătălie care nu este a noastră. Dacă te duci misionar într-o țară în care oricine afirmă credința în Isus este pedesit cu moartea...cum procedezi? Aduni credincioșii și faci o manifestație publică pro-Isus? Ce va urma? Toți credincioșii vor fi măcelăriți...Sau mai degrabă, pe ascuns, discret...mergând printre oameni și deschizând gura sub călăuzirea Duhului doar în acele momente în care sunt oameni de bine care vor asculte despre Isus nu pentru a te omorî apoi ci pentru că sunt cercetați de Duhul. Deci ce vom face în ultimile zile ale istoriei? Cred că trebuie

să respectăm strategia din Matei 10: să fim înșeleți ca șerpii și blânzi ca porumbeii, să fugim din cetățile în care suntem prizonieri... Când mai marii lui Israel au poruncit primilor creștini să nu mai vorbească de Isus, ei au continuat să vorbească de Isus... Dar când Saul a declanșat o prigoană directă, totală, tolerată de guvernatorii romani, atunci toți creștinii au fugit din Iudeea, și doar apostolii au rămas (ascunși desigur) la Ierusalim. Ei nu au făcut pe eroii și au evitat să fie carne de tun în fața unui prigonitor dezlănțuit. Prigoana are diferite faze. Ideea de a fugi și de a te ascunde depinde de intensitatea prigoanei. Într-un context de prigoană dezlănțuită, directă, totală, strategia de a te ascunde, de a fi discret devine din ce în ce mai activă. Nu renunțăm la mărturisirea Numelui lui Isus, dar o facem mai discret. E vorba de un echilibru, de un discernământ matur. Evitarea extremelor. O extremă este să renunți efectiv la mărturisirea Numelui lui Isus. Să îți închizi gura de tot în orice context. Acest lucru înseamnă a renunța la mandatul primit și a te lepăda de Domnul. O altă extremă este să faci pe eroul, să te duci singur în gura lupului și să nu împlinești acea parte din strategia preoției care te cheamă să fugi, să te ascunzi, să fii discret. Echilibrul poate fi atins doar prin călăuzirea Duhului. Dacă anticrist va declanșa o prigoană directă, nemiloasă, totală împotriva creștinilor atunci elementele care țin de fugă, de discreție, de ascundere vor trebui activate mai mult.

Pavel vorbește de credincioșii care vor rămâne în viață până la venirea Domnului. Deci ei vor supraviețui FIZIC prigoanei lui anticrist, la fel cum evreii creștini din Iudeea trebuiau să supraviețuiască fizic evenimentelor din Iudeea. Secretul era să nu faci acte false de eroism ca cele ale lui Petru sau Iosia și să eviți bătăliile în care Domnul îți cere să stai de o parte. Istoria Bisericii e plină de războaie false ale Bisericii și am discutat despre ele cu alte ocazii. Atenție deci în perioada lui anticrist la falsul martiraj. Atenție în perioada lui anticrist la bătăliile în care Domnul ne poruncește să NU INTRĂM.

Ne aducem aminte din nou despre David. În anii formării sale a învățat că alături de Domnul poate birui orice obstacol mare (de exemplu Goliat), dar fără Domnul poate fi umilit de orice obstacol mai mic (încercarea sa de căpăta trecere înaintea împăratului filistean Achiș). A învățat de asemenea că nu toate războaiele sunt ale lui și că sunt războaie în care Domnul nu-i dă voie să intre (detronarea lui Saul, răzbunarea sa față de Nabal...). De aceea lui David îi intră în sânge să întrebe pe Domnul la fiecare pas: să mă sui împotriva...? Să îi urmăresc pe ...? Să intru în acest război...? Viața noastră e plină și ea de diverse războaie, conflicte, provocări, lucrări creștine, chemări la slujire etc... E mare lucru să întrebăm de fiecare dată pe Domnul dacă e războiul nostru sau nu... Să învățăm în fiecare zi să deosebim adevăratele războaie de falsele războaie... Înțelept este omul care nu-și risipește energiile în războaie false și astfel nu se lasă prins fără vlagă de adevăratele războaie în care trebuie să lupte! Nu orice război e al tău. Nu e vorba de lașitate. E vorba de înțelepciune, dacă eviți toate conflictele, toate războaiele, toate situațiile dificile, da, atunci ești un laș, paralizat mereu de teamă. Dar dacă intri în toate ești un nebun. Ferice de cel ce intră doar în războaiele în care cheamă Domnul! În fiecare zi în cele din urmă sunt războaie pe care trebuie să le înfruntăm și războaie pe care trebuie să le evităm. Exersând

discerământul și dependența de Duhul Sfânt în lucrurile mici de zi cu zi, vom strânge acel undelemn în cadelă care ne va ajuta să deosebim adevăratele bătălii în lucrurile mari.

